Στον απόηχο της κινητοποίησης

Η εντύπωση από την τεράστια, σε μεγάλο βαθμό αυθόρμητη κινητοποίηση των εργαζομένων για την υπεράσπιση του ασφαλιστικού συστήματος από τη νεοφιλελεύθερη επίθεση και η πανικόβλητη υποχώρηση της κυβέρνησης που την ακολούθησε, κυριάρχησε στο μεγαλύτερο μέρος του διμήνου που μας πέρασε.
Η κυβέρνηση στην αρχή συγχυσμένα και σπασμωδικά μετά από λίγο πιο ψύχραιμα και μεθοδικά προσπάθησε να απαλύνει τις εντυπώσεις από την πανικόβλητη υποχώρησή της και το κυριότερο να προετοιμάσει καλύτερα και πιο «επικοινωνιακά» το δεύτερο γύρο της επίθεσης.

Οι εργαζόμενοι με ενθουσιασμό για την πρώτη μεγάλη νίκη που κατόρθωσαν να επιτύχουν μετά από έξι σχεδόν χρόνια αλλεπάλληλων υποχωρήσεων και απωλειών σε επιμέρους μέτωπα, συνειδητοποιούν για πρώτη φορά οι νεότεροι και μετά από πολύ καιρό οι παλαιότεροι τη δύναμη που διαθέτει και τις δυνατότητες που προσφέρει η μαζική ταξική κινητοποίηση.

Οι μαχητικές φοιτητικές κινητοποιήσεις που σήμερα συνεχίζονται σε πανελλήνια κλίμακα ενάντια στο προτεινόμενο νομοσχέδιο για την παιδεία, δείχνουν ότι αυτό πρώτο αυτό μήνυμα της εργατικής νίκης, θα εμπνεύσει τους αγώνες αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, και θα καθορίσει το κλίμα όλη την επόμενη περίοδο. Οι αντιστάσεις που αναπτύχθηκαν ενάντια στον τρομονόμο αλλά και στην προκλητική απόπειρα πορείας των νεοναζί στη πρωτεύουσα εντάσσονται μέσα στο ίδιο κλίμα.

Από την άλλη πλευρά η οσμή μιας γενικευμένης σήψης της αστικής τάξης ξεχύνεται τώρα πια από κάθε χαραμάδα και η επικαιρότητα έχει πλημμυρίσει από ατελείωτες ιστορίες «διαπλοκής» μεγάλων και μικρών «συμφερόντων». Η απροκάλυπτη διαφθορά στελεχών της διοίκησης που αλληλοκατηγορούνται, η απύθμενη υποκρισία και τα τραγικά προσωπικά αδιέξοδα «επωνύμων» που ταξιδεύουν πάνω σε κότερα, η ασυδοσία του κεφαλαίου και η ανθρώπινη εκμετάλλευση ξεχύνονται καθημερινά (έστω και με στρεβλή παρουσίαση) από τις οθόνες των ΜΜΕ και εντείνουν τα αισθήματα μιας γενικευμένης λαϊκής αποστροφής.

Οπωσδήποτε το κτύπημα στην αξιοπιστία του πρωθυπουργού και της κυβέρνησης από την πανικόβλητη υποχώρηση του για το ασφαλιστικό, υπήρξε αποφασιστικό και καθήλωσε τους δείκτες των δημοσκοπήσεων σε τέτοια χαμηλά επίπεδα που επέτρεψαν στη στάσιμη Νέα Δημοκρατία να προηγηθεί, ενώ η «επίσημη» Αριστερά εμφανίζεται καθηλωμένη και ανίκανη να ανταποκριθεί μπροστά στη μοναδική ευκαιρία που της δόθηκε. Τα κόμματα της «επίσημης» Αριστεράς αποδείχθηκαν περίτρανα και για μια ακόμη φορά εντελώς κατώτερα των περιστάσεων.

Το ΚΚΕ εγκλωβισμένο στη νεοσταλινική γραφειοκρατική λογική του νόμισε ότι το ασφαλιστικό είναι απλώς ένα ακόμη θέμα για εσωτερική κατανάλωση του τακτοποιημένου σεχταριστικού του κόσμου. Όμως οι διαστάσεις της κεντρικής ταξικής αντιπαράθεσης σάρωσαν τους μικροπολιτικούς σχεδιασμούς του μηχανισμού του και τον υποχρέωσαν στη δεύτερη συγκέντρωση να συρθεί πίσω από τον κύριο όγκο των εργαζομένων. Από την άλλη πλευρά η τακτική που πρότεινε το ΚΚΕ στο συνδικαλιστικό κίνημα (αυτή του «μη διαλόγου»), που σχεδιάστηκε μέσα στο αποστειρωμένο κομματικό εργαστήριο και πάλι σύμφωνα με τις ανάγκες του κομματικού μηχανισμού, αποδεικνύεται ότι δεν «περπατάει» καθόλου στις συνθήκες της πραγματικής ταξικής πάλης. Είναι πια φανερό ότι όσο οι απαιτήσεις αυτής της πάλης θα ανεβαίνουν τόσο θα γίνονται και πιο φανερές στην κομματική εργατική βάση και στη νεολαία του οι τραγικές αδυναμίες και οι ανεπάρκειες της σταλινικής

της Σύνταξης...

ηγεσίας της μετασοβιετικής εποχής μας.

Ο Συνασπισμός φόρεσε στα γρήγορα το αριστερό συνδικαλιστικό του προσωπείο, ξεσκόνισε λίγο την αριστερή-ρεφορμιστική φρασεολογία του, ελπίζοντας κατά βάθος η μπόρα να περάσει όσο γίνεται πιο γρήγορα και να επανέλθουν τα πράγματα στη γνωστή αγαπημένη του ρουτίνα: των κοινοβουλευτικών «αγώνων» και των συνηθισμένων ατελείωτων φαφλατολογιών για την ανάγκη του εκσυγχρονισμού των αστικών δομών, για την αποτελεσματικότερη λειτουργία της οικονομίας «μας» και τις απαραίτητες «κοινωνικές ευαισθησίες» που θα πρέπει να συνοδεύουν τις σημαντικές αυτές μεταρρυθμίσεις.

Η Πασοκική συνδικαλιστική γραφειοκρατία βρέθηκε ξαφνικά στριμωγμένη στον τοίχο και αναγκάσθηκε χωρίς να πείθει κανένα να αποκηρύξει προσωρινά τη μακρόχρονη και καταστροφική για το συνδικαλιστικό κίνημα τυφλή υποταγή της στους κυβερνητικούς εκσυγχρονιστές και στη λογική τους.

Ενώ λοιπόν τα κυβερνητικά επιτελεία προετοιμάζουν μεθοδικά (όχι φυσικά χωρίς διαφωνίες και εσωτερικές τριβές) τον επόμενο γύρο του ασφαλιστικού, το εργατικό κίνημα μετά από την εντυπωσιακή επανεμφάνιση του εξακολουθεί να παραμένει χωρίς κεντρική πολιτική έκφραση και χωρίς άμεση προοπτική.

Οι εργαζόμενοι και η ριζοσπαστική Αριστερά οφείλουν να συσπειρωθούν και να αναζωογονήσουν τα συνδικάτα. Να απαιτήσουν από την συνδικαλιστική ηγεσία το συντονισμό του εργατικού αγώνα γύρω από σαφή και ξεκαθαρισμένα αιτήματα. Να απαιτήσουν από τους συνδικαλιστές την προετοιμασία για την απόκρουση της δεύτερης επίθεσης που θα είναι πιο μακρόχρονη, πιο μεθοδική και επομένως πιο επικίνδυνη καθορίζοντας από τώρα τις γραμμές άμυνας αλλά και προβάλλοντας τις προοπτικές της αντεπίθεσης.

Στο πολιτικό επίπεδο, η ευθύνη για μια ξεκάθαρα διατυπωμένη πρόταση για τη συγκρότηση μιας εναλλακτικής Αριστεράς, βαραίνει πλέον επιτακτικά και κατά πρώτο λόγο όλους όσους θεωρούν τον εαυτό τους ότι εντάσσεται στην επαναστατική μαρξιστική παράδοση. Δυστυχώς στο επίπεδο αυτό όχι μόνο δεν σημειώθηκε κάποια αντίστοιχη με τις περιστάσεις πρόοδος, αλλά το τοπίο μοιάζει να περιπλέκεται και η σύγχυση να εντείνεται. Διαπιστώσαμε την περίοδο αυτή την αντοχή του σεκταρισμού καθώς εμφανίζονται χωριστές επιτροπές και σχήματα που αφορούν την ίδια καμπάνια (π.χ. τρείς επιτροπές για τη Γένοβα). Διαπιστώσαμε τον τυχοδιωκτισμό και τον καριερισμό ορισμένων «στελεχών» του χώρου που με μεγάλη ευκολία εγκατέλειψαν στη μέση προσπάθειες που στήθηκαν μετά από πολύ κόπο και χρόνο (π.χ. την «Πρωτοβουλία για τη Ριζοσπαστική Αριστερά») προκειμένου να τρέξουν να επιβιβαστούν στο πρώτο ρεφορμιστικό σχήμα που τους άνοιξε την αγκαλιά του («Χώρος Διαλόγου»). Διαπιστώσαμε τέλος μια αναβίωση γραφειοκρατικών μεθοδεύσεων και μικρόμυαλων ανταγωνισμών που καταστρέφουν το απαραίτητο κλίμα συντροφικής αλληλεγγύης ανάμεσα στους αγωνιστές.

Η αναζωογόνηση του χώρου της επαναστατικής Αριστεράς με ένα νέο αγωνιστικό ήθος, το ξεπέρασμα της κληρονομημένης μικροαστικής ή σταλινικής μιζέριας, το ξεπέρασμα του φαύλου κύκλου των ιδρύσεων και των επανιδρύσεων κινήσεων με βάση τις μικροκομματικές σκοπιμότητες, φαίνεται ότι μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο μέσα στο καμίνι των ταξικών αγώνων που έρχονται και μέσα από το φίλτρο της φυσικής επιλογής των ανθρώπων και των πολιτικών που αυτοί (οι ταξικοί αγώνες) θα επιβάλλουν. Στο μεταξύ εμείς οφείλουμε να δώσουμε ένα μικρό παράδειγμα στοιχειώδους συνέπειας σε πολιτικές αρχές και επιμονής σε επιλογές που αν σήμερα φαίνονται δύσκολες και χωρίς άμεσα αποτελέσματα, πιστεύουμε ότι μεσοπρόθεσμα θα αποδειχθούν τουλάχιστον χρήσιμες για το εργατικό κίνημα.

Ενάντια στον πόλεμο και στο ρατσισμό!

ΟΚΔΕ – ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ

Για ειρήνη, κοινωνική δικαιοσύνη και ίσα δικαιώματα στη Δημοκρατία της Μακεδονίας!

Η Δημοκρατία της Μακεδονίας βρίσκεται στα πρόθυρα του εμφυλίου πολέμου. Η χώρα κυβερνάται από διεφθαρμένους πολιτικούς, που το κύριο μέλημά τους είναι το προσωπικό συμφέρον και μερικοί απ' αυτούς επωφελούνται άμεσα από το εμπόριο όπλων, και από την λεγόμενη «κυβέρνηση της εθνικής ενότητας» που επιβλήθηκε από τους διπλωμάτες του διεθνούς ιμπεριαλισμού και ειδικά από τον απεσταλμένο της Ε.Ε., Χαβιέρ Σολάνα.

Ο ιμπεριαλιστικός ζυγός

Η χώρα είναι, ιδιαίτερα από τότε που το Κοσσυφοπέδιο μετατράπηκε σε νατοϊκό προτεκτοράτο, μόνο τυπικά «ανεξάρτητη», αφού υπηρετεί ως βάση του ΝΑΤΟ και είναι από οικονομική, πολιτική και στρατιωτική άποψη σχεδόν πλήρως εξαρτημένη από τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, κυρίως από τα κράτη της Ε.Ε.

Η γραμμή των κυβερνήσεων της Ε.Ε., φυσικά σε συναίνεση με την κυβέρνηση Μπους, συνίσταται ως τώρα

- στην προσπάθεια συντριβής των «εξτρεμιστικών/τρομοκρατικών» στοιχείων του UCK (ΕΑΣ) και στη στήριξη της κυβέρνησης του Γκεοργκίεφσκι,
- σε πιέσεις στην κυβέρνηση και στη σλαβομακεδονική ηγεσία να κάνουν ορισμένες παραχωρήσεις στα αιτήματα των Αλβανών, οι οποίες θα ήταν συμβολικού, φραστικού και συνταγματικού χαρακτήρα, όπως η αναγνώριση των Αλβανών ως δεύτερου και με τους Σλαβομακεδόνες ίσου έθνους στο κράτος, και
- στην άμεση στρατιωτική επέμβαση και την προστασία σημαντικών εγκαταστάσεων (αεροδρόμιο, διυλιστήρια κλπ) ετοιμάζοντας την πλήρη κατοχή της χώρας.

Οι επεμβάσεις της δυτικής διπλωματίας και του ΝΑΤΟ αποσκοπούν αποκλειστικά στη «σταθεροποίηση» και στην «ασφάλεια» του αστικού κράτους χωρίς στο ελάχιστο να πάρουν υπόψη τις μίζερες συνθήκες ζωής, τις οποίες έχει να αντιμετωπίσει η μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού. Ακόμα και το μελλοντικό μοίρασμα της χώρας με κριτήρια «εθνικής καθαριότητας» και «ανταλλαγές πληθυσμών» σύμφωνα με το πρότυπο της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης της Συνθήκης του Ντέιτον δεν μπορούν να αποκλεισθούν.

Οι ευθύνες της σλαβομακεδονικής ηγεσίας

Παρ' όλη την απροκάλυπτη ανάμειξη των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων δεν μπορεί να παραβλεφθεί η τεράστια ευθύνη της κυβέρνησης Γκεοργκίεφσκι και της σλαβομακεδονικής ηγεσίας γενικότερα για την εκρηκτική κατάσταση που διαμορφώθηκε με τις στρατιωτικές εγχειρήσεις και τις επιθέσεις του Μάρτη και τώρα του Ιούνη στον ΕΑΣ. Έτσι οι σχέσεις ανάμεσα στις δύο εθνικές ομάδες χειροτέρευσαν δραματικά και η ειρηνική συνύπαρξή τους γίνεται όλο και πιο αδύνατη.

Η απόρριψη των βασικά δικαιολογημέ-

> Θα είναι, τώρα και στο μέλλον, αποφασιστικής σημασίας να συγκροτηθούν και στις δύο πλευρές τοπικές ομάδες και να πάρουν πρωτοβουλίες τα συνδικάτα και οι οργανώσεις των εργαζομένων που να εναντιωθούν ενεργά στις πολεμικές συρράξεις και στις ρατσιστικές επιθέσεις.

νων αιτημάτων των Αλβανών για πολιτική, συνταγματική και κοινωνική ισότητα, για την αναγνώριση των πτυχίων του αλβανικού πανεπιστηνίου του Τετόβου κλπ συνεχίζεται έτσι με τα χειρότερα δηλαδή στρατιωτικά μέσα. Αυτή η αρνητική και επιθετική στάση της σλαβομακεδονικής ηγεσίας και ιδιαίτερα του VMRO-DPMNE του Γκεοργίεφσκι οφείλεται ουσιαστικά στη *ρατσιστική διάκριση* των Αλβανών. Τα πογκρόμ στο Μοναστήρι και σε άλλες πόλεις και η εμφάνιση του πρώτου κύματος προσφύγων προς το Κοσσυφοπέδιο μιλάνε από μόνα τους.

Απ' την άλλη δείχνουν οι σκοτωμοί σλαβομακεδόνων στρατιωτών και η διακήρυξη «ελεύθερων περιοχών» από τον ΕΑΣ ότι η ηγεσία του επίσης επιδιώκει «λύσεις» που θα σήμαιναν το τέλος της συνύπαρξης των δύο εθνοτήτων, τη δημιουργία «εθνικά καθαρών» περιοχών και το διαμελισμό της χώρας.

Δεδομένου του ότι ο ΕΑΣ προφανώς έχει σημαντική επιρροή στους Αλβανούς της χώρας, είναι παρολ' αυτά σωστή η απαίτηση των δύο μεγαλύτερων αλβανικών κομμάτων ο ΕΑΣ να συμμετάσχει στις διαπραγματεύσεις για τα αιτήματα των Αλβανών.

Θα είναι τώρα και στο μέλλον αποφασιστικής σημασίας να συγκροτηθούν και στις δύο πλευρές τοπικές ομάδες και να πάρουν πρωτοβουλίες τα συνδικάτα και οι οργανώσεις των εργαζομένων που να εναντιωθούν ενεργά στις πολεμικές συρράξεις και στις ρατσιστικές επιθέσεις. Στόχος πρέπει να είναι και η διευθέτηση των προβλημάτων, στα οποία αναφέρονται τα αιτήματα των Αλβανών, η αποστρατιωτικοποίηση της χώρας και η άμεση υποχώρηση όλων των νατοϊκών στρατευμάτων.

Εργατικοί αγώνες

Είναι ολοφάνερο ότι η αποσταθεροποίηση της χώρας συσχετίζεται σε μεγάλο βαθμό με τη διάλυση όλων των προηγούμενων, έστω περιορισμένων, κοινωνικών κεκτημένων των εργαζομένων στα περασμένα 15 χρόνια, με την εξαθλίωση πλατύτατων στρωμάτων του πληθυσμού 360.000 άνθρωποι (= 45% του ενεργού πληθυσμού) είναι άνεργοι, εργοστάσια έκλεισαν ή απειλούνται από κλείσιμο και ξεπούλημα, μισθοί δεν πληρώνονται εδώ και μήνες, σε μερικές περιπτώσεις εδώ και 5-6 χρόνια, ενώ μια μικρή μειοψηφία πολιτικών και μαφιόζων επιχειρηματιών πλουτίζει αδιάντροπα.

Την Πρωτομαγιά και στις ακόλουθες βδομάδες έγιναν πολυάριθμες ενέργειες των πεινασμένων εργατών και εργατριών οργανωμένες από την Ένωση Συνδικάτων της χώρας. Οι εργαζόμενοι διαδήλωσαν, κατέλαβαν σημαντικούς δρόμους κλπ απαιτώντας ένα μίνιμουμ κοινωνικής δικαιοσύνης και αξιοπρεπούς διαβίωσης. Πρόκειται για ελπιδοφόρο σήμα ότι οι άνθρωποι δεν είναι πια διατεθειμένοι να αντέξουν χωρίς αντίσταση τον ασταμάτητο κατήφορο των συνθηκών ζωής τους και την πλήρη αδιαφορία των επιχειρησιακών διευθύνσεων και της πολιτικής ηγεσίας. Αν αυτή η αντίσταση μπορεί να διευρυνθεί και να ενώσει όλες τις εθνικές ομάδες, τότε η πολυεθνικότητα της χώρας θα έχει προοπτική και θα υπάρξει λόγος για αισιοδοξία.

Ο ρόλος της Ελλάδας

Τις περασμένες μέρες προέκυψε επίσης χωρίς ωραιοποιήσεις ότι η Ελλάδα είναι η καπιταλιστική δύναμη που έχει τα περισσότερα «συμφέροντα» στη Δημοκρατία της Μακεδονίας. Με θράσος άνευ προηγουμένου η κυβέρνηση και όλοι οι πολιτικοί της ελληνικής άρχουσας τάξης διεκδικούν ηγετικό ρόλο και στη στρατιωτική παρέμβαση και στο ενδεχόμενο κατοχής της γειτονικής χώρας προς τη δόξα και τα κέρδη του ελληνικού κεφαλαίου που την καταληστεύει!

Οι πρόσφατες δηλώσεις του Κ. Σημίτη στο Γκέτεμποργκ και του υφυπουργού άμυνας Δ. Αποστολάκη περί του ότι «η Ελλάδα δεν μπορεί να είναι αμέτοχη» αν «η ΠΓΔΜ διαμελιστεί» και «οι πιθανότητες ευρύτερης σύγκρουσης» υπάρξουν δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία για τη στάση της ελληνικής αστικής τάξης. Σε περίπτωση διαμελισμού της γειτονικής χώρας σχεδιάζει να εμφανισθεί ως «προστάτιδα δύναμη» των Σλαβομακεδόνων, διαφορετικά, δηλαδή σε περίπτωση «απλής κατοχής», ως δύναμη που θα επιβλέψει την εσωτερική «ασφάλεια» του μακεδονικού κράτους.

Στην ενημέρωση των ελληνικών (όπως και των περισσότερων διεθνών) ΜΜΕ αποσιωπάται συστηματικά το γεγονός ότι οι αντιπαραθέσεις και συγκρούσεις στη γειτονική χώρα προκαλούνται τουλάχιστον μερικώς

από την άρνηση των σε μεγάλο βαθμό δικαιολογημένων αιτημάτων των Αλβανών και τη γενικά ρατσιστική στάση απέναντι στους Αλβανούς που καλλιεργείται και από την επίσημη πολιτική της σλαβομακεδονικής ηγεσίας.

Καταλογίζοντας όλη την ευθύνη για τις βιαιοπραγίες στον ΕΑΣ δημιουργείται η εντύπωση ότι (πάλι) «οι Αλβανοί», ίσως και ως «πράκτορες» του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, ευθύνονται για όλα τα κακά, κυρίως για τον κίνδυνο της «αλλαγής των συνόρων» που τάχα απειλεί και την Ελλάδα! «Οι Αλβανοί», που στην πραγματικότητα μαζί με τους άλλους μετανάστες και μετανάστριες αποτελούν θύματα μιας ανελέητης υπερεκμετάλλευσης στη χώρα μας, παρουσιάζονται έτσι και ως από *πολιτική* άποψη «επικίνδυνα στοιχεία».

Η αναγκαιότητα της διεθνούς αλληλεγγύης

Το ελληνικό εργατικό κίνημα έχει γι' όλους αυτούς τους λόγους μια ιδιαίτερη ευθύνη για την έμπρακτη αλληλεγγύη με τους εργαζόμενους της γειτονικής χώρας και την αποτροπή των προσπαθειών να μετατραπεί και αυτή η χώρα σε ιμπεριαλιστικό προτεκτοράτο. Το ελληνικό εργατικό κίνημα και τα κόμματα και οργανώσεις της Αριστεράς είναι υποχρεωμένα να βάλουν τα δυνατά τους για να σώσουν τη χώρα από εθνικιστικά μοιράσματα και να συμβάλουν στην υποστήριξη των εργατικών αγώνων και στη σωτηρία της πολυεθνικότητάς της.

Η ΟΚΔΕ-Σπάρτακος καλεί το συνδικαλιστικό κίνημα και τα κόμματα και τις οργανώσεις της Αριστεράς να επιχειρήσουν από κοινού τα πρώτα πρακτικά βήματα σε αυτήν την κατεύθυνση.

- **Κάτω ο αντιαλβανικός ρατσισμός στην Ελλάδα!**
- **Για πρακτική αλληλεγγύη με τους αγώνες των εργαζομένων της γειτονικής Μακεδονίας!**
- **Για τη σωτηρία της πολυεθνικότητάς της!**
- **Άμεση υποχώρηση όλων των Ελλήνων στρατιωτών από τη Βοσνία-Ερζεγοβίνη και το Κοσσυφοπέδιο!**
- **Κανένας έλληνας στρατιώτης στη Δημοκρατία της Μακεδονίας!**
- **Εξω το ΝΑΤΟ από τα Βαλκάνια!**
- **Ζήτω η διεθνής αλληλεγγύη!**

Τα πανεπιστήμια σε αναβρασμό

του Α. Γ (φοιτητή Ε.Μ.Π.)

Η αξιόλογη κινητοποίηση ενάντια στην «ψευτοανωτατοποίηση» των Τ.Ε.Ι., ίσως να μην κατάφερε να οδηγήσει στην πλήρη ευαισθητοποίηση της πλειοψηφίας των φοιτητών. Όμως σίγουρα «άγγιξε» μια μερίδα νέων, τους παρουσίασε ορισμένα προβλήματα και έθεσε αρκετούς από αυτούς σε κίνηση. Ίσως δεν θα ήταν άτοπο αν λέγαμε ότι στους περισσότερους «κάτι έμεινε» από την κινητοποίηση αυτή.

Η γενικευμένη εξέγερση στα πανεπιστήμια που άρχισε το Μάιο και συνεχίζεται ακόμη αποτελεί, μετά την πρωτοφανή αντίδραση ενάντια στα αντιασφαλιστικά σχέδια της κυβέρνησης, το σημαντικότερο γεγονός της χρονιάς. Αλλάζει τα δεδομένα και τους πολιτικούς συσχετισμούς στο χώρο της Ανώτατης Εκπαίδευσης και εγγράφει σημαντικές υποθήκες για το μέλλον του κινήματος. Τα ΜΜΕ σε πρώτη φάση την αγνόησαν επιδεικτικά και σε δεύτερη φάση προσπαθούν να τη δυσφημίσουν. Ωστόσο το φοιτητικό κίνημα συνεχίζει βρίσκοντας τρόπους να υπενθυμίζει την παρουσία του. Από τα άρθρα που ακολουθούν το ένα δίνει μια εικόνα του τι συμβαίνει ειδωμένη μέσα από το φοιτητικό κίνημα και το δεύτερο προσπαθεί να δεί το κίνημα αυτό μέσα στο ευρύτερο κοινωνικό πλαίσιο.

Για τις φοιτητικές κινητοποιήσεις

Εδώ και μερικούς μήνες, στο χώρο της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης υπάρχει μια αξιοπρόσεκτη κινητικότητα. Σε αρκετές πόλεις της Ελλάδας πραγματοποιούνται κάθε βδομάδα πορείες με αξιόλογη μαζικότητα, οι οποίες μάλιστα, σε ορισμένες περιπτώσεις, αποκτούν και συγκρουσιακό χαρακτήρα, με αποτέλεσμα να βλέπουμε, ύστερα από αρκετό καιρό τους φοιτητές να έρχονται αντιμέτωποι με τις δυνάμεις της κρατικής καταστολής.

Αφορμή των κινητοποιήσεων αυτών ήταν το Νομοσχέδιο της κυβέρνησης για την ανωτατοποίηση των Τ.Ε.Ι. Με βάση αυτό τα Τ.Ε.Ι. μετονομάζονται σε Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα, ο σκοπός των οποίων θα είναι η μεταφορά, χρησιμοποίηση και προαγωγή σύγχρονης τεχνολογίας. Το νομοσχέδιο αυτό δημιουργεί πολλά προβλήματα. Δεν προχωρά σε ουσιαστική αναβάθμιση του επιπέδου σπουδών των Τ.Ε.Ι. ούτε πραγματοποιεί κάποιο ουσιαστικό βήμα για την επαγγελματική κατοχύρωση των αποφοίτων τους. Τους αφήνει, έτσι, έρμαια στην αγορά εργασίας και τους εξαναγκάζει να εξακολουθούν να εργάζονται κάτω από άσχημους όρους και με ελλιπή ή και ανύπαρκτη κοινωνική ασφάλιση. Επιπλέον, το νομοσχέδιο αυτό ανοίγει το δρόμο και για επόμενα μέτρα, όπως είναι το σπάσιμο των σπουδών των Α.Ε.Ι. σε δύο κύκλους : έναν που θα δίνει ένα χαμηλού επιπέδου πτυχίο (τύπου Τ.Ε.Ι.) και έναν δεύτερο, στον οποίο θα προχωράει μόνο ένα μικρό ποσοστό φοιτητών και ο οποίος θα παρέχει υψηλότερου επιπέδου πτυχίο και περισσότερα επαγγελματικά δικαιώματα. Ένα τέτοιο μέτρο εναρμονίζεται πλήρως με τις ανάγκες του κεφαλαίου, το οποίο χρειάζεται άτομα χωρίς ευρεία πανεπιστημιακή μόρφωση (πτυχιούχοι πρώτου κύκλου) τα οποία θα έχουν τη δυνατότητα να χειρίζονται εύκολα τη σύγχρονη τεχνολογία αλλά δεν θα έχουν καμία εικόνα της ευρύτερης παραγωγικής αλυσίδας. Ταυτόχρονα, το γεγονός ότι δεν θα έχουν επαγγελματικά δικαιώματα θα επιτρέπει στον εργοδότη να έχει τα μικρότερα δυνατά έξοδα για τις αμοιβές των εργαζόμενων αυτού του τύπου. Από εκεί και πέρα, θα υπάρχει και ένας μικρός αριθμός διπλωματούχων υψηλότερου επιπέδου, οι οποίοι θα αποτελούν τους επικεφαλείς της έρευνας και θα λειτουργούν ως στελέχη των επιχειρήσεων, έχοντας καλύτερες αποδοχές και συνθήκες εργασίας. Θα οδηγηθούμε λοιπόν στην δημιουργία πτυχιούχων δύο ταχυτήτων, κάτι το οποίο σαφώς αντιβαίνει στο συμφέρον των εργαζομένων: Η υπερπροσφορά μέτρια καταρτισμένου εργατικού δυναμικού θα συμβάλλει ακόμα περισσότερο στην επαγγελματική τους εξαθλίωση.

Στο χώρο των Πανεπιστημίων εκδηλώθηκαν διάφορες αντιδράσεις απέναντι στο νομοσχέδιο. Από τη μιά οι καθεστωτικές παρατάξεις, ΔΑΠ και ΠΑΣΠ, συμπορευόμενες με το μεγαλύτερο μέρος του καθηγητικού κατεστημένου, δεν διαφώνησαν με τη γενική φιλοσοφία του νομοσχεδίου, αλλά απλά ζήτησαν να γίνει αξιολόγηση των σχολών των Τ.Ε.Ι. πριν από την ανωτατοποίησή τους, μη απαντώντας έτσι στα προβλήματα που αναφέραμε. Επιπλέον γεννάται το ερώτημα:

αξιολόγηση από ποιους και με ποια κριτήρια; Είναι οι καθηγητικές συντεχνίες σε θέση να αξιολογήσουν άλλες σχολές αντικειμενικά; Η απάντηση είναι μάλλον αρνητική. Από την άλλη πλευρά η παράταξη της Π.Κ.Σ. (ΚΚΕ) διαφώνησε συνολικά με το νομοσχέδιο, αλλά αφενός προώθησε σε περιορισμένη κλίμακα τις μαχητικές κινητοποιήσεις (καταλήψεις, συγκρούσεις) και αφετέρου η θέση της στο ζήτημα του για ποια παιδεία παλεύουμε, δηλαδή η προοπτική που έδωσε στον αγώνα, χωλαίνει σημαντικά. Ζητά ενιαίο κύκλο σπουδών και απόκτηση ειδίκευσης στα δύο τελευταία χρόνια του κύκλου αυτού. Με βάση την ειδίκευση αυτή, ο διπλωματούχος θα κατοχυρώνει τα επαγγελματικά του δικαιώματα. Η προοπτική αυτή είναι προβληματική. Παραγνωρίζει το γεγονός ότι η ανεργία είναι πρόβλημα πρώτιστα κοινωνικό και μετατοπίζει το βάρος της αντιμετώπισής της στην ποιότητα και στην ειδίκευση του πτυχίου. Τοποθετεί έτσι τον άνθρωπο σε ανταγωνιστική θέση απέναντι στους συναδέλφους του μέσα στην αγορά εργασίας: ο πτυχιούχος με την καλύτερη ειδίκευση θα βρει ευκολότερα δουλειά. Επιπλέον, η ειδίκευση περιορίζει σημαντικά το πεδίο πιθανής επαγγελματικής αποκατάστασης του διπλωματούχου, ενώ τον μετατρέπει σε εξάρτημα αποσυνδεδεμένο από την ευρύτερη παραγωγική αλυσίδα. Αβάσιμο κρίνεται και το επιχείρημα ότι η ειδίκευση προωθεί την επιστήμη: Ας μην ξεχνάμε ότι η σύγχρονη επιστήμη έχει καταρρίψει τους φραγμούς μεταξύ των διαφόρων τομέων της και ότι όλες οι ανακαλύψεις της επιστήμης απαίτησαν το συνδυασμό πολλών κλάδων από το περασμένο ήδη αιώνα (π.χ.: Δανεισμός εννοιών της υδροδυναμικής για την ανάπτυξη του κλασσικού ηλεκτρομαγνητισμού).

Ποια λοιπόν πρέπει να είναι η στάση μας; Η θέση που υιοθέτησε το μεγαλύτερο μέρος της Ριζοσπαστικής Αριστεράς συνοψίζεται στα παρακάτω: Ζητάμε ενιαία πανεπιστημιακή εκπαίδευση με μία σχολή ανά γνωστικό αντικείμενο, χωρίς περαιτέρω ειδικεύσεις. Η όποια ειδικότερη κατάρτιση που απαιτείται για μια επιμέρους επαγγελματική δραστηριότητα, πρέπει να δίνεται μέσα στο χώρο εργασίας, με ευθύνη και έξοδα του εκάστοτε εργοδότη. Έτσι, για τον ερευνητή επιστήμονα, ως χώρος εργασίας νοείται το ερευνητικό εργαστήριο, στο οποίο θα αποκτά τα απαραίτητα γνωστικά εφόδια προκειμένου να διεξάγει την έρευνα του και να προωθήσει την επιστήμη του. Για τον καθηγητή, μια σειρά μαθημάτων παιδαγωγικής μέσα στο σχολικό χώρο θα του δώσουν την ικανότητα να αντεπεξέλθει στο παιδαγωγικό του έργο. Οι ειδικεύσεις, το μόνο που επιφέρουν είναι ο περιορισμός των επαγγελματικών προοπτικών και των πνευματικών οριζόντων του ατόμου. Το ίδιο άλλωστε περίπου κάνει και

ο κατακερματισμός των σχολών. Σε αυτή τη βάση, πρέπει να είμαστε αντίθετοι στο διαχωρισμό Α.Ε.Ι. Τ.Ε.Ι., καθώς και σε οποιαδήποτε διάσπαση του πτυχίου.

Η αξιόλογη κινητοποίηση ενάντια στην «ψευτοανωτατοποίηση» των Τ.Ε.Ι., ίσως να μην κατάφερε να οδηγήσει στην πλήρη ευαισθητοποίηση της πλειοψηφίας των φοιτητών. Όμως σίγουρα «άγγιξε» μια μερίδα νέων, τους παρουσίασε ορισμένα προβλήματα και έθεσε αρκετούς από αυτούς σε κίνηση. Ίσως δεν θα ήταν άτοπο αν λέγαμε ότι στους περισσότερους «κάτι έμεινε» από την κινητοποίηση αυτή. Παράλληλα, σε συνδυασμό και με τα άλλα μέτωπα (ασφαλιστικό, τρομονόμος) που η κυβέρνηση έπρεπε να αντιμετωπίσει, της προξένησε μια σαφή πολιτική φθορά, κάνοντας πιο έκδηλη στα μάτια του κόσμου την αυταρχική πολιτική που ακολουθεί το ΠΑΣΟΚ και στο χώρο της παιδείας και μην αφήνοντας την ανεξέλεγκτη να προχωρήσει στην διάλυση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και στην εναρμόνισή της στις ανάγκες της αγοράς.

Τι έλειψε από το κίνημα αυτό και τι προοπτικές πρέπει να του δώσουμε; Καταρχάς πρέπει να κινηθούμε πιο οργανωμένα στην κατεύθυνση του να ευαισθητοποιήσουμε και να κινητοποιήσουμε κόσμο ο οποίος, προς το παρόν, μένει αμέτοχος στις εξελίξεις. Ιδιαίτερα σημαντικό είναι και το να καταφέρουμε να προσεγγίσουμε και τους σπουδαστές των Τ.Ε.Ι. ώστε μαζί να προσπαθήσουμε να προωθήσουμε τα συμφέροντα μας, τα οποία είναι κοινά. Κάτι τέτοιο θα αναγκάσει και όσους μιλούν για Πόλεμο ΑΕΙ- ΤΕΙ να σωπάσουν. Και θα σπάσει και την εικόνα που τα ΜΜΕ έχουν κατά κόρον προβάλλει, ότι οι φοιτητές δρουν ως συντεχνία. Επιπλέον, πρέπει να κινηθούμε σε μια κατεύθυνση σύνδεσης του φοιτητικού και του εργατικού κινήματος, κάτι που δεν υπάρχει αυτή τη στιγμή. Πρέπει να γίνει ξεκάθαρο, ότι η ορμητικότητα των νέων μπορεί να λειτουργήσει πολύ πιο αποτελεσματικά αν συνδυαστεί με τη δύναμη των εργαζομένων, η οποία άλλωστε φάνηκε και πολύ πρόσφατα στις κινητοποιήσεις για το Ασφαλιστικό.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ : Ο Μάης του 2001

του Ν. Συμεωνίδη

Το μεγαλύτερο λάθος των περισσότερων αναλυτών της Αριστεράς που ασχολούνται με τη Γιουγκοσλαβία είναι ότι προσπαθούν να πάρουν μια θέση γι' αυτήν αξιοποιώντας επιλεκτικά κάποια θέση από το ιδεολογικό οπλοστάσιο της και μη βλέποντας που τους οδηγεί αυτή πρακτικά.

Το ξεκίνημα

Αφορμή για τις φοιτητικές κινητοποιήσεις ήταν το Νομοσχέδιο του Υπουργείου Παιδείας για την Ανωτατοποίηση των ΤΕΙ. Με αυτό αποδιδόταν στα ΤΕΙ ο τίτλος της Ανώτατης Σχολής, χωρίς όμως να τους προσφέρει κάτι ουσιαστικότερο, και επέτρεπε στους καθηγητές τους να ασχολούνται με την έρευνα. Με τη διαδικασία αυτή, που είναι στο πνεύμα της Διακήρυξης της Μπολόνια για την πανεπιστημιακή εκπαίδευση στην Ευρώπη, προωθούνται και αλλαγές στη δομή των ίδιων των πανεπιστημίων. Η σημαντικότερη από αυτές είναι ο χωρισμός των πανεπιστημιακών σπουδών σε 2 κύκλους (στα πρότυπα Bachelor Master), που οδηγεί σε περιορισμένο αριθμό φοιτητών (περίπου 15 - 20% του συνόλου) που θα προάγονται από τον 1ο στο 2ο κύκλο και στην εισαγωγή διδάκτρων στο 2ο κύκλο.

Ουσιαστικά δηλαδή ο Υπουργός Παιδείας προσπάθησε να βρει συμπαραστάτες στους φοιτητές και καθηγητές των ΤΕΙ, υποσχόμενος τους μια κενή περιεχομένου «Ανωτατοποίηση», για να πετύχει την «Κατωτατοποίηση» των ΑΕΙ στο πνεύμα των αποφάσεων της Ε.Ε. (από τις οποίες αξίζει να σημειωθεί ότι έχουν εξαιρεθεί μια σειρά από «ευγενείς» ευρωπαϊκές σχολές όπου η πρόσβαση εξαρτάται από το οικονομικό και μορφωτικό επίπεδο των γονέων του φοιτητή).

Οι πρώτοι που αντέδρασαν σε όλα αυτά ήταν οι καθηγητές των ΑΕΙ. Βλέποντας ότι και η δική τους θέση υποβαθμίζεται από αυτή την αντιμεταρρύθμιση αντέδρασαν με χαρακτηριστικότερη εκδήλωση τις παραιτήσεις των πρυτάνεων. Αλλά η αντίδραση τους χαρακτηρίστηκε σε μεγάλο βαθμό από την αντιπαλότητα τους απέναντι στα ΤΕΙ και από το φόβο ότι με την πρόσβαση των καθηγητών των ΤΕΙ στα ερευνητικά κονδύλια θα μικρύνει το μερίδιο όλων σε αυτά. Η κατάσταση όμως άλλαξε ολοκληρωτικά όταν ο αγώνας πέρασε στα χέρια του φοιτητικού κινήματος.

Κινηματικές διαδικασίες

Σε όλες τις σχολές έγιναν Συνελεύσεις των φοιτητών για το θέμα του Νομοσχεδίου για την Ανωτατοποίηση των ΤΕΙ. Τα προβλήματα που μπήκαν σε αυτές ήταν η στάση απέναντι στο Νομοσχέδιο, η θέση τους απέναντι στα ΤΕΙ (ή στα ΑΕΙ αντίστοιχα) και οι μορφές πάλης που θα έπρεπε να υιοθετηθούν. Οι τάσεις που παρουσιάστηκαν περιγράφονται στο άρθρο του Α.Γ. εδώ σημειώνουμε μόνο τη θέση των σχημάτων της Ριζοσπαστικής Αριστεράς (ΕΑΑΚ, ΕΣΟΦ, Συσπειρώσεις κλπ.) που κατάγγειλαν το Νομοσχέδιο σε ΑΕΙ και ΤΕΙ όχι για την ανωτατοποίηση των ΤΕΙ αλλά για την «κατωτατοποίηση» των ΑΕΙ που προωθούσε. Ταυτόχρονα πρόβαλαν την ανάγκη προσέγγισης των φοιτητών ΑΕΙ και ΤΕΙ με το σύνθημα «Ενιαία Πανεπιστημιακή Εκπαίδευση» και προώθησαν ριζοσπαστικές μορφές αγώνα (καταλήψεις, διαδηλώσεις κλπ) και τη μετάθεση του κέντρου λήψης των αποφάσεων στα μαζικά όργανα (συνελεύσεις).

Σίγουρα πολύ σημαντικό ρόλο στην ανάπτυξη των κινητοποιήσεων στα ΑΕΙ έπαιξε η μεγάλη κινητοποίηση των εργαζομένων ενάντια στα αντιασφαλιστικά σχέδια της κυβέρνησης που την ανάγκασε, τουλάχιστον προσωρινά, να τα αποσύρει. Από τις πρώτες όμως συνελεύσεις φάνηκε η ιδιαίτερα ριζοσπαστική δυναμική του φοιτητικού κινήματος. Σε πολλές από αυτές πέρασε από την αρχή η άποψη των σχημάτων της Ριζοσπαστικής Αριστεράς ή δεν πέρασε για λίγους ψήφους. Όσο περνούσαν οι μέρες σε όλο και περισσότερες συνελεύσεις επικρατούσαν οι απόψεις των σχημάτων. Σε αυτό βοηθούσε πολύ και ο απόηχος των μαχητικών κινητοποιήσεων στους φοιτητές. Έτσι μετά τις 20 Μαΐου στην τεράστια πλειοψηφία των σχολών η Ριζοσπαστική Αριστερά είχα επικρατήσει και οι καταλήψεις γενικεύθηκαν στα ΑΕΙ. Στα ΤΕΙ δεν επικράτησε ανάλογο κλίμα γιατί οι φοιτητές τους δεν θίγονται ιδιαίτερά από το Νομοσχέδιο αλλά αντίθετα προβαλλόταν ότι μπορεί να κερδίσουν κάτι, έστω

αργότερα. Ωστόσο και εκεί τα πιο ριζοσπαστικά στοιχεία κινητοποιήθηκαν και στις διαδηλώσεις και στις συγκρούσεις με την αστυνομία βρέθηκαν στο πλευρό των φοιτητών των ΑΕΙ.

Οι αντιδράσεις

Για να αντιμετωπίσει το φοιτητικό κίνημα η κυβέρνηση ψήφισε βιαστικά το Νομοσχέδιο στη Βουλή αλλά η αναταραχή όχι μόνο δε σταμάτησε αλλά επεκτάθηκε σε ακόμη περισσότερες σχολές και συνεχίζεται ακόμη.

Τα ΜΜΕ πολέμησαν λυσσαλέα τις φοιτητικές κινητοποιήσεις. Στην αρχή αγνόησαν επιδεικτικά ό,τι συνέβαινε στα Πανεπιστήμια. Οι φοιτητές όμως με μαχητικές πορείες και κινητοποιήσεις σε όλη την Ελλάδα, από την Κρήτη μέχρι τη Μυτιλήνη και από την Πάτρα μέχρι τη Θράκη, πέτυχαν να έρθουν στο προσκήνιο της επικαιρότητας. Έτσι η κυβέρνηση και τα μεγάλα ΜΜΕ πέρασαν από την αγνόηση στην προσπάθεια να το δυσφημήσουν. Προσπάθησαν να παρουσιάσουν τις φοιτητικές κινητοποιήσεις σαν συντεχνιακές και σαν συνέχεια της παλιάς διαμάχης μηχανικών υπομηχανικών για επαγγελματικά δικαιώματα. Αποσιωπούσαν έτσι τα αιτήματα που κυριάρχησαν στις φοιτητικές συνελεύσεις για Ενιαία Πανεπιστημιακή Εκπαίδευση για όλους και την καταγγελία της αντιμεταρρύθμισης στα ΑΕΙ (2 κύκλοι κλπ) που προσπαθεί να προωθήσει η κυβέρνηση. Ούτε εξήγησαν ποτέ γιατί σχολές που δεν έχουν αντίστοιχα ΤΕΙ , όπως η Φυσικομαθηματική, συμμετέχουν στον αγώνα. Αλλά και αυτός ο πόλεμος από τα ΜΜΕ δεν μπόρεσε να ανακόψει την ορμή του φοιτητικού κινήματος.

Όπως ήδη είδαμε στις φοιτητικές κινητοποιήσεις τα ακροαριστερά ενιαιομετωπικά σχήματα επικράτησαν απέναντι στις παρατάξεις των αστικών και των ρεφορμιστικών κομμάτων όπου και όταν συνεργάστηκαν, αγκαλιάζοντας το σύνολο των αγωνιστών του χώρου. Σε γενικές γραμμές τα σχήματα αυτά ηγήθηκαν σωστά στον αγώνα. Οι φοιτητές μας δίνουν άλλη μια φορά ένα μάθημα για την αναγκαιότητα συντονισμού και κοινής δράσης του συνόλου της Ριζοσπαστικής Αριστεράς.

Ιούνιος 2001

Το Γκέτεμποργκ και οι συνέπειες

Αστυνομική καταστολή, δημοκρατία της Ε.Ε. και αντικαπιταλιστική αντίσταση

της Ομάδας Εργασίας "Μαρξισμός" *

Η ακόλουθη τοποθέτηση περιέχει μια σύντομη παρουσίαση των γεγονότων του Γκέτεμποργκ και αναλύει τη σκληρότατη εμφάνιση της σουηδικής αστυνομίας ως νέα φάση της κατασταλτικής πολιτικής των κυβερνήσεων σε βάρος του κινήματος ενάντια στην καπιταλιστική «παγκοσμιοποίηση». Περιέχει επίσης μια τοποθέτηση για τη «χρήση βίας» των διαδηλωτών και εξετάζει το ερώτημα με ποια στρατηγική το κίνημα μπορεί να διευρυνθεί και να έχει προοπτικές επιτυχίας.

1 Αυτό που έγινε στο Γκέτεμποργκ στις 15 Ιουνίου δεν ήταν μια υπερβολική αντίδραση κάποιων αγχωμένων σουηδών αστυνόμων που δεν είδαν άλλη διέξοδο ενάντια σε κάποιους «εξαγριωμένους πολιτικούς χούλιγκανς». Στο Γκέτεμποργκ εκτελέσθηκε μια οξυμένη κατασταλτική πολιτική του ευρωπαϊκού κεφαλαίου από το κράτος, τους πολιτικούς και τα ΜΜΕ.

2 Ήδη πριν τη συνάντηση κορυφής τέθηκε εκτός ισχύος το περίφημο δικαίωμα να ταξιδεύει κανείς ελεύθερα. Πούλμαν με διαδηλωτές από τη Γερμανία και Δανία κρατήθηκαν χωρίς κανένα λόγο μέχρι 10 ώρες σε στρατιωτικά στρατόπεδα. Στις 15 Ιουνίου η αστυνομία εξοπλισμένη με ρόπαλα, ιππικό και σκύλους σταμάτησε την πορεία της διαδήλωσης και την ανάγκασε να γυρίσει στο κέντρο της πόλης. Εκεί οι διαδηλωτές έστησαν οδοφράγματα από τα έπιπλα ενός καφενείου, τα άναψαν για προστασία ενάντια στις επιθέσεις της αστυνομίας και μερικοί προσπάθησαν να αναγκάσουν τους τραμπούκους με στολή να υποχωρήσουν ρίχνοντας πέτρες. Όταν η κατάσταση είχε ηρεμήσει, η αστυνομία και μερικοί φασίστες επιτέθηκαν σε ένα πάρτυ στους δρόμους, συνάντησαν όμως σκληρή αντίσταση, έπρεπε μερικές φορές να υποχωρήσουν, να εγκαταλείψουν ακόμα και μερικά από τα αυτοκίνητά τους και έχασαν τον έλεγχο μερικών περιοχών του κέντρου της πόλης. Στη συνέχεια μερικοί καλεσμένοι του κράτους έπρεπε να μετακομίσουν σε άλλα ξενοδοχεία πολυτελείας και μερικές τράπεζες και πολυτελή αυτοκίνητα έπαθαν ζημιά. Στις συγκρούσεις του απογεύματος της 15 Ιουνίου η αστυνομία πυροβόλησε τελικά τρεις διαδηλωτές. Όπως βίντεο και καταθέσεις μαρτύρων αποδεικνύουν, αυτό δεν έγινε καθόλου για «να σωθεί ένας θανάσιμα απειλούμενος συνάδελφος» αλλά σε σύγκρουση με νέους που πετούσαν πέτρες. Ο 19χρονος Σουηδός, που η επιβίωσή του δεν είναι βέβαιη, πυροβολήθηκε από πίσω όταν έφευγε τρέχοντας. Συνολικά περισσότεροι από 1000 διαδηλωτές συνελήφθησαν, καταγράφηκαν και φωτογραφήθηκαν. Πολλοί καταδικάσθηκαν σε λεγόμενες «γρήγορες δίκες» για «διατάραξη δημόσιας τάξης», συχνά χωρίς την υποστήριξη δικηγόρου.

3 Τα γεγονότα του Γκέτεμποργκ προσφέρουν την ευκαιρία να διαφωτιστούν νέοι και εργάτες, που ακόμα έχουν αυταπάτες στο αστικό «κράτος δικαίου» και τη λειτουργία του. Δεν υπάρχει λόγος για έκπληξη σχετικά

με την επέμβαση του σουηδικού κράτους, αφού είναι σκοπός της αστυνομίας και της δικαιοσύνης (όπως και γενικά του αστικού κράτους) να εφαρμόζουν κατασταλτικά μέτρα, όταν το επιθυμούν τα αφεντικά των μεγάλων επιχειρήσεων και των κυβερνήσεων. Αυτοί εκνευρίστηκαν που δεν μπορούν πια να συνεδριάζουν με την ησυχία τους και συνεχώς έχουν να κάνουν από το Σιάτλ μέχρι τη Νίκαια με τις ενοχλητικές διαμαρτυρίες. Αν και αυτές οι διαδηλώσεις δε διακινδυνεύουν την εξουσία των αφεντικών και των πολιτικών λακέδων τους, η άρχουσα τάξη ωστόσο θεωρεί σημαντικό να εμποδίσει από νωρίς τη διεύρυνση του κινήματος και να αποτρέψει τη συμμετοχή όσο το δυνατό περισσότερου κόσμου σε τέτοιες διαδηλώσεις, να μην επιτρέψουν μαχητικές μαζικές εκδηλώσεις αλλά μόνο μερικές μικρές και σαφώς περιορισμένες συμβολικές ενέργειες μακριά από τους τόπους των συνεδριάσεων και να περιορίσουν σαφέστατα το δικαίωμα να ταξιδεύει κανείς ελεύθερα όπως και το δικαίωμα για διαδηλώσεις.

4 Το Γκέτεμποργκ ήταν για την εφαρμογή αυτών των σχεδίων πολύ καταλληλότερο από π.χ. η Γένοβα ή το Σάλτσμπουργκ. Μια τόσο σκληρή αστυνομική καταστολή από τις δεξιές ιταλικές ή αυστριακές κυβερνήσεις (με ακροδεξιά συμμετοχή) τυχόν θα είχε προκαλέσει και περισσότερη αντίρρηση και κριτική Σοσιαλδημοκρατών, Πρασίνων και της φιλελεύθερης αστικής δημόσιας γνώμης απ' ό,τι στη σοσιαλδημοκρατική-φιλελεύθερη Σουηδία. Εκεί το ψέμα μπόρεσε να προβληθεί με μεγαλύτερη αξιοπιστία. Με τη στρατηγική του διαλόγου έγιναν όλες οι προσπάθειες για να αποτραπούν συγκρούσεις αλλά η «προθυμία βίας» των «εγκληματικών στοιχείων» απετέλεσε δήθεν «πικρή έκπληξη». Τι «τραγωδία»!

5 Το πολιτικό κατεστημένο της Ε.Ε. και τα ΜΜΕ του συμφώνησαν γρήγορα για το ότι πρέπει να παρθούν σκληρότατα μέτρα ενάντια στους «ντεσπεράντος» και «συμμορίες εγκληματιών» εξαιτίας των επεισοδίων: Απαγορεύσεις εισόδου ή εξόδου από το εξωτερικό, ενισχυμένη συνεργασία της αστυνομίας στην επικράτεια της Ε.Ε., ενισχυμένη παρακολούθηση της Άκρας Αριστεράς, εξοπλισμός της αστυνομίας κατάλληλος για εμφύλιο πόλεμο, απαγορεύσεις ή περιορισμοί διαδηλώσεων. Η εφαρμογή σχεδιάζεται ήδη για το Σάλτσμπουργκ και τη Γένοβα. Στόχος είναι οι «ταραξίες» - εδώ εννοείται, για να μην έχει κανείς αυταπάτες, όλη η ριζοσπαστική Αριστερά - να απομονωθούν από τους «κανονικούς», τους λεγόμενους «ειρηνικούς» διαδηλωτές που αποδέχονται γενικά τις κρατικές διατάξεις και ειδικά το αστυνομικό μονοπώλιο βίας. Δεν μπορεί να προκαλέσει έκπληξη ότι τα αστικά ΜΜΕ, ακόμα και τα φιλελεύθερα, υποστηρίζουν αυτήν την τακτική ενοχοποίησης, όπως βλέπουμε τώρα μετά το Γκέτεμποργκ. Αυτή είναι η δουλειά τους!

Ένας αντικαπιταλισμός, που θέλει να αποφύγει τη σύγκρουση με την κρατική εξουσία, στην καλύτερη περίπτωση είναι γελοίος.

(...)

Μόνο οι ταξικοί αγώνες έχουν το δυναμικό να αμφισβητούν πραγματικά την κυριαρχία των μεγάλων επιχειρήσεων

6 Θεωρούμε απόλυτα αναγκαίο να υπερασπισθούμε το δικαίωμα διαδήλωσης και ελεύθερων ταξιδιών ενάντια στην κρατική καταστολή όπως και το δικαίωμα για διαδηλώσεις στους τόπους των συνεδριάσεων. Δεν αρνούμαστε κατ' αρχήν ούτε το μπλοκαρίσμα των δρόμων ούτε επιθετικές ενέργειες. Είναι όμως αποφασιστικής σημασίας να μην πρόκειται για απομονωμένες ενέργειες μικρών ομάδων αλλά να μπορέσουν να κερδηθούν πλατύτερα στρώματα του πληθυσμού γι' αυτόν τον αγώνα ενάντια στο κεφάλαιο και τους θεσμούς του (ΔΝΤ, Παγκόσμια Τράπεζα, Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου, G7, Ε.Ε. κλπ). Η τακτική στις διαδηλώσεις εξαρτάται απ' αυτό και από τους συγκεκριμένους συσχετισμούς δυνάμεων. Το αστικό κράτος, αντίθετα με την επαναστατική Αριστερά και τους αντικαπιταλιστές έχει συμφέρον να μετατοπίσει την αντιπαράθεση στο στρατιωτικό επίπεδο και έτσι μακριά από το πολιτικό. Δε νομίζουμε ότι καταστροφές μπορούν να προωθήσουν τον αγώνα (αν και φυσικά δεν είμαστε κατά της συντριβής τραπεζών και αυτοκινήτων πολυτελείας) και τις απορρίπτουμε ως άσκοπο ρίσκο και ως μη οικοδομικές για την ενσωμάτωση μεγαλύτερων στρωμάτων της εργατικής τάξης. Προτεραιότητα έχει για μας όμως η αλληλεγγύη με αυτούς που αμύνθηκαν στο Γκέτεμποργκ ενάντια στην αστυνομική καταστολή, υπερασπίσθηκαν το δικαίωμα για διαδήλωση και έδωσαν τη μάχη εκεί με τα κατασταλτικά όργανα. Η μίζερη συνθηκολόγηση του σουηδικού Κόμματος της Αριστεράς (του πρώην ΚΚ) και διάφορους κριτικούς της παγκοσμιοποίησης, που είναι προσανατολισμένοι στην πολιτική κοινωνία (civil society), απέναντι στην προπαγάνδα μίσους των αστικών Μ-ΜΕ, ωφελεί μόνο τους καπιταλιστές και την αστυνομία τους. Ένας αντικαπιταλισμός, που θέλει να αποφύγει τη σύγκρουση με την κρατική εξουσία, στην καλύτερη περίπτωση είναι γελοίος.

7 Στο Γκέτεμποργκ φάνηκαν και πάλι με όλη τη σαφήνεια τα όρια της δημιουργικής, γεμάτης χιούμορ και ειρηνικής διαμαρτυρίας. Όταν το κράτος θέλει, γρήγορα βάζει τέρμα σε αυτό το παιχνίδι και διαλύει ακόμα και το πιο μη βίαιο και δημιουργικό πανηγύρι με αστυνομικό ιππικό. Ενάντια σε αυτό δε βοηθάει μελλοντικά ούτε ο καλύτερος εξοπλισμός ούτε μια μαχητική προετοιμασία των διαδηλωτών επειδή ο κρατικός κατασταλτικός μηχανισμός πάντα θα είναι πιο ισχυρός από μερικές εκατοντάδες ή χιλιάδες διαδηλωτές. Είναι ορατός ο κίνδυνος ότι η αστική τάξη θα καταφέρει να ενοχοποιήσει και να καταπιέσει το πιο ριζοσπαστικό μέρος του κινήματος και να δαμάσει το καλό μέρος με διαλόγους χωρίς αποτελέσματα και με κρατικά επιτρεπτά δημιουργικά πανηγύρια. Αυτό μπορεί να αποφευχθεί μόνο αν το κίνημα, που μέχρι τώρα αποτελείται κυρίως από νέους των μεσαίων στρωμάτων, να διευρυνθεί και η ριζοσπαστική Αριστερά να ριζώσει στην τάξη των εργαζόμενων. Μόνο οι ταξικοί αγώνες έχουν το δυναμικό να αμφισβητούν πραγματικά την κυριαρχία των μεγάλων επιχειρήσεων. Με μια ισχυρή επαναστατική οργάνωση, και όταν εκφρασθούν τα μαζικά κινήματα της εργατικής τάξης, υπάρχουν τότε και καλύτερες ευκαιρίες στην αντιπαράθεση με το αστικό κράτος. Το πώς μπορούν να γίνουν βήματα προς αυτό το ρίζωμα, αυτό εξαρτάται από μια σειρά παραγόντων στις διάφορες χώρες (παράδοση της ταξικής πάλης, δύναμη των επαναστατικών οργανώσεων κλπ), δεν αλλάζει όμως τίποτα σε αυτήν τη βασική προοπτική.

Βιέννη 20 Ιουνίου 2001

*** Η Ο.Ε.Μ. (Arbeitsgruppe Marxismus AGM) είναι αυστριακή οργάνωση.**

Ο «Χώρος», η Φύση και τα Όρια του Διαλόγου

του Νίκου Ταμβάκη

Ο διάλογος, για να είναι ειλικρινής και αποτελεσματικός δεν μπορεί να μετατραπεί από ένα βασικό μέσο σε ένα αντικείμενο και σκοπό της ενότητας, γιατί τότε αυτόματα θα αυτολογοκριθεί και θα υποταχθεί στις σκοπιμότητες αυτής της πολυπόθητης ενότητας. Ακόμη περισσότερο ο διάλογος δεν μπορεί να ενταχθεί αποκλειστικά μέσα στα οργανωτικά πλαίσια οποιουδήποτε «Χώρου»...

Χάρις στην μακρόχρονη ιδεολογική επικράτηση του σταλινισμού μέσα στο ελληνικό εργατικό κίνημα αλλά και στην γενικότερη ιδεολογική κυριαρχία του νεοφιλελευθερισμού που ακολούθησε την πτώση των σταλινικών καθεστώτων, το σχήμα της Αριστεράς έχει αποτυπωθεί στη συνείδηση των ελληνικών λαϊκών στρωμάτων περισσότερο σαν ένα γενικόλογο και ακαθόριστο σύστημα ηθικών αξιών και λιγότερο σαν την πολιτική έκφραση των ταξικών συμφερόντων των εργαζομένων και των καταπιεζομένων. Αποτελεί καθήκον για τους επαναστάτες μαρξιστές να αγωνίζονται και να παρεμβαίνουν διαρκώς για να ανατρέψουν αυτή την πλατειά εδραιωμένη ολέθρια αντίληψη και να αναδεικνύουν επίμονα τους λόγους που καθιστούν απόλυτα αναγκαία την αναγέννηση μιας ταξικά ανεξάρτητης και μαχητικής Αριστεράς.

Την προηγούμενη δεκαετία η ελληνική κοινωνία γνώρισε μια σειρά από ανακατατάξεις με βαθιές και καθοριστικές συνέπειες στις κοινωνικές συμπεριφορές και στις ταξικές συνειδήσεις. Η ξενοφοβία και ο ρατσισμός αναπτύχθηκαν σταθερά, σαν αυτόματα ανακλαστικά απέναντι στο μεγάλο μεταναστευτικό ρεύμα. Ο εθνικισμός και η επιστροφή στις «ελληνοχριστιανικές παραδόσεις», μετά από τη μεγάλη έξαρση που γνώρισαν στην περίοδο του «αγώνα» για τη διάσωση του «ονόματος της Μακεδονίας μας» αλλά και μετά από τα μεγάλα «συλλαλητήρια» του Χριστόδουλου για τη «διάσωση» της εκκλησίας, παραμονεύουν στο σκοτάδι για να σηκώσουν σε πρώτη ευκαιρία ξανά το δηλητηριασμένο κεφάλι τους.

Από την άλλη μεριά η αδυναμία των κομμάτων της «επίσημης» Αριστεράς να αρθρώσουν μια συνολική αξιόπιστη απάντηση και να δημιουργήσουν ένα ταξικό και μαζικό κίνημα αντίστασης, επιβεβαιώνεται συνεχώς και όχι μόνο στις εκλογικές αναμετρήσεις.

Είναι λοιπόν φυσικό, μια ανοιχτή στο μέγιστο δυνατό βαθμό ενωτική πρόταση, χωρίς προαπαιτούμενα αλλά και χωρίς «περιοριστικές» στοχοθετήσεις, όπως αυτή που διατυπώθηκε για την ίδρυση του «Χώρου διαλόγου και κοινής δράσης της Αριστεράς» να αγγίζει κάποιες από τις βαθύτερες συναισθηματικές χορδές, τις καλοπροαίρετες επιθυμίες των καταταλαιπωρημένων και πολλαπλά απογοητευμένων αγωνιστών που αντέχουν ακόμη να παραμένουν στη «βάση» των οργανώσεων ή ακόμη πιο δύσκολα να αντιστέκονται πεισματικά από μόνοι τους μέσα στη διαρκή, διαβρωτική, πολυμέτωπη, κοινωνική πίεση και ιδεολογική επίθεση της νεοφιλελεύθερης αντίδρασης.

Όμως εμείς πιστεύουμε ότι ένα ακόμη εγχείρημα που δεν είναι εφοδιασμένο με τον απαραίτητο σαφή ταξικό προσανατολισμό, ένας διάλογος που αποφεύγει στο όνομα της «πλατειάς» ενότητας να χτυπήσει τις ίδιες τις ρίζες της κακοδαιμονίας της ελληνικής Αριστεράς, μια δράση που στο όνομα της «απήχησης» μοιραία θα υποταχθεί στις βασικές επιλογές των ηγετικών γραφειοκρατικών κύκλων των «επίσημων» ρεφορμιστικών κομμάτων δεν μπορεί παρά να αποτελέσει μεσοπρόθεσμα μια ακόμη απογοήτευση για τους καλοπροαίρετους αγωνιστές της ριζοσπαστικής αριστεράς που θα συμμετέχουν σε αυτό επενδύοντας τις προσπάθειες και τις ελπίδες τους.

Το Ιστορικά Διαμορφωμένο Πλαίσιο του Διαλόγου

Η «κοινοβουλευτική» Αριστερά δείχνει και πάλι ανίκανη να αξιοποιήσει πολιτικά τις μεγάλες αυθόρμητες αντιστάσεις που αναπτύσσονται τελευταία απέναντι στις επιθέσεις που εξαπολύει ο νεοφιλελευθερισμός ενάντια στις θεμελιώδεις κοινωνικές και δημοκρατικές κατακτήσεις (ασφαλιστικό, νομοσχέδιο για την παιδεία, δημόσια υγεία, τρομονόμος). Ακόμη περισσότερο η «επίσημη» Αριστερά σε όλες τις εκδοχές της, αποδεικνύεται ιδεολογικά αφοπλισμένη και μονίμως απολογητική μπροστά στα εκσυγχρονιστικά επιχειρήματα για την «αποτελεσματικότητα» της ιδιωτικής οικονομίας, για

την ιστορική αποτυχία του «κρατικού μοντέλου» διαχείρισης, αλλά και για τα εγκλήματα του σταλινισμού που οι νεοφιλελεύθεροι επικαλούνται και χρησιμοποιούν συστηματικά σε κάθε αντίστοιχη καταγγελία της Αριστεράς για τις σύγχρονες καπιταλιστικές βαρβαρότητες.

Το ΚΚΕ, οδηγημένο από την αγωνία επιβίωσης του γραφειοκρατικού μηχανισμού του, προβάλλει μια καρικατούρα του μαρξισμού της κλασσικής σταλινικής σχολής σε μια όλο και πιο άκαμπτη εκδοχή: α) εθνικοπατριωτική με την επικουρία πότε της «επικοινωνιακής» και λαλίστατης Κανέλη και πότε του ανεκδιήγητου νεορθόδοξου Ζουράρη, β) νοσταλγική των χαμένων σοσιαλιστικών παραδείσων που τροφοδοτείται από τη σημερινή άθλια κοινωνική τους κατάσταση, γ) «παραδοσιακά» αντιευρωπαϊκή και επιφυλακτική απέναντι στα κοινωνικά κινήματα, τις δημοκρατικές κατακτήσεις και τις συνδικαλιστικές οργανώσεις των ευρωπαίων εργαζομένων και έτσι εντελώς ανίκανη πλέον να ανταποκριθεί μακροπρόθεσμα στις σημερινές ανάγκες, στα ερωτήματα και στην αγωνία των εργαζομένων, των ανέργων, των μεταναστών και της νεολαίας. δ) βερμπαλιστικά επαναστατική, σεχταριστική και περιχαρακωμένη στο δικό της οργανωτικό σύμπαν προκειμένου να επιβιώσει η γραφειοκρατική ηγετική ομάδα.

Ωστόσο όπως έχουμε τονίσει επανειλημμένα το ΚΚΕ εξακολουθεί ακόμη και σήμερα να αποτελεί σε πανεθνικό επίπεδο τον κυριότερο πόλο συσπείρωσης των πολιτικοποιημένων εργαζομένων που έχουν ένα αντικαπιταλιστικό όραμα ανατροπής ενώ ταυτόχρονα η ΚΝΕ εξακολουθεί να αποτελεί το βασικό χώρο μιας πρώτης υποδοχής της νεολαίας καθώς αυτή ριζοσπαστικοποιείται προς τα αριστερά.

Επιπλέον επειδή ο σημερινός συσχετισμός των δυνάμεων της ριζοσπαστικής Αριστεράς καθιστά πρακτικά αδύνατο τον οποιοδήποτε ισότιμο διάλογο με την γραφειοκρατία της κομματικής ηγεσίας (ο ουσιαστικός διάλογος με τη σταλινική γραφειοκρατία δεν μπορούμε να πούμε ότι είναι δυνατός με οποιοδήποτε συσχετισμό και συνθήκες), οι πρωτοβουλίες, η πρακτική, και το πλαίσιο οποιουδήποτε διαλόγου και προπαντός η οποιαδήποτε συντονισμένη δράση της ριζοσπαστικής Αριστεράς οφείλουν να είναι μόνιμα ανοιχτές προς αυτή την κατεύθυνση και να συνυπολογίζουν πάντοτε το επίπεδο της πολιτικής συνείδησης της κομματικής βάσης του ΚΚΕ (χωρίς φυσικά και να υποτάσσονται σε αυτό).

Ο Συνασπισμός ακολουθώντας αργά, τη μακρόχρονη τροχιά της ρεφορμιστικής του κατρακύλας στέκεται πάντοτε δίβουλος ανάμεσα στις δύο πολιτικές του εκφράσεις:

α) Στην αριστερή φραστική καταγγελία του καπιταλιστικού συστήματος στην οποία ειδικεύεται και επιδίδεται συστηματικά η αριστερή συνιστώσα των επαγγελματιών γραφειοκρατών συνδικαλιστών (χωρίς όμως να διακινδυνεύουν ποτέ πρακτικές σύγκρουσης που θα χαλούσαν το «σοβαρό» τους προφίλ και τις χρήσιμες για τους ίδιους προσβάσεις τους στα κυβερνητικά κέντρα εξουσίας).

β) Στο μοναδικό ατού του «πραγματικού εκσυγχρονισμού» που φαίνεται ότι έχουν κρυμμένο στο μανίκι τους οι πολιτικοί ηγέτες του Συνασπισμού και που ανυπομονούν να το ρίξουν ξανά στο τραπέζι μιας κυβερνητικής εξουσίας, γιατί φαίνεται ότι δεν πρόλαβαν να μας το επιδείξουν αρκετά στην λαμπρή περίοδο της κυβέρνησης Τζανετάκη. Είναι γεγονός ότι η πιο ακραία εκδοχή των δουλικών θαυμαστών του νεοφιλελεύθερου οράματος ξέκοψαν τελικά μην αντέχοντας άλλο να παραμένουν και να περιμένουν μακριά από το τόσο ελκυστικό για αυτούς Σημιτικό εκσυγχρονιστικό «γίγνεσθαι».

Εμείς ωστόσο πιστεύουμε ότι ο διάλογος των μικρών ομάδων της ριζοσπαστικής Αριστεράς με την πολιτική ηγεσία του Συνασπισμού είναι πολύ πιο εύκολος (σε σχέση με το ΚΚΕ), όχι γιατί αυτή έχει ανεπτυγμένη κάποιου είδους πολιτική μεγαλοψυχία ή έστω κάποιο «ανοιχτό» δημοκρατικό πνεύμα (που έχει άλλωστε όπως γνωρίζουν οι παλαιότεροι πάντοτε διαψευστεί πανηγυρικά στην πράξη), αλλά πολύ απλά για τη σχετική οργανωτική και εκλογική της αδυναμία που την κάνει να μην περιφρονεί την παραμικρή δυνατότητα εκλογικής της ενίσχυσης. Η εκλογική παρουσία και η επιβίωση της στο Κοινοβούλιο και τους υπόλοιπους αστικούς θεσμούς (ας μην ξεχνάμε τις δημοτικές εκλογές που έρχονται) αποτελούν άλλωστε και το κυρίαρχο και μεγαλύτερο μέλημα στη λογική και τη δράση

του κομματικού μηχανισμού του Συνασπισμού. Οι προηγούμενες βουλευτικές εκλογές και η σχετική εμπειρία από την εκλογική συνεργασία της ΑΚΟΑ και των Οικολόγων με το Συνασπισμό είναι άλλωστε πολύ πρόσφατες για να ξεχασθούν οι «ηγεμονικές» συμπεριφορές και τα «καπελώματα» (αν και στους ίδιους τους παθόντες φαίνεται ότι τα παθήματα δεν γίνονται ποτέ μαθήματα).

Το να παίρνει κανένας στα σοβαρά ένα διάλογο με τη γραφειοκρατική ηγεσία του Συνασπισμού της μιας ή της άλλης εκδοχής, για την όποια «συνολική» ανασύνθεση της Αριστεράς πέραν από τις εκλογικού τύπου συνεργασίες, νομίζουμε ότι αποτελεί μια ανεπίτρεπτη πολιτική αφέλεια.

Θα πρέπει εδώ για άλλη μια φορά να διευκρινίσουμε ότι αν εμείς θεωρούμε αδύνατο τον ουσιαστικό διάλογο με τους ρεφορμιστικούς γραφειοκρατικούς μηχανισμούς, είμαστε πάντοτε υπέρ της κοινής δράσης με τις μαζικές ρεφορμιστικές οργανώσεις για πολύ συγκεκριμένους στόχους, καμπάνιες (π.χ. Γένοβα, αντιρατσιστικό, αντιπολεμικό κλπ.), μαζικές πρωτοβουλίες για να αποκρουσθούν αντιδημοκρατικά και αντεργατικά κυβερνητικά μέτρα (π.χ. ασφαλιστικό, τρομονόμος κλπ.) Η κοινή δράση για τους συγκεκριμένους στόχους που όχι μόνο δεν επιβάλλουν την υποστολή των απόψεων μας και το κουκούλωμα των ιδεολογικών μας διαφορών, αλλά αντίθετα τις αναδεικνύουν μέσα στην καθημερινή πρακτική και δίνουν τη δυνατότητα της αντιπαράθεσης με χειροπιαστά παραδείγματα.

Η Φύση του Διαλόγου

Η παρατεινόμενη κατάσταση της έκδηλης πολιτικής αδυναμίας της «επίσημης» Αριστεράς, προκαλεί όλο και περισσότερο τη διάχυτη αλλά έντονη επιθυμία στις οργανώσεις, στους κύκλους και στους ανένταχτους αγωνιστές της ριζοσπαστικής Αριστεράς για μια ενιαία κοινωνική παρέμβαση και δράση. Ακόμη περισσότερο καθώς γίνονται ολοένα και πιο γνωστά, αντίστοιχα ενωτικά σχήματα με επιτυχημένη παρουσία και κοινωνική παρέμβαση στις ευρωπαϊκές χώρες. Μέχρι στιγμής όμως εδώ στην Ελλάδα, οι κάθε λογής ηγεσίες των οργανώσεων της ριζοσπαστικής Αριστεράς, ακολουθώντας τη λογική της δικιάς τους ιστορικής τροχιάς, προσπαθούν να ανταποκριθούν με ενωτικές διακηρύξεις, προτάσεις και πρωτοβουλίες ενταγμένες όμως πάντοτε στις δικές ιδιαίτερες αντιλήψεις για την οικοδόμηση του επαναστατικού κόμματος, ακόμη και στους δικούς τους ιδιαίτερους γλωσσικούς κώδικες και στα δικά τους στενά ιδεολογικά καλούπια.

Η πρόταση για το «Χώρο του Διαλόγου» σε μια πρώτη καλοπροαίρετη ανάγνωση μοιάζει να προσπαθεί να σπάσει αυτό το φαύλο κύκλο.

Κανένας δεν μπορεί να αμφιβάλλει ότι η ανάπτυξη του ειλικρινούς διαλόγου μεταξύ των οργανώσεων, των ρευμάτων και των ανένταχτων αγωνιστών αποτελεί τη σημαντικότερη ίσως προϋπόθεση για τη δημιουργία του απαραίτητου κλίματος αμοιβαίας εμπιστοσύνης, της στοιχειώδους αλληλοεκτίμησης και της αμοιβαίας ανοχής, των επί πολλές δεκαετίες αλληλοσπαρασσόμενων ιδεολογικών ρευμάτων της Αριστεράς που συγκρούσθηκαν μεταξύ τους με σκληρό τρόπο πολλές φορές και δυστυχώς όχι μόνο σε θεωρητικό ή λεκτικό επίπεδο. Η ανατροπή των βαθιά ριζωμένων προκαταλήψεων απαιτεί ένα διάλογο που θα διεξάγεται σε όλα τα επίπεδα των οργανώσεων (και όχι μόνο στην κορυφή τους) παράλληλα με την κοινή δράση και την ανάπτυξη διαδικασιών που θα φέρνουν σε φυσική επαφή τους αγωνιστές για να αναπτύσσεται το απαραίτητο κλίμα της αλληλεγγύης και του αλληλοσεβασμού. Ο «Χώρος του Διαλόγου» φαίνεται ότι βρήκε το μαγικό τρόπο για να υπερπηδήσει τα επίπονα και χρονοβόρα αυτά στάδια. Φτάνουν κάποιες γενικόλογες διακηρύξεις και press-conference των εκπροσώπων των οργανώσεων για να ξεπερασθούν όλες αυτές οι δυσκολίες. Το

έργο όμως αυτό το έχουμε δει άπειρες φορές και τελειώνει συνήθως την επομένη των επόμενων εκλογών.

Ο διάλογος, για να είναι ειλικρινής και αποτελεσματικός δεν μπορεί να μετατραπεί από ένα βασικό μέσο σε ένα αντικείμενο και σκοπό της ενότητας, γιατί τότε αυτόματα θα αυτολογοκριθεί και θα υποταχθεί στις σκοπιμότητες αυτής της πολυπόθητης ενότητας. Ακόμη περισσότερο ο διάλογος δεν μπορεί να ενταχθεί αποκλειστικά μέσα στα οργανωτικά πλαίσια οποιουδήποτε «Χώρου» ή έστω να διεξάγεται κάτω από την εποπτεία μιας συντονιστικής επιτροπής γιατί θα δημιουργήσει και πάλι αυτόματα νέες περιχαρακώσεις, καχυποψίες και αποκλεισμούς. (Δυστυχώς τα πρώτα δείγματα από την εμφάνιση μιας τέτοιας νοοτροπίας τα γνωρίσαμε ήδη.)

Οι οργανώσεις που θέλουν να συμμετέχουν στο διάλογο οφείλουν πρωταρχικά να τον καταστήσουν ένα ουσιαστικό συστατικό στοιχείο της ίδιας της ζωής τους και να τον απευθύνουν χωρίς αποκλεισμούς στις δυνάμεις της ριζοσπαστικής αριστεράς. Η λειτουργία του και η ειλικρίνεια του πρέπει να επιβεβαιώνεται διαρκώς μέσα από την καθημερινή τους δράση, τα έντυπα και τις κοινές πρωτοβουλίες στη βάση, μένοντας πάντοτε ανοιχτός και σεβόμενος όσο αυτό μπορεί να είναι πρακτικά εφικτό το δικαίωμα της έκφρασης και των ανένταχτων αγωνιστών.

Χωρίς να σημαίνει ότι οι οργανώσεις που μετέχουν στο «Χώρο Διαλόγου» δεν προσπαθούν στον ένα ή στον άλλο βαθμό να κάνουν πράξη έναν ουσιαστικό πολιτικό διάλογο, η οριοθέτηση του «Χώρου Διαλόγου» αφήνει ήδη απέξω τη συντριπτική πλειοψηφία από τα τμήματα και τα σχήματα της ριζοσπαστικής αριστεράς (ΣΕΚ, ΝΑΡ, Πρωτοβουλία, η πλειοψηφία του Δικτύου, Ξεκίνημα κλπ.) προς τα οποία ένας τέτοιος διάλογος οφείλει να προσανατολίζεται και να απευθύνεται σταθερά και επίμονα.

Επομένως πιστεύουμε ο «Χώρος για το διάλογο και τη κοινή δράση της Αριστεράς» δεν είναι δυστυχώς αυτό που δηλώνει ο τίτλος του και προσπαθεί να περιγράψει στην ιδρυτική του διακήρυξη, αλλά ακριβώς αυτό που ο ίδιος αρνείται ότι είναι: ένα υποκατάστατο πολιτικής οργάνωσης χωρίς όμως αρχές, χωρίς στόχους και χωρίς οργανωτικές δομές και διαδικασίες βάσης. Έτσι φαίνεται άλλωστε ότι τον θεωρεί και ο αρχηγός του Συνασπισμού στην τηλεοπτική συνέντευξη που έδωσε στο Mega στις 18 Ιουνίου. Με άλλα λόγια άλλη μια προσπάθεια να απευθυνθούν συλλογικά κάποιοι κομματικοί ή μικροκομματικοί μηχανισμοί και μικροπαράγοντες, (ο καθένας για τις δικές του βλέψεις) στη συναισθηματική τους ανάγκη για ενότητα (και με την ευκαιρία και στις ψήφους τους για τις επόμενες εκλογές) όλων των καλών και ταλαιπωρημένων ανθρώπων που θέλουν να ονομάζονται αριστεροί.

Τα Όρια του Διαλόγου και του Χώρου

Αν όμως ο ειλικρινής πολιτικός διάλογος ανάμεσα στις δυνάμεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς δεν μπορεί από τη φύση του να εγκλωβιστεί μέσα σε έναν οποιοδήποτε «Χώρο» αυτό δε σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι δε θα πρέπει να οριοθετηθεί από τους συμμετέχοντες με τη μεγαλύτερη δυνατή σαφήνεια ως προς τους στόχους του. Με τον τρόπο αυτό ο πολιτικός διάλογος μεταξύ των ριζοσπαστικών δυνάμεων της Αριστεράς δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να σταματήσει να είναι ταυτόχρονα και μια διαρκής και αδιάλλακτη πολεμική προς τις ρεφορμιστικές αυταπάτες που καλλιεργούν οι ηγεσίες των κοινοβουλευτικών κομμάτων της Αριστεράς.

Επομένως με τις ηγεσίες των ρεφορμιστικών κομμάτων ο ουσιαστικός διάλογος της ριζοσπαστικής αριστεράς όχι μόνο δεν είναι δυνατός όπως αναφέραμε πιο πάνω, αλλά πολύ περισσότερο δεν είναι δυνατή η «επίσημη» συνύπαρξη σε οποιοδήποτε πολιτικό Χώρο ή έστω ένα ασαφές υποκατάστατο πολιτικού χώρου. Αυτό όχι βέβαια γιατί αποδίδουμε στους ρεφορμιστές ηγέτες ότι έχουν «κακές» προσωπικές προθέσεις και «καταχθόνιες» βλέψεις αλλά γιατί οι κομματικοί μηχανισμοί στους οποίους είναι ενταγμένοι κινούνται πάντοτε με βάση τα δικά τους παγιωμένα συμφέροντα και αποτελούν όπως αποδείχθηκε άπειρες φορές στο παρελθόν και επιβεβαιώνεται διαρκώς ένα μόνιμο παράγοντα αποπροσανατολισμού του εργατικού κινήματος, πρόθυμο πάντοτε αφού πρώτα το καπηλευθεί, στη συνέχεια να το εγκαταλείψει ή και να το προδώσει στις κρίσιμες και αποφασιστικές στιγμές προκειμένου να υποταχθεί στις επιλογές των κυρίαρχων τάξεων.

Για τη στρατηγική και τις προοπτικές της ριζοσπαστικής Αριστεράς

του Δημήτρη Σαραφιανού *

Το ακόλουθο άρθρο ασχολείται με ορισμένες αδυναμίες της «Πρωτοβουλίας για το συντονισμό και την κοινή δράση της ριζοσπαστικής Αριστεράς» και προτείνει άξονες για την πολιτική και τη λειτουργία της. Αναλύει και το στρατηγικό προσανατολισμό του «Χώρου διαλόγου και της κοινής δράσης της Αριστεράς» και εξετάζει από ποια άποψη οι στόχοι και η πολιτική του «Χώρου» διαφέρουν από αυτούς της «Πρωτοβουλίας». Τέλος, υπογραμμίζει τη σημασία της λογικής του ενιαίου μετώπου στη δράση της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

Η ανάπτυξη ευρύτερων κοινωνικών αντιστάσεων γύρω από το ζήτημα του ασφαλιστικού έδειξε τα περιθώρια, αλλά και ταυτόχρονα την αδυναμία παρέμβασης της ριζοσπαστικής Αριστεράς μέσα στη συγκυρία.

Φάνηκε για μια ακόμα φορά ότι η ριζοσπαστική Αριστερά δεν έχει χαράξει μια σαφή αντικαπιταλιστική κατεύθυνση που να στηρίζεται σε υπαρκτούς αγωνιστές μέσα στα βασικά μέτωπα της περιόδου και να της επιτρέπει να ερμηνεύει ορθά την περίοδο και τα μέτωπα. Σε μεγάλο βαθμό η κίνησή των βασικότερων συνιστωσών της και οι επιλογές τους έχουν δείξει ότι δεν αντιλαμβάνονται τίποτα από τις αλλαγές που συμβαίνουν γύρω τους ή στην καλύτερη περίπτωση υποτάσσουν την κατεύθυνσή τους σε ισορροπίες και συσχετισμούς του χώρου της Αριστεράς ή του μικροχώρου της ριζοσπαστικής Αριστεράς.

Έχουν γίνει σημαντικά λανθασμένες εκτιμήσεις τόσο όσον αφορά τον τρόπο ανάπτυξης των κινηματικών διαδικασιών (με τις ξεχωριστές συγκεντρώσεις, ακόμα και για ζητήματα όπως ο τρομονόμος ή η πανεργατική απεργία για το ασφαλιστικό ή τη λογική της οργανωτικής διάκρισης από μαζικές διαδικασίες που δεν ελέγχονται πλήρως βλέπε π.χ. τις πρώτες φάσεις ανάπτυξης του εκπαιδευτικού κινήματος), όσο και τις αναλύσεις της συγκυρίας (η πολιτική και η οικονομική κρίση και η αναμενόμενη κατάρρευση του καπιταλισμού- του διεθνούς ή του ελληνικού- βρίσκεται στην ημερήσια διάταξη πολλών δυνάμεων της ριζοσπαστικής Αριστεράς -και μόνο σ' αυτήν).

Αν και ο οργανωτικός αναχωρητισμός και η αυτοθέσπιση υγειονομικών ζωνών (μην μας μολύνουν οι ρεφορμιστές) έχουν χρεοκοπήσει, οι αντιλήψεις αυτές ακόμα ταλανίζουν το χώρο μας. Από την άλλη το πεδίο του διαλόγου μεταξύ των δυνάμεων ως προς την αναζήτηση των βασικών κατευθύνσεων διαμόρφωσης ενός αντικαπιταλιστικού ρεύματος παραμένει σε νηπιακό επίπεδο. Οι πολιτικές αυτές αδυναμίες επιδρούν και στη δυνατότητα παρέμβασης της ριζοσπαστικής Αριστεράς στους επιμέρους κοινωνικούς χώρους, παρά τις δυνατότητες που ανοίγονται και παρά τις επιμέρους επιτυχημένες παρεμβάσεις όπου ακολουθείται μια γραμμή μαζών π.χ. φοιτητές, Δυτ. Ελλάδα, ΟΤΑ, δικηγόροι κλπ.

Με δεδομένη την προαναφερθείσα κατάσταση του χώρου της ριζοσπαστικής Αριστεράς πιστεύουμε ότι πρέπει η «Πρωτοβουλία» να λειτουργεί ως χώρος παραγωγής κοινών πρακτικών και τακτικών που θα πιέζουν προς την κατεύθυνση της κοινής δράσης, ακόμα και αν αυτό σημαίνει ότι σε ορισμένες περιπτώσεις θα οξύνουμε τις αντιφάσεις αδιέξοδων λογικών (όπως π.χ. της καταστροφικής λογικής των ξεχωριστών συγκεντρώσεων για τον τρομονόμο).

Άξονες της «Πρωτοβουλίας»

Εμείς θεωρούμε ότι απαιτείται μια προσπάθεια συγκρότησης ενός αντικαπιταλιστικού ρεύματος, που θα έχει την ικανότητα να οξύνει τις αντιθέσεις και τις αντιφάσεις των αδιέξοδων στρατηγικών. Ενός ρεύματος που θα είναι γειωμένο σε πραγματικές κοινωνικές αντιθέσεις και θα εμβαθύνει το διάλογο και τον προβληματισμό για τις κατευθύνσεις του κινήματος, διατηρώντας την δυνατότητα δημοκρατικής αντιπαράθεσης στο εσωτερικό του.

Στα πλαίσια αυτά η Πρωτοβουλία για το συντονισμό και την κοινή δράση της ριζοσπαστικής Αριστεράς αποτελεί μια κίνηση που προσεγγίζει σαφώς αυτή τη στρατηγική με έξη συγκεκριμένους άξονες:

α) την αντικαπιταλιστική και όχι απλά αντινεοφιλελεύθερη- στρατηγική,

β) την αναγνώριση της σημασίας της αντιιμπεριαλιστικής πάλης (που δεν πρέπει όμως να ακυρώνει τον αντικαπιταλιστικό άξονα),

γ) την αντίθεση στις καπιταλιστικές ολοκληρώσεις,

δ) την αντικυβερνητική κατεύθυνση και

την αντίθεση στις λογικές της προοδευτικής διακυβέρνησης, του αναδιανεμητικού εκσυγχρονισμού και της αντιμονοπωλιακής αναπτυξιακής συμμαχίας,

ε) την ενιαιομετωπική και όχι «παναριστερή»- δράση,

στ) το δημοκρατικό και κινηματικό χαρακτήρα της πρακτικής, αλλά και στρατηγικής κατεύθυνσης της ριζοσπαστικής Αριστεράς.

Η μέχρι σήμερα πορεία της έχει δείξει ότι αγωνιστές με διαφορετικές ιδεολογικές και πολιτικές καταβολές είναι σε θέση μέσα στη σημερινή συγκυρία να συνδιαμορφώσουν με πλέρια δημοκρατία μια κοινή κατεύθυνση και δράση, να προσπαθήσουν να εμβαθύνουν τις αναζητήσεις τους και τις συμφωνίες τους, να ταράξουν τα λιμνάζοντα νερά της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Αυτή όμως η νέα κουλτούρα συνδιαμόρφωσης δεν πρέπει να καταλήγει ούτε σε ένα ιερατείο διαλόγου χωρίς καμία δράση, ούτε σε ένα κλειστό υποσύνολο που βλέπει στον εαυτό του το πρόπλασμα του επαναστατικού κόμματος.

Αντίθετα στόχος του πρέπει να είναι να εντοπίζει τα πολιτικά μέτωπα της συγκυρίας, να επιδιώκει την διαμόρφωση κοινών πολιτικών πρωτοβουλιών με τις υπόλοιπες δυνάμεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς, που στη συνέχεια θα πρέπει να επιχειρούν τον συντονισμό στη δράση και με τις δυνάμεις της ευρύτερης Αριστεράς, όπου αυτό είναι εφικτό.

Είναι επίσης σαφές ότι δεν πρέπει να διατηρεί μια μεταφυσική αντίληψη για την ενότητα της ριζοσπαστικής Αριστεράς που να την καθηλώνει σε απραξία μέχρι την επιφοίτηση του αγίου πνεύματος των υπόλοιπων δυνάμεων, αλλά να αναλαμβάνει και να υλοποιεί πρωτοβουλίες, πιέζοντας ταυτόχρονα για την άρση των θεωρητικών και πολιτικών σεχταρισμών, με την πρόταση για κοινό διάλογο πάνω στα κρίσιμα ζητήματα της συγκυρίας και της στρατηγικής.

Σήμερα είναι δεδομένο ότι η «Πρωτοβουλία», παρά την επιτυχημένη παρουσία της τόσο κατά τον πρώτο χρόνο λειτουργίας της, όσο και σε επιμέρους χώρους, δεν έχει επιτύχει σε μεγάλο βαθμό τους στόχους της (πολλές φορές π.χ. η λειτουργία της εκφυλίστηκε σε απλή καταγραφή των διακριτών πρακτικών κάθε συνιστώσας που την συναπαρτίζει).

Ο «Χώρος Διαλόγου»

Το ερώτημα που τίθεται είναι αν παραμένει επίκαιρη η πρωτοβουλία αυτή ή θα πρέπει να στραφούμε προς άλλες κατευθύνσεις π.χ. να ανοιχθούμε σε κοινές πολιτικές πρωτοβουλίες με τμήματα της ευρύτερης Αριστεράς. Πρόσφατα μια τέτοια απάντηση επιχειρήθηκε κατά τη γνώμη μας να δοθεί με την συγκρότηση του «Χώρου Διαλόγου και Κοινής Δράσης της Αριστεράς» και τη συμμετοχή σε αυτόν δυνάμεων της «Πρωτοβουλίας».

Δε θα σταθούμε στο πώς επιχειρήθηκε από συντρόφους που συμμετέχουν στο Χώρο Διαλόγου η ηθική απαξίωση προσώπων και ομάδων που μετέχουν στην Πρωτοβουλία για το Συντονισμό και την Κοινή Δράση της Ριζοσπαστικής Αριστεράς. Δεν είναι άλλωστε η πρώτη φορά που επιχειρείται κάτι τέτοιο με προφανείς σκοπιμότητες. Είναι όμως σημαντικό να τονισθούν οι πολιτικές κατευθύνσεις που χαράζονται με το Χώρο Διαλόγου γιατί πραγματικά οδηγούν σε εντελώς διαφορετικές κατευθύνσεις από αυτές που επιδιώκει η Πρωτοβουλία μας.

Η στρατηγική του Χώρου Διαλόγου παρουσιάζεται ανάγλυφα στο αρχικό κείμενο συζήτησης και αντανακλά πλήρως την ίδια στρατηγική που χαρακτήριζε και την ίδρυση της Πρωτοβουλίας για την Επανίδρυση της Αριστεράς. Όλο το κείμενο διαπνέεται από τη στρατηγική του αντινεοφιλελεύθερου μετώπου, το οποίο θα συγκροτηθεί μέσα από την ευρύτερη συνειδητοποίηση των αδιεξόδων του νεοφιλελευθερισμού. Τα κοινωνικά κινήματα και οι αντιστάσεις που παράγονται σήμερα είναι κατά το κείμενο αναποτελεσματικές λόγω του κατακερματισμού των δυνάμεων της Αριστεράς και της απουσίας μιας εναλλακτικής **πολιτικής** πρότασης, ικανής να εμπνεύσει τα κινήματα αντίστασης και τον κόσμο της Αριστεράς και να ανατρέψει τη συντηρητική-νεοφιλελεύθερη **αποτύπωση των πολιτικών συσχετισμών και των γενικότερων πολιτικών εξελίξεων.**

Το παναριστερό μέτωπο

Η στρατηγική αυτή οδηγεί άμεσα στη συγκρότηση ενός **πολιτικού παναριστερού μετώπου (με πιθανές εκλογικές απολήξεις**, όπως φαίνεται να υπονοείται και από το ίδιο το κείμενο). Η στρατηγική της Παναριστεράς

και δη ως εναλλακτικής πολιτικής διεξόδου στη σημερινή πολιτική συγκυρία είναι αδιέξοδη-και όχι μόνο γιατί αποκλείει το ΚΚΕ - και συνεπώς εκτίθεται ως όχι και τόσο Παναριστερή. Εναλλακτική πολιτική διέξοδος σήμερα, εφόσον δεν έχουν αναπτυχθεί ισχυρά αντικαπιταλιστικά μέτωπα με πολιτική έκφραση, προϋποθέτει ευρύτερες κοινωνικές συμμαχίες και με τμήματα της αστικής τάξης για τη συγκρότηση ενός νέου κεϋνσιανού συμβολαίου.

Με δεδομένο όμως ότι δεν υφίσταται μια εναλλακτική κοινωνική διέξοδος για την ελληνική αστική τάξη εκτός από την ένταση των αναδιαρθρώσεων (κατά τη γνώμη μας ένα νέο κοινωνικό συμβόλαιο σήμερα, μόνο με όρους φιλανθρωπίας θα μπορούσε να συνταχθεί για το μεγαλύτερο τμήμα των λαϊκών στρωμάτων βλ.ΕΚΑΣ-, με την εξαίρεση ορισμένων τμημάτων της διανοητικής κυρίως εργασίας στους πιο αναδιαρθρωμένους τομείς), μια τέτοια Παναριστερά θα είχε απλώς τη δυνατότητα να συμβάλλει στην αναδιάταξη του πολιτικού σκηνικού και να αποκτήσει ένα ειδικό βάρος στο βαθμό που δεν θα εναντιωνόταν επί της ουσίας στην εκσυγχρονιστική στρατηγική.

Πλην όμως μια τέτοια κατεύθυνση εάν δεν επέτεινε γοργές αναδιατάξεις του πολιτικού σκηνικού γρήγορα θα οδηγούσε στην ενσωμάτωση του μεγαλύτερου τμήματος της πελατείας της στο ΠΑΣΟΚ (που έχει άλλωστε τη δυνατότητα χειρισμού των εν ευρεία εννοία κρατικών επιδοτήσεων). Μια Αριστερά χωρίς ταξικές αναφορές, χωρίς συγκρούσεις σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, με μόνη δυνατότητα την ανάπτυξη πολιτιστικών ρήξεων (κάτι που είναι βέβαια αναγκαίο και για τη ριζοσπαστική Αριστερά) είναι στα πλαίσια αυτά καταδικασμένη είτε να πάψει να είναι Αριστερά, είτε να περιθωριοποιηθεί. Συνεπώς μια προσπάθεια συγκρότησης μιας αριστερής σοσιαλδημοκρατικής διαχείρισης θα μετατρεπόταν σήμερα σε εναλλακτική διαχείριση του ίδιου του εκσυγχρονιστικού (νεοφιλελεύθερου) προτύπου.

«Χώρος Διαλόγου» και ΣΥΝ

Περαιτέρω ο ίδιος ο τρόπος συγκρότησης της κίνησης του Χώρου Διαλόγου (κεντρική πολιτική εμφάνιση με συνέντευξη τύπου και συγκρότηση συντονιστικού, άρνηση της πρότασης να προηγηθεί πρώτα άνοιγμα διαλόγου και πρωτίστως ψηλάφηση των δυνατοτήτων κοινής δράσης σε επιμέρους κοινωνικούς χώρους) απέδειξε για μια ακόμα φορά ότι η στρατηγική της Παναριστεράς αποσυνδέει την ανασύνθεση της Αριστεράς από την κινηματική πραγματικότητα και νοεί το πολιτικό πεδίο ως απολύτως απομονωμένο και αυτοτελές από τους συσχετισμούς δύναμης στους κοινωνικούς χώρους.

Εδώ ο Χώρος Διαλόγου συναντά το ΚΚΕ: και για τους δυο το Αριστερό Μέτωπο (αντινεοφιλελύθερο για τους μεν, αντιμονοπωλιακό για το δε) χτίζεται από τα πάνω (και συνήθως εν όψει εκλογικών αναμετρήσεων). Είναι δεδομένο ότι οι πλήρως αποκλίνουσες συνδικαλιστικές και κοινωνικές πρακτικές των δυνάμεων του Συνασπισμού και της ριζοσπαστικής Αριστεράς δεν αποτελούν πρόβλημα για τους συμμετέχοντες στο Χώρο Διαλόγου (γεγονός που άλλωστε σχετίζεται με τη χαμηλή έως ανύπαρκτη- εμπλοκή των συμμετεχόντων στο Χώρο με κινηματικές διαδικασίες).

Οι αποκλίνουσες όμως αυτές πρακτικές δεν παράγονται λόγω του κατακερματισμού των αριστερών δυνάμεων, αλλά αντανακλούν διακριτές κοινωνικές στρατηγικές. Κατά τη

γνώμη μας προϋπόθεση για την δημιουργία ευρύτερων μετώπων της Αριστεράς αποτελεί η συγκρότηση ενός αντικαπιταλιστικού πόλου που θα στηρίζεται στους αγωνιστές των κινημάτων και θα αποτελεί την κρίσιμη μάζα για την όξυνση των αντιθέσεων και στο εσωτερικό της Αριστεράς.

Με τα σημερινά δεδομένα η συγκρότηση του Χώρου Διαλόγου εξ' αντικειμένου αποτελεί κίνηση στήριξης συγκεκριμένης δύναμης της Αριστεράς (του Συνασπισμού).

Παναριστερό σχέδιο ή Πρωτοβουλία;

Είναι προφανές για μας ότι η ενιαιομετωπική δράση πρέπει να στηρίζεται σε κοινές κινηματικές πρακτικές ή έστω στον συντονισμό των κινηματικών πρακτικών και όχι σε πολιτικές κινήσεις που δεν έχουν επαφή με την κινηματική δράση και τις ενώνει μόνο η αντίθεση σε άλλα ρεύματα της Αριστεράς (π.χ. στο εθνικιστικό ΚΚΕ).

Η συμμετοχή δυνάμεων της Πρωτοβουλίας για το συντονισμό και την κοινή δράση της ριζοσπαστικής Αριστεράς» στο «Χώρο Διαλόγου» αναμφίβολα τραυμάτισε την Πρωτοβουλία. Εδειξε ότι κομμάτια της ριζοσπαστικής Αριστεράς που ευαγγελίζονται τη συγκρότηση ενός αντικαπιταλιστικού πόλου έλκονται άμεσα από το πολιτικό σχέδιο της Παναριστεράς.

Για μας είναι σαφές ότι η διακριτότητα των δυο στρατηγικών, αφενός του «Χώρου Διαλόγου» και αφετέρου της «Πρωτοβουλίας» μας καθιστά αδύνατη τη συμμετοχή των ίδιων προσώπων και πολιτικών ομάδων και στα δυο εγχειρήματα.

Λειτουργία της «Πρωτοβουλίας»

Η «Πρωτοβουλία» κατά τη γνώμη μας πρέπει να λειτουργήσει το επόμενο χρονικό διάστημα:

α) ως διαδικασία διασφάλισης της ανεξαρτησίας της ριζοσπαστικής Αριστεράς από την επίσημη Αριστερά,

β) ως πεδίο επεξεργασίας και συντονισμού για την ανάλυση και ανάδειξη των μετώπων πάλης της επόμενης περιόδου,

γ) ως τόπος πολιτικής και ιδεολογικής θωράκισης ενός ευρύτερου δυναμικού έναντι των πιέσεων που αναπτύσσονται και

δ) ως μέρος μιας διαδικασίας για τη διαμόρφωση ενός αντικαπιταλιστικού πόλου που να αναπτύσσει ευρύτερες πολιτικές και κοινωνικές πρακτικές.

Στα πλαίσια αυτά πιστεύουμε ότι η Πρωτοβουλία πρέπει να κινηθεί στους εξής άξονες:

- με την ένταση της εσωτερικής της ζωής, έτσι ώστε να δημιουργούνται κοινές πρακτικές τόσο σε πολιτικό επίπεδο όσο και σε κοινωνικούς χώρους και να βαθαίνει ο ιδεολογικοπολιτικός διάλογος. Σ' αυτή την κατεύθυνση θεωρούμε ότι πρέπει α) να προχωρήσουν οι συζητήσεις των φοιτητών και των εργαζομένων της Πρωτοβουλίας, β) να ολοκληρωθεί ο κύκλος των ιδεολογικοπολιτικών συζητήσεων και γ) να επαναληφθεί η επιτυχημένη διαδικασία του κάμπινγκ,
- με την ανάληψη νέων πρωτοβουλιών για κοινές παρεμβάσεις και πρακτικές στα μέτωπα της συγκυρίας (ασφαλιστικό, ιδιωτικοποιήσεις, εκπαιδευτικές αναδιαρθρώσεις, αναδιαρθρώσεις στην υγεία, ένταση του αυταρχισμού και της καταστολής),
- με το άνοιγμα της Πρωτοβουλίας σε νέο κόσμο των κοινωνικών χώρων και της κινηματικής δράσης,
- με την επανάληψη των κρούσεων προς τις δυνάμεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς είτε για την ανάληψη κοινών πολιτικών πρωτοβουλιών, είτε (με μεγαλύτερες πιθανότητες επιτυχίας) για τη συγκρότηση ενός φόρουμ διαλόγου.

Με δεδομένη την προαναφερθείσα κατάσταση του χώρου της ριζοσπαστικής Αριστεράς πιστεύουμε ότι πρέπει η «Πρωτοβουλία» να λειτουργεί ως χώρος παραγωγής κοινών πρακτικών και τακτικών που θα πιέζουν προς την κατεύθυνση της κοινής δράσης, ακόμα και αν αυτό σημαίνει ότι σε ορισμένες περιπτώσεις θα οξύνουμε τις αντιφάσεις αδιέξοδων λογικών (όπως π.χ. της καταστροφικής λογικής των ξεχωριστών συγκεντρώσεων για τον τρομονόμο). Κι αυτό γιατί το χαΐδεμα τέτοιων αδιέξοδων λογικών αποκόπτει τις οργανωμένες δυνάμεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς από τον κόσμο των κοινωνικών κινημάτων.

*** Ο Δημήτρης Σαραφιανός είναι μέλος των ΑΡΑΣ.**

Η εργατική τάξη στο προσκήνιο

του Δημήτρη Λιβιεράτου

Εμείς που μιλούσαμε για την εργατική τάξη, την ύπαρξή της και το ρόλο της στην κοινωνία, μέχρι τις 25 Απριλίου 2001 αντιμετωπίζαμε μεγάλες δυσκολίες στις ομιλίες και τα γραπτά μας. Διακρίναμε πάντα μια αμφιβολία στο ακροατήριό μας. Η αντίληψη ότι δεν υπάρχει πλέον εργατική τάξη είχε διεισδύσει ακόμα και στις γραμμές της πιο επαναστατικής αριστεράς. Η ατομικοποίηση της εργατικής τάξης, βολεμένης στο διαμέρισμα, το αυτοκίνητο, ταξίδι, διακοπές. Η πολυθρονοποίησή της μπροστά στις τηλεοράσεις, ήταν μερικά από τα επιχειρήματα. Υπήρχαν μερικοί που θεωρητικοποιούσαν αυτή την άποψη. Στις περισσότερες περιπτώσεις φαινόταν ότι η αμφιβολία στέριωνε στα μυαλά των ανθρώπων της αριστεράς, των συνδικάτων, της λεγόμενης προοδευτικής διανόησης. Αναρωτιόντουσαν μήπως απλά στη σημερινή εποχή της αποκαλούμενης παγκοσμιοποίησης, είχαν ξεπεραστεί αυτά τα κοινωνικά σχήματα.

Όταν οι φάλαγγες των εργαζομένων κίνησαν, αργά, δυσκίνητα, όπως στο τέλος κάθε μεγάλης συγκέντρωσης. Όταν τα πανό, οι σημαίες, τα συνθήματα των μεγάλων ομάδων προχωρούσαν με μια ήρεμη δύναμη σαν μεγάλο κυματιστό ποτάμι, οι αμφιβολίες ξεχάστηκαν. Χιλιάδες ώρες αναζήτησης, με θεωρητικές ακροβασίες, έγιναν παρελθόν. Οι πολλές σελίδες θεωρητικοποίησης εξαφάνισης της εργατικής τάξης έμειναν γράμμα νεκρό. Πολύς χαμένος χρόνος και κόπος. Πολλά χρόνια, υποτιθέμενης αναζήτησης, που αντικειμενικά χρησιμοποιήθηκαν από την αντίπαλη καπιταλιστική τάξη. Από την περίδεη διανόησή της, που είναι έτοιμη να δημοσιεύσει, να βγει στο γυαλί, να υποστηρίξει οποιαδήποτε απιθανότητα.

Στις 26 Απριλίου 2001 η εργατική τάξη της Ελλάδας, όπως πολλές φορές στη σύγχρονη ιστορία της χώρας μας, σοβαρή, βαριά, αποφασισμένη, έκανε την εμφάνισή της. Τίποτε πλέον δεν είναι σαν πριν από την 26η Απριλίου. Έστω και αν αυτή η τάξη κάποια στιγμή οπισθοχωρήσει, έχει ήδη αφήσει βαριά την παρουσία της στην υπόθεση του ασφαλιστικού, συνταξιοδοτικού. Η εργατική τάξη διέλυσε όλο το καλά κατασκευασμένο οικοδόμημα επιχειρημάτων και ενεργειών για τη διάλυση του ασφαλιστικού συστήματος προς όφελος μιας νεο-φιλελεύθερης πολιτικής.

Η απεργία της 26ης Απριλίου

26 Απριλίου 2001. Πανεργατική απεργία για το ασφαλιστικό. «Το πρόγραμμά μας δεν μεταδίδεται σήμερα από 06.00 έως 06.00 αύριο, λόγω συμμετοχής της ΠΟΣΠΕΡΤ, της ΠΟΕΣΥ και όλων των ενώσεων δημοσιογράφων και των εργαζομένων στα ΜΜΕ της χώρας στην πανελλαδική πανεργατική απεργία που κήρυξε η ΓΣΕΕ ενάντια στα προτεινόμενα μέτρα για το ασφαλιστικό».

Απλό κείμενο προβαλλόμενο στα κρατικά κανάλια όλη την ημέρα της 26ης Απριλίου. Μια είδηση χωρίς σχόλια, χωρίς δικαιολογητικά. Και όμως συγκλονιστική στην ουσία της. Όλο το οικοδόμημα της παραπλανητικής παραπληροφόρησης κατέρρευσε. Απλά δεν υπάρχει. Μεταβάλλεται σε μια συγκλονιστική στιγμή αυτό το κείμενο. Συνοδευόμενο μάλιστα από μια ανάλογη μουσική, λίγο μελαγχολική. Μια απέραντη αίσθηση κενού. Και τώρα τι;

Η έπαρση της εξουσίας έχασε την επαφή με τα όργανα εξουσίας της, αφού ήδη είχε χάσει την επαφή με την πραγματικότητα. Όλες οι εξουσίες είναι μηδαμινές μπροστά στην εργατική τάξη και μάλιστα όταν γίνεται πρωτοπορία του μεγάλου λαού. Καταρρέει φύλλα-φτερά στην πρώτη οργανωμένη αγανάκτηση, στην πρώτη πνοή του θυμωμένου δρόμου.

Είχα πολλά χρόνια να δω τόσο μεγάλη εργατική συγκέντρωση και μάλιστα της ΓΣΕΕ. Ύστερα από πολλά χρόνια είδα κολώνες διαδηλωτών και προς τη μεριά της Πατησίων προς την πλατεία Αγάμων. Ο ΟΤΕ

και η ΔΑΚΕ ερχόντουσαν με μεγάλα πανό. Η Αλεξάνδρας με ΠΑΜΕ πιασμένη μέχρι την αυστριακή πρεσβεία. Πολύ μεγαλύτερη από τη μεγάλη της 10 Οκτωβρίου 2000. Χαρακτηριστική η πολύ μεγαλύτερη συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα. Εντυπωσιακή. Ύστερα από τόσα χρόνια εργοδοτικής πίεσης-τρομοκρατίας. Η κυβέρνηση κατάφερε να θυμώσει το σύνολο της εργατικής τάξης. Η Αθήνα, ο Πειραιάς, οι άλλες πόλεις ακολουθούν. Σπάνια συμβαίνουν τέτοια. Τα κατάφερε ο αδιάλλακτος κ. Σημίτης. Λυπάται κανείς κάτι καθηγητές σαν τον Γιαννίτση και Σταθόπουλο που δέχονται εξευτελισμούς για να μετέχουν κάποιας εξουσίας.

Τράπεζες εκεί. Η ΕΓΝΑΤΙΑ, ακόμα και η EFG του μεγάλου Λάτση, του τραπεζικού οργανισμού που τόσο ήθελε να απωθήσει το συνδικαλισμό από τα μαγαζιά του. Απεργεί 100% ο δημόσιος τομέας. Ακόμα και το καμάρι του ΜΕΤΡΟ το οποίο οργάνωναν αμόλυντο από συνδικάτα. Η ιδιωτική ΡΙΛΚΕΝ με κίτρινα κράτη. Άφοβες οι κοπέλες της ELITE.

«Διεκδικούμε το μέλλον μας», «Ασφαλιστικό, ούτε βήμα πίσω», «Ταξική απάντηση. Ο ασφαλιστικός Μεσαίωνας δεν θα περάσει». «Όχι στην κατεδάφιση των ασφαλιστικών», μερικά χαρακτηριστικά συνθήματα της συγκέντρωσης-διαδήλωσης.

Επικεφαλής μια ΓΣΕΕ που δεν είχε βέβαια καμιά διάθεση να μεταβληθεί σε πολιτική εξουσία. Που αισθάνεται, ίσως, δέος μπροστά στην εμφανιζόμενη δύναμή της. Βρίσκεται στο ύψος ενός πανύψηλου κύματος που δεν θέλησε. Η αλήθεια είναι πως προσπάθησε με κάθε λογικό επιχείρημα να συνετίσει, να προειδοποιήσει την κυβέρνηση. Η οποία τυφλή στην απομόνωσή της, σε έναν στενό κύκλο, αυτοπαινεύεται, θολωμένη από έπαρση, φόβο και έντονη πίεση από το ευρωπαϊκό διευθυντήριο του καπιταλισμού, λύγισε έτσι ξαφνικά τη νύχτα της 25ης να δηλώσει ότι αρχίζει άλλη διαδικασία. Αλλά ήταν πια αργά. Το κύμα είχε ήδη ξεκινήσει.

Το κενό που δημιουργήθηκε μεταξύ κυβέρνησης και χώρας, ήταν κάτι το απίθανο, συγκλονιστικό στη σιωπή του. Αισθάνθηκες το χάος ανάμεσα στην εξουσία και το λαό. Αυτή η αναιδής, υπερήφανη, προσβλητική, υβριστική εξουσία που μπορούσε να χρησιμοποιήσει κάθε Μέσο Μαζικής Επικοινωνίας, τηλεόραση, ραδιόφωνο, τύπο, για να μεταδώσει τις σοβαροφανείς απόψεις μιας κυβέρνησης που υπηρετούσε τον καπιταλισμό, τον πιο άγριο μάλιστα, και η οποία μετεβλήθη σε σκόνη από την ενωμένη λαϊκή δύναμη. Αυτή η ημέρα έδειξε τη δύναμη της εργατικής τάξης. Αυτή η ημέρα έδειξε τη δύναμη του λαού, γενικότερα. Αυτό έδειξε ότι μπορούν να δημιουργηθούν έκρυθμες καταστάσεις και χωρίς μια ορισμένη πολιτική δύναμη να τις προωθεί. Η αίσθηση του κενού μέσα στο οποίο μπορεί να βυθιστεί μια εξουσία.

Λίγες ημέρες πριν από τις 26 Απριλίου 2001, κανένας δεν θα σκεπτόταν μια τόσο συνταρακτική εκδήλωση. Οι πιο αισιόδοξοι συζητούσαν για μια αξιοπρεπή εμφάνιση, στηριγμένη κυρίως στις δημόσιες επιχειρή-

σεις. Όπως του Οκτωβρίου του 2000.

Μετά τις 26 Απριλίου τίποτε πια δεν είναι ίδιο. Οι περισσότεροι από 120 χιλιάδες εργαζόμενοι, η επιβλητική παρουσία του ιδιωτικού τομέα ύστερα από πολλά χρόνια, η μέχρι τότε θεωρούμενη αδιάφορη νεολαία, που εμφανίστηκε κάτω από τα πανό των συνδικάτων, η μαχητικότητα και επιμονή μέχρι τις 3 μετά το μεσημέρι, κάτω από έναν καυτερό καλοκαιρινό ήλιο, απέδειξαν ότι η εργατική τάξη είναι πάντα ζωντανή και παρούσα στα κοινωνικά δρώμενα. Η μέχρι τότε γεμάτη έπαρση κυβέρνηση Σημίτη λύγισε. Από την προηγούμενη το βράδυ κατάλαβε την επερχόμενη ήττα. Η κυβέρνηση υποχρεώθηκε να πάρει πίσω τα με τόση κακία ετοιμασμένα χαρτιά και να τα βάλει στο ψυγείο. Όσο για την καλοπληρωμένη μελέτη των Άγγλων αναλογιστών, υποτιθέμενων σοβαρών μελετητών, κάπου ξεχάστηκε στο δρόμο. Σαν εκείνη την προηγούμενη έκθεση ιδεών του ανεκδιήγητου Σπράου.

Βέβαια, όλα ακριβοπληρωμένα από τα χρήματα του ελληνικού λαού, τα οποία τόσο άσκεφτα, σπάταλα διαχειρίζεται μια μισοδιαλυμένη και συνεχώς αλληλοδιαφωνούσα κυβέρνηση και παράταξη. Μόνον ο φόβος της απώλειας της εξουσίας, που συνοδεύεται με πολλά προνόμια, εξακολουθεί και ενώνει την πλειοψηφία των στελεχών κάτω από την διάτρητη στους πολιτικούς καιρούς στέγη.

Είναι κάπως περίεργο, μελαγχολικό θα έλεγα, να διαβάζεις και να ακούς ότι θυμούνται την ύπαρξη της εργατικής τάξης. Εφημερίδες και περιοδικά που έβαζαν τους συνεργάτες τους παντός είδους, προ παντός τους εμφανιζόμενους ως προοδευτικούς, να περιγράφουν την τελειωτική διάλυση της εργατικής τάξης, την είσοδο σε μια παγκοσμιοποιημένη οικονομία του Ιντερνετ και πολλές άλλες τέτοιες υπερβολές, μέχρι και ανοησίες. Ξεχνούσαν ακόμη και τα στοιχειώδη. Ότι κάποιος παράγει ρεύμα, νερό, τηλέφωνο, κάποιος καθαρίζει σ' αυτή τη χώρα, κάποιος κινεί τρένα, αεροπλάνα, πλοία και αυτοκίνητα. Κάποια εργοστάσια παράγουν τρόφιμα, ποτά, ρούχα, μηχανές και ό,τι άλλο θέλει για να ζήσει η κοινωνία μας. Πολύ περισσότερο, ξεχνούσαν στην άκρη όλη τη φτωχή εργατιά και αγροτιά του απέραντου κόσμου της Ασίας, της Αφρικής, της Ανατολής, που δουλεύει για ένα κομμάτι ψωμί. Αλλά ακόμα και των δικών μας φτωχών συνοικισμών που ακόμα υπάρχουν. Νομίζετε ότι κάνουν κάποια αυτοκριτική γι' αυτά που πρόσφατα έλεγαν; Σε καμιά περίπτωση. Δίκιο είχαν και τότε, δίκιο και τώρα που λένε τα αντίθετα. Νομίζετε ότι θυμούνται ότι υπήρχαν και μερικοί που τα έλεγαν; Ουδόλως. Θα τους θυμηθούν μετά τα 90 τους σε κάτι επετειακές περιπτώσεις.

Το γεγονός, το σπουδαίο γεγονός, είναι ότι η εργατική τάξη κατέβηκε και πάλι στους δρόμους. Διεκδικεί, αμύνεται, αλλά δεν επιτίθεται ακόμη. Αυτό για αργότερα. Αλλά κατεβαίνει και νεολαία που τη νόμιζαν κοιμισμένη, αποχαυνωμένη από το ξενύχτι και το νεσκαφέ.

Διότι σύντομα θα καταλάβουν, ο καθένας από την πείρα του και περισσότερο οι μεγάλες ενότητες, όπως τα συνδικάτα, ότι δεν μπορούν να έχουν πάντα μια αμυντική πολιτική. Φθάνουν σε κάποιο αδιέξοδο. Θα καταλάβουν κάποια στιγμή ότι πρέπει να αναλάβουν τις επιχειρήσεις τους. Τουλάχιστον εκείνες που κλονίζονται, που δεν εξασφαλίζουν τη συνέχεια της δουλειάς. Να αναλάβουν το χώρο όπου εργάζονται και πρέπει να διατηρήσουν το χώρο της ζωής τους. Έγινε και στο παρελθόν να αναλάβουν τέτοιες υποχρεώσεις. Ελάχιστα βέβαια παραδείγματα. Ναυπηγεία, Πετρέλαια, Εμπειρικά, αναγκαστικά, χωρίς σχέδιο, χωρίς συγκεκριμένους σκοπούς από τα συνδικάτα.

Σιγά σιγά και ύστερα από αναποτελεσματικό διάλογο, θα υποχρεωθούν να αναλάβουν τον καινούριο ρόλο τους. Απροετοίμαστοι, ακόμα, χωρίς να το πιστεύουν, ότι είναι δυνατόν. Και όμως έρχεται αυτή η εποχή, έστω και αν κανείς δεν τη βλέπει, όπως δεν έβλεπε ότι υπάρχει οργανωμένη εργατική τάξη, πριν από λίγο καιρό.

17 ΜΑΪΟΥ: Πιο μεγάλη απεργία

Ύστερα από λίγες ημέρες, την Πρωτομαγιά έγιναν δυο συγκεντρώσεις. Της ΓΣΕΕ και του ΠΑΜΕ. Και οι δυο πολυπληθέστερες από τις προηγούμενες Πρωτομαγιές. Η διαίρεσή τους έδωσε κάποια ελπίδα στα κυβερνητικά κλιμάκια ότι επανέρχεται η διάσπαση. Ότι το εργατικό κίνημα είχε μια έκρηξη στις 26 Απριλίου, αλλά όχι στη διχόνοια των παρατάξεων. Μέρες αμφιβολίας.

Και τότε έφθασε η 17η Μαΐου με νέα

μεγάλη πανεργατική απεργία. Παρόμοια συγκέντρωση σε πλήθος και πάθος. Νόμιζαν ότι η εργατική τάξη θα έχει κουραστεί. Όμως καλύτερη σε ποιότητα η δεύτερη μεγάλη εκδήλωση. Η 17η Μαΐου ξεκίνησε σαν πανεργατική απεργία και στην πορεία πραγματοποιήθηκε ένα ευρύτερο μέτωπο παλλαϊκής απεργίας. Την εργατική τάξη ακολούθησαν στην απεργία πολλοί κλάδοι επαγγελματιών, βιοτεχνών, εμπόρων, που δεν ανήκουν στη δύναμη της ΓΣΕΕ. Περνούσε σε ανώτερο επίπεδο και στις παραμονές μιας τρίτης που αν γινόταν μπορούσε να είναι πολιτική απεργία.

Τα ποσοστά απεργίας στο δημόσιο τομέα σχεδόν 100%. Τα ποσοστά στον ιδιωτικό τομέα αυξημένα μέχρι 75% στο σύνολο. Εντυπωσιακό φαινόμενο που δείχνει ότι ο συνδικαλισμός μπορεί να επανέλθει με επιτυχία στον, τόσα χρόνια, αποκλεισμένο ιδιωτικό τομέα. Το μικρόφωνο του βήματος αναγγέλλει τις απεργίες. Ελευσίνα 100%, Θήβα, Λιβαδειά, Θεσσαλονίκη... Η επαρχία ακολουθεί τα θυμωμένα βήματα της Αθήνας και του Πειραιά. Σωρευτικά έρχονται ονόματα σωματείων, Εργατικών Κέντρων εργοστασίων. Άσπρα αντιηλιακά καπελάκια με ΓΣΕΕ έκαναν την εμφάνισή τους. Κίτρινα, κόκκινα κράνη εργασίας. 50-100 αστυνομικοί (και μερικοί αξιωματικοί) με πανό και συνθήματα ακριβώς δίπλα στο βήμα της ΓΣΕΕ. Λιμενικοί, πυροσβέστες, Σίσερ Πάλκο, Παυλίδης, ΕΒΟ Λαυρίου, Ναύσταθμος Σαλαμίνας, εργοστάσια Κηφισού, σηκώνουν τα πανό των διεκδικήσεων.

Στο Σύνταγμα όπου φθάνει η διαδήλωση, αστυνομικοί διαδηλωτές φωνάζοντας συνθήματα της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ, στέκονται στη Βασιλίσσης Σοφίας απέναντι στους άλλους αστυνομικούς της βάρδιας, που έχουν τοποθετήσει λεωφορεία κάθετα στη λεωφόρο για να μην περάσουν οι διαδηλωτές. Το σύνθημά τους: «Όχι σώματα καταστολής».

Με δυο λόγια, δεν ήταν απλή απεργία εκτόνωσης. Αποφασιστική η εργατική τάξη απαιτεί στο Ασφαλιστικό τη σαφή τριμερή χρηματοδότηση. Δεν αρκεί πια η διαβεβαίωση ότι αρχίζουν οι διαπραγματεύσεις από μηδενική βάση. Θα αρχίσουν με το σαφή καθορισμό των κρατικών πόρων που θα διατεθούν για το ασφαλιστικό σύστημα.

Μερικές διαπιστώσεις

Να σημειώσουμε δύο παράγοντες για το ελληνικό εργατικό κίνημα. Η χώρα μας ανήκει σε εκείνες που έχουν μόνο μια Γενική Συνομοσπονδία (και μάλιστα) Εργατών Ελλάδας. Δεν υπάρχει το μειονέκτημα πολλών Συνομοσπονδιών, όπως σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Ο άλλος παράγοντας είναι η σταθερή, ισότιμη, μόνιμη συνεργασία με την ΑΔΕΔΥ, την άλλη μεγάλη συνδικαλιστική οργάνωση των εργαζομένων του δημόσιου τομέα, της διοίκησης. Και οι δύο παράγοντες είναι αποφασιστικοί για το ελληνικό εργατικό κίνημα.

Ακόμη κάτι σημαντικό. Παρά την οποιαδήποτε αμφισβήτηση, τα συνδικάτα είναι πλέον εκπρόσωποι όλων των εργαζομένων του κλάδου, του εργοστασίου της επιχείρησης. Παλαιότερα το διοικητικό, επιστημονικό, το προσωπικό που δούλευε κοντά στην εργοδοσία εθεωρείτο δεμένο μαζί της. Όμως, αυτά τελείωσαν θέλουν δε θέλουν. Αυτά τα τμήματα των επιχειρήσεων, όταν υπάρχει σύγκρουση, περνούν με το μέρος των σωματείων. Ακόμα και σε κλάδους όπου είναι καλοπληρωμένοι μερικοί και ακολουθούν την πολιτική της εργοδοσίας, μέχρι να αρχίσει η σύγκρουση. Τότε όλοι υπακούν στα σωματεία τους. Ποτέ, π.χ., οι απεργίες δημοσιογράφων δεν ήταν τόσο καθολικές, όπως τις τελευταίες φορές. Γενικά με δυο λόγια, και έχει γίνει σε πολλές περιπτώσεις, όταν κινδυνεύει η θέση της επιχείρησης, της εργασίας, τότε το σωματείο πληροφορείται έγκαιρα και αποτελεσματικά, άσχετα αν χρησιμοποιεί αυτά του τα πλεονεκτήματα. Οι γνώσεις του διοικητικού προσωπικού, λογιστηρίων, έρευνας, επιστημονικής εργασίας, πηγαίνουν με τους εργαζόμενους. Παλαιότερα εθεωρείτο φυσικό να τάσσονται με το μέρος της εργοδοσίας. Σήμερα αυτό δεν γίνεται. Επομένως, όταν περάσουμε στην επόμενη φάση θα έχουν οι εργατικοί κλάδοι την πλήρη υποστήριξη αυτού του μέρους των εργαζομένων.

Αυτό ήδη έχει γίνει στις επιχειρήσεις του δημόσιου τομέα από χρόνια. Στις τράπεζες, τις επιχειρήσεις κοινής ωφέλειας. Να αρχίσουμε από κάτι συγκεκριμένο. Η ομάδα που βρίσκεται επικεφαλής του Συνδέσμου Ελληνικών Βιομηχανιών συχνά και για κάθε ζήτημα, τοποθετείται κατά των εργαζομένων

και ζητάει από την κυβέρνηση, άμεσα ή έμμεσα, την κατάργηση εργατικών δικαιωμάτων και ασφαλιστικών δικαιωμάτων. Ζήτημα, βέβαια, αν αντιπροσωπεύουν όλη την εργοδοσία. Όμως, στο Σύνδεσμο ανήκουν και οι δημόσιες επιχειρήσεις και οι τράπεζες. Εκπρόσωποι των εργαζομένων συμμετέχουν στις διοικήσεις. Αυτοί πρέπει να απαιτήσουν από το Σύνδεσμο μια πιο κόσμια στάση απέναντι στους εργαζόμενους, τους οποίους αυτοί οι αντιπρόσωποι εκπροσωπούν. Στη συνέχεια, αυτοί οι αντιπρόσωποι και με πρωτοβουλία της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ, να συνέλθουν και να συζητήσουν τα γενικά προβλήματα της χώρας. Προβλήματα οικονομικά, επενδύσεων, προσωπικού, ασφαλιστικά και άλλα πολλά. Τελικά θα πρέπει, σε συνεργασία με τις συνδικαλιστικές οργανώσεις, να εκπονήσουν ένα μεγάλο σχέδιο που θα αφορά όλες τις παραγωγικές δραστηριότητες της χώρας, τις επενδύσεις και τις προοπτικές. Κυρίως για την καταπολέμηση της ανεργίας. Κάποια στιγμή και οι συνδικαλιστικές οργανώσεις πρέπει να δώσουν τις εναλλακτικές λύσεις τους στο σημερινό καθεστώς. Στο πλευρό τους έχουν πολλούς συνεργάτες επιστήμονες, οι οποίοι είναι σε θέση να βοηθήσουν αποφασιστικά στη μελέτη, εκπόνηση και εφαρμογή ενός τέτοιου σχεδίου. Πέρασε ο καιρός που η εργατική τάξη ήταν απομονωμένη από τα γεγονότα στην οικονομία της χώρας. Σε λίγο καιρό θα είναι αναγκασμένες οι εργατικές και υπαλληλικές οργανώσεις να αναλάβουν και τις ευρύτερες υποχρεώσεις τους. Με τη συνεχή κατατόπιση και βοήθεια των εργαζομένων κάθε κλάδου σ' αυτή τη διαδικασία.

Για τα συνδικάτα

Ένας νόμος της 30.6/1.7.1982 καθορίζει τη λειτουργία των συνδικαλιστικών οργανώσεων. Δεν είναι παράξενο ότι χρησιμοποιεί όλη την εμπειρία της Σοσιαλδημοκρατίας στην καταπολέμηση του εργατικού αυθορμητισμού. Όσο το δυνατόν να μη φθάνει προς τα πάνω η πρόσφατη φωνή της βάσης των σωματείων. Φιλτραρισμένη από ενδιάμεσες εκλογές όταν φθάνει στο συνέδριο της Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών Ελλάδας, λίγο απηχεί τη σύγχρονη γνώμη της συνδικαλιστικής βάσης.

Ο νόμος 1264 του 1982 που αναφέραμε παραπάνω, έχει έναν ωραιοποιημένο τίτλο. «Για τον εκδημοκρατισμό του συνδικαλιστικού κινήματος και την κατοχύρωση των συνδικαλιστικών ελευθεριών των εργαζομένων». Βέβαια, αποτελεί πρόοδο σε σχέση με αυτούς που υπήρχαν παλαιότερα. Αλλά μην ξεχνάμε ότι το 1982 ήταν μια ιδιαίτερη χρονιά. Για πρώτη φορά στις 18 Οκτωβρίου 1981 το σοσιαλιστικό ΠΑΣΟΚ κερδίζει τις εκλογές και σχηματίζει κυβέρνηση ο Ανδρέας Παπανδρέου. Ήταν τα χρόνια των μεγάλων κινητοποιήσεων, μετά την πτώση της δικτατορίας, στις 24 Ιουλίου 1974, και την ολοκληρωτική αλλαγή του πολιτικού σκηνικού που υπήρχε πριν από τη δικτατορία. Ύστερα από τόσες κινητοποιήσεις έπρεπε να υπάρχει μια ριζική αλλαγή, η οποία όμως δεν έγινε και περάσαμε στην εποχή διαδοχικών απογοητεύσεων από τις μεγάλες ομάδες πληθυσμού και ιδιαίτερα της εργατικής τάξης.

Ο νόμος αρχίζει αμέσως με μια ζαβολιά. Στο άρθρο 2 παρ. Β εξαιρεί τις ναυτεργατικές οργανώσεις από την εφαρμογή του νόμου. Και θα λέγαμε συγκεκριμένα από την αναλογική διαδικασία εκλογής που ήταν το κύριο αίτημα, τότε. Μέχρι το 30ό συνέδριο της ΓΣΕΕ εξακολουθεί η ανωμαλία στις εκλογές των ναυτεργατικών οργανώσεων, όπου οι εκλογές για την αντιπροσώπευση γίνονται με το πλειοψηφικό σύστημα. Ένσταση είχε υποβληθεί και στο 29ο συνέδριο της Καβάλας το 1998. Ενσταση και στο 30ό της Βουλιαγμένης το 2001. Όμως δεν γίνονται δεκτές και εξακολουθούν να ισχύουν τα παλαιά και απαράδεκτα.

Οι δέκα σελίδες πυκνοτυπωμένου νόμου, εκτός των συνήθων προβλεπομένων διαδικασιών, καθόρισαν μερικές βασικές διατάξεις που επηρέασαν το συνδικαλιστικό κίνημα μέχρι σήμερα.

Στο άρθρο 9 παρ. 3 περιέχονται δυο βασικά στοιχεία για τη λειτουργία:

«3. Η συνέλευση των μελών κάθε πρωτοβάθμιας οργάνωσης εκλέγει τους αντιπροσώπους της για την Ομοσπονδία και το Εργατικό Κέντρο στα οποία συμμετέχει.

Η συνέλευση κάθε Ομοσπονδίας και κάθε Εργατικού Κέντρου εκλέγει τους αντιπροσώπους της για τη Συνομοσπονδία στην οποία συμμετέχει»

Με αυτές τις δύο προτάσεις καθορίζεται η έμμεση εκλογή. Δεδομένου ότι εκλογές στις

πρωτοβάθμιες οργανώσεις μπορούν να γίνονται ένα και δύο χρόνια πριν από το συνέδριο της ΓΣΕΕ, γίνεται φανερό ότι η γνώμη της βάσης έχει ήδη ξεφουσκώσει μέχρι το συνέδριο.

Επειδή, μάλιστα, οι εκλογικοί συνδυασμοί για την τριτοβάθμια κατάσταση, δηλαδή το συνέδριο της ΓΣΕΕ, αποτελούν παραταξιακές επιλογές των κομμάτων (κυρίως) τότε γίνεται φανερό ότι επιλέγονται οι πιο δοκιμασμένοι στην παραταξιακή πειθαρχία. Αυτό φαίνεται σαφώς και στην ηλικία. Ελάχιστοι νέοι και νέες (εδώ ακόμα χειρότερα) φθάνουν στο συνέδριο. Μακρά θητεία εμπιστοσύνης στην παράταξη, στο κόμμα, συνήθως σημαίνει και κάποια προχωρημένη ηλικία. Πολλά τα άσπρα μαλλιά στο συνέδριο. Στο 30ό συνέδριο μόνο το ΠΑΜΕ-ΔΑΣ πρότεινε έναν 24χρονο για την Εκτελεστική Επιτροπή. Πράγμα που δημιούργησε και κάποια πικρά σχόλια περί «προσοχής», «ανωριμότητας» κλπ. Ένας δισταγμός για νέους στην ηλικία αντιπροσώπους.

Το 30ο Συνέδριο της ΓΣΕΕ

Άλλο κλίμα επικρατούσε στο 29ο συνέδριο της ΓΣΕΕ και άλλο στο 30ό. Δεν ξέρω πόσοι το κατάλαβαν αυτό στη διάρκεια του 30ού το Μάρτιο του 2001 στη Βουλιαγμένη. Αλλά φαινόταν σαφώς ότι πλησιάζει η σύγκρουση. Δεν υπήρχαν άλλα περιθώρια συμβιβασμού με την εξουσία. Εστω και αν αυτή η εξουσία-κυβέρνηση ανήκε στο ίδιο κόμμα με την πλειοψηφούσα παράταξη. Στο 30ό συνέδριο φάνηκε καθαρά και αναφέρθηκε πολλές φορές, ότι οι συνδικαλιστικές παρατάξεις της ΠΑΣΚΕ, η οποία πρόσκειται στο ΠΑΣΟΚ που έχει την κυβέρνηση και η ΔΑΚΕ, παράταξη που πρόσκειται στη Νέα Δημοκρατία, η οποία εμφανίζεται σαν μέλλουσα και εναλλακτική κυβέρνηση, είναι διατεθειμένες να συγκρουστούν με την κομματική πειθαρχία. Η βάση τούς πιέζει ασφυκτικά να μην υποχωρήσουν στις παράλογες προτάσεις μιας ευρωπαϊζουσας κυβέρνησης. Να μην δεχθούν σε καμιά περίπτωση να αναλάβουν το ρόλο κατεδαφιστή της κοινωνικής ασφάλισης.

Άλλωστε, και οι δύο παρατάξεις αισθάνονται αρκετά δυνατές και προ παντός δικαιωμένες μέσα στα ίδια τους τα κόμματα. Από μια μεγάλη μερίδα τους, ίσως και την πλειοψηφία, ώστε σαφώς συγκρούστηκαν με τις ηγεσίες.

Αυτή η σύγκρουση απεικονίζει και αυτή που υπάρχει μέσα στην κοινωνία. Μπορεί μεγάλο, το μεγαλύτερο μέρος, του πληθυσμού να ψηφίζει τα κόμματα της εξουσίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά δεν σημαίνει ότι δεν τα αμφισβητεί κιόλας. Πρόκειται για μια φανερή σύγκρουση. Και κανείς δεν μπορεί να προβλέψει μέχρι πού θα φθάσει.

Οι μέχρι τώρα διασπάσεις ομάδων ή διαγραφομένων ατόμων δεν απέδωσαν κάτι σοβαρό που να αμφισβητεί την ηγεσία των μηχανισμών των κομμάτων του ΠΑΣΟΚ και της Ν.Δ. που είναι προσκολλημένα στη λογική του νεο-φιλελεύθερου καπιταλισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Όμως δεν μπορεί ακόμα να εκφραστεί πολιτικά με κάποιους άλλους πολιτικούς σχηματισμούς. Πώς θα εκφραστεί στο μέλλον αυτή η αντίδραση δεν το γνωρίζουμε. Αυτή την περίοδο φαίνεται στο δρόμο, τη διαδήλωση, μέχρι την καθολική απεργία. Δεν μπορεί αλλιώς, αφού ο κομματικός μηχανισμός μπορεί ακόμα να διαμορφώνει τις αποφάσεις του κόμματος.

Η βρετανική Αριστερά μπροστά σε ιστορική πρόκληση

του Alan Thornett

Το ακόλουθο άρθρο, που γράφτηκε πριν τις βρετανικές εκλογές της 7 Ιουνίου, παρουσιάζει μια εκτίμηση της πολιτικής σημασίας και της γρήγορης αύξησης των Σοσιαλιστικών Συμμαχιών, που ιδρύθηκαν κυρίως από οργανώσεις του τροτσκιστικού χώρου, και του σκοτσέζικου ΣΣΚ. Περιέχει επίσης προτάσεις και ιδέες για τον προσανατολισμό και την πολιτική και οργανωτική προοπτική των Σοσιαλιστικών Συμμαχιών μετά τις εκλογές.

Η Συμμχία δεν είναι εκλογική συμφωνία ή εκλογικό μπλοκ σύμφωνα με το πρότυπο της λίστας των LO/LCR στη Γαλλία αλλά διαμορφώνεται ως πολιτική συμμαχία που περικλείει ευρύ φάσμα ανθρώπων που απορρίπτουν τον μπλερισμό. Οι πολιτικές οργανώσεις ανήκουν στον πυρήνα της και παίζουν αποφασιστικό ρόλο στην ηγεσία και οργάνωσή της αλλά η Συμμαχία είναι ήδη περισσότερο από το σύνολο αυτών που την αντιπροσωπεύουν.

Η Αριστερά όλης της Ευρώπης βρίσκεται αντιμέτωπη με την πρόκληση να ανασυγκροτηθεί στις νέες πολιτικές συνθήκες που διαμορφώνονται. Η πτώση του τείχους του Βερολίνου, η κατάρρευση της ΕΣΣΔ στην αρχή της δεκαετίας του ’90 και η εμφάνιση ψηλότερων επιπέδων του ταξικού αγώνα στα μέσα της δεκαετίας, ιδιαίτερα οι μαζικές απεργίες στη Γαλλία τέλος του 1995, έβαλαν αυτήν την πρόκληση έντονα στην ημερήσια διάταξη. Ύστερα η άνοδος του κινήματος ενάντια στην «παγκοσμιοποίηση» στα τέλη της δεκαετίας με αποκορύφωμα το Σιάτλ τη σήκωσε σε ένα νέο επίπεδο.

Ως αποτέλεσμα της πίεσης αυτών των γεγονότων είδαμε την εμφάνιση της Κομμουνιστικής Επανίδρυσης στην Ιταλία, της Ενωμένης Αριστεράς στην Ισπανία και πιο πρόσφατα του Αριστερού Μπλοκ στην Πορτογαλία.

Στο εκλογικό επίπεδο είδαμε την παρέμβαση της LO (Εργατική Πάλη) και της LCR (Κομμουνιστική Επαναστατική Λίγκα) στη Γαλλία που οδήγησε στην εκλογή 5 ευρωβουλευτών. Και στη Βρετανία είδαμε πρώτα την εμφάνιση του Σκοτσέζικου Σοσιαλιστικού Κόμματος (SSP/ΣΣΚ) και των Σοσιαλιστικών Συμμαχιών (Socialist Alliances/Σ.Σ.) στην Αγγλία και στην Ουαλία.

Θεαματικό

Η πιο πρόσφατη εξέλιξη ήταν η θεαματική άνοδος της Σ.Σ. στην Αγγλία που θα παρουσιάσει υποψήφιους στις εκλογές του Ιουνίου δίπλα στο ΣΣΚ στη Σκοτία και τη Σ.Σ. στην Ουαλία.

Αυτή η αξιοσημείωτη εξέλιξη έγινε δυνατή εξαιτίας της επιτυχίας της Σοσιαλιστικής Συμμαχίας του Λονδίνου στις εκλογές για το Συμβούλιο του Λονδίνου πέρυσι (όταν ο Livingstone ήταν υποψήφιος για τη δημαρχεία), οι οποίες έφεραν τα καλύτερα αποτελέσματα για την άκρα Αριστερά στη Βρετανία μετά από πολλά χρόνια, και εξαιτίας της απόφασης του Socialist Workers’ Party (SWP/ΣΕΚ) να συμμετάσχει πλήρως στις Συμμαχίες.

Η απόφαση του Μπλερ να αναβάλει την ημερομηνία των εκλογών από τις 3 Μαΐου στις 7 Ιουνίου είναι για τη Συμμαχία μια ευπρόσδεκτη εξέλιξη. Είναι μια ευκαιρία να ολοκληρώσει τις προετοιμασίες της . Ενώ η Συμμαχία είχε κάνει μια αξιόλογη καμπάνια για τις 3 Μαΐου, θα είναι αναμφίβολα καλύτερα προετοιμασμένη για τις 7 Ιουνίου και θα παρουσιάσει περισσότερους υποψήφιους.

Αυτό οφείλεται όχι μόνο στο ότι η αύξηση της Συμμαχίας ξεπέρασε τις προσδοκίες των περισσότερων που συμμετέχουν σε αυτήν αλλά και στο γεγονός ότι αυτή η αύξηση δεν έχει εξαντλήσει ακόμα τη δυναμική της μέχρι το τέλος της υποψηφιότητας για τις 3 Μαΐου.

Ο στόχος των 88 υποψηφίων, που πρόσφατα έγινε δεκτός και χρειάζεται για ραδιοφωνικές εκλογικές εκπομπές, επιτεύχθηκε χωρίς τις συμβολικές υποψηφιότητες που, όπως νομίζαμε τότε, θα μπορούσαν να είναι αναγκαίες. Πραγματικά ακόμα επιλέγονται υποψήφιοι στις περιφέρειες, όπου θα γίνουν ουσιαστικές τοπικές καμπάνιες. Ο τελικός αριθμός θα είναι μάλλον 90-100 υποψήφιοι, πολύ περισσότερο από τους 50 που είχαν προβλεφθεί, όταν η παναγγλική Συμμαχία ξεκίνησε πριν 7 μήνες.

Πάνω από 90 υποψήφιους στην Αγγλία μαζί με τους 72 στη Σκοτία (σε όλες τις περιφέρειες) και 6 της ουαλικής Σ.Σ. θα αντιπροσωπεύσουν την μεγαλύτερη εκλογι-

κή πρόκληση της Αριστεράς σε γενικές εκλογές στη μεταπολεμική περίοδο.

Κινητήρια δύναμη

Η κινητήρια δύναμη αυτών των εξελίξεων είναι το αίσθημα απάτης και η αυξανόμενη εχθρότητα που παραδοσιακοί ψηφοφόροι νιώθουν απέναντι στο New Labour (το «νέο» Εργατικό Κόμμα/ΕΚ), αφού αυτό κινήθηκε προς τα δεξιά και έγινε το πιο σημαντικό όχημα του νεοφιλελευθερισμού όχι μόνο στην Βρετανία αλλά και σε όλη την Ευρώπη. Ενώ το νέο ΕΚ είναι μέρος της δεξιάς στροφής της σοσιαλδημοκρατίας σε όλη την Ευρώπη, έχει προχωρήσει περισσότερο από κάθε άλλο σοσιαλδημοκρατικό κόμμα στην Ευρώπη αποσκοπώντας στη μετατροπή του ΕΚ σε ένα άμεσα καπιταλιστικό κόμμα σαν τους Δημοκράτες στις ΗΠΑ.

Σχετικά με τις ιδιωτικοποιήσεις και μια σειρά κοινωνικών ζητημάτων από το «κοινωνικό κράτος» έως το άσυλο το νέο ΕΚ είναι δεξιότερο του συντηρητικού προκατόχου του. Ανέπτυξε νέες σχέσεις με τους επιχειρηματίες και ένα μεγάλο μέρος της χρηματοτοδότησής του προέρχεται από τους δισεκαμμοτυριούχους που το υποστηρίζουν σε μεγάλο βαθμό.

Η καμπάνια του Livingstone και η νίκη του ως δημάρχου του Λονδίνου πέρυσι ήταν έκφραση της δυσαρέσκειας της παραδοσιακής βάσης του ΕΚ, αν και ο ίδιος ο Livingstone δημιούργησε μια διαταξική διοίκηση μαζί με Συντηρητικούς και Φιλελεύθερους Δημοκράτες και παρέλειψε να οικοδομήσει κάτι πολιτικό από το θρίαμβό του.

Το νέο ΕΚ πιθανότατα όμως θα κερδίσει τις εκλογές με μεγάλη πλειοψηφία, αφού οι ψήφοι, που χάνει ανάμεσα στους παραδοσιακούς υποστηρικτές του αντικαθίστανται σε μεγαλύτερο βαθμό από πρώην συντηρητικούς ψηφοφόρους. Το νέο ΕΚ κατάκτησε το χώρο, όπου παλιότερα επικρατούσαν οι Συντηρητικοί, που κινήθηκαν προς την ξενόφοβη Δεξιά και διανύουν τώρα μια βαθιά κρίση. Φαίνεται να μην μπορέσουν να προβληθούν ως σοβαρή επιλογή στις εκλογές. Πιθανά θα γίνει μια πικρή μάχη για την ηγεσία των Συντηρητικών μετά τις εκλογές.

Ανάπτυξη

Η ισχυρή ανάπτυξη της Συμμαχίας στην Αγγλία δεν μπορεί όμως να μετρηθεί απλά σε αριθμούς των υποψηφίων που παρουσιάζονται στις εκλογές. Εξίσου σημαντικός είναι ο τρόπος που η Συμμαχία αναπτύχθηκε οργανωτικά και πολιτικά κατά τους τελευταίους μήνες.

Νέες συμμαχίες εξακολουθούν να δημιουργούνται ακόμα σε περιοχές, όπου δεν υπήρξαν μέχρι τώρα. Άνθρωποι αρχίζουν να ξαναδραστηριοποιούνται βλέποντας ότι μια νέα ενότητα σφυρηλατείται από την Αριστερά και έτσι το ενδεχόμενο να οικοδομηθεί κάτι σοβαρό ως εναλλακτική λύση στην προέλαση του Μπλερ.

Η απόφαση της μαχήτριας της αριστεράς του ΕΚ, Liz Davies, να αποχωρήσει από το ΕΚ μετά από 2 χρόνια, που ήταν μέλος της Εθνικής Εκτελεστικής Επιτροπής του, και να προσχωρήσει στη χαλαρή αριστερή ομάδα της συμμαχίας «Grass-roots (δραστηριότητες από τη βάση) και να υποστηρίξει τη Σοσιαλιστική Συμμαχία κάνει πολλούς άλλους να σκεφθούν αν δε θέλουν να ακολουθήσουν το παράδειγμά της. Αναγνωρίζουν ότι η Αριστερά του ΕΚ δεν πρόκειται να αναζωογονηθεί βραχυπρόθεσμα και η κύρια αντιπολίτευση ενάντια στον Μπλερισμό θα οικοδομηθεί έξω από το ΕΚ μέσω των μαζικών καμπανιών όπως οι αντικαπιταλιστικές κινητοποιήσεις και τα κοινωνικά κινήματα.

Ακτιβιστές/-ριες και σημερινών και πρώην μελών του ΕΚ όπως και συνδικαλιστές/-ριες κινούνται σε αυξανόμενο βαθμό προς τις Συμμαχίες. Η Louise Christian, μια διακεκριμένη δικηγόρος των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, είναι υποψήφιος της Σοσιαλιστικής Συμμαχίας. Ο Mark Serwotka, ο νέος γενικός γραμματέας του Σωματείου της Πολιτικής Υπηρεσίας (PCS), είναι ισχυρός υποστηρικτής της Συμμαχίας όπως και ο Dave Toomer, πρόεδρος του Σωματείου των Δημοσιογράφων(NUJ).

Η απόφαση των εργαζομένων, που συμμετείχαν στην απεργιακή δράση διαρκείας ενάντια στην ιδιωτικοποίηση (Ιδιωτική Δημόσια Συνεργασία) στο νοσοκομείο Dudley στη West Midlands να παρουσιάσει έναν υποψήφιο για τη Συμμαχία από τις γραμμές τους δείχνει τον τρόπο που η ιδέα της Συμμαχίας και της εκλογικής πρόκλησης του νέου ΕΚ άρχισε να αναπτύσσεται ανάμεσα σε αυτούς που αγωνίζονται ενάντια στην

πολιτική των Μπλερικών.

Οι τοπικές συμμαχίες οργανώνονται όλο και καλύτερα και αναπτύσσονται ως οργανώσεις καμπανιών ριζωμένες σε τοπικές καμπάνιες γύρω από ζητήματα σαν το πρόβλημα των σπιτιών, τους μετανάστες, την παιδεία και τις συντάξεις, κινητοποιούν όμως επίσης για εθνικές πρωτοβουλίες και διαδηλώσεις όπως και για τις όλο και πιο σημαντικές διεθνείς αντικαπιταλιστικές διαμαρτυρίες όπως σύντομα στη Γένοβα.

Η συμμαχία είχε και αυξανόμενη επιρροή στα συνδικάτα, καθώς συζητήσεις εξελίσσονται γύρω από το θέμα αν τα συνδικάτα θα πρέπει να συνεχίσουν να χρηματοδοτούν μόνο το ΕΚ με τον παραδοσιακό τρόπο ή να αρχίσουν να δίνουν και σε άλλες παρατάξεις σαν τη Συμμαχία έχοντας υπόψη το ρόλο του νέου ΕΚ όσον αφορά ζητήματα της απασχόλησης και την υποστήριξή του της συντηρητικής αντισυνδικαλιστικής νομοθεσίας.

Η Συμμαχία έχει ένα σαφές προφίλ σε πολλά φετινά συνέδρια συνδικάτων, με μια μεγάλη χωριστή συνάντηση και έντονη παρουσίαση στο πρόσφατο συνέδριο του σωματείου των δασκάλων και καθηγητών/-ριών (NUT). Η ύπαρξη της Συμμαχίας αυξάνει και την πίεση για ενότητα σε σωματεία, όπου η Αριστερά εδώ και πολλά χρόνια είναι διασπασμένη.

Ταυτόχρονα η αριστερά του ΕΚ βρίσκεται σε δραματική κάμψη και το ΚΚ, που στο παρελθόν ήταν σκληρός αντίπαλος τόσο της άκρας Αριστεράς όσο και του μαχητικού συνδικαλισμού διασπάστηκε και έγινε ασήμαντο. Θα έχει μερικούς υποψήφιους στις εκλογές όπως και το αρκετά σταλινικό και σεχταριστικό Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (SLP) του Arthur Scargill, αλλά θα επισκιασθεί στην Αριστερά από τη Συμμαχία.

Αντιδημοκρατικό

Παρά την άνοδο και την επιτυχία της Συμμαχίας οι ψήφοι της θα περιορισθούν από το αλλόκοτα αντιδημοκρατικό πρέπει να περάσεις πρώτα από την πύλη σύστημα στη Βρετανία, το οποίο αδικεί εντονότατα τα μικρά και ακόμα τα μεσαία κόμματα. Από πολλές απόψεις όμως σημασία δεν έχει τόσο πολύ τι θα κάνει η Συμμαχία τη μέρα των εκλογών αλλά τι θα κάνει τη μέρα μετά τις εκλογές και πώς θα οργανωθεί σε μια βάση που θα της δώσει προσανατολισμό άσχετα από μια εκλογική καμπάνια.

Το πιο σημαντικό πολιτικό βήμα της Συμμαχίας μέχρι στιγμής έγινε στην εθνική συνδιάσκεψή της στο Birmingham στις 10 Μαρτίου. Αυτή η συνδιάσκεψη, που ως τέτοια αποτέλεσε ιστορικό γεγονός, αφού βασικά το σύνολο της βρετανικής άκρας Αριστεράς πήρε μέρος σε αυτήν, υιοθέτησε ένα εκτενές μανιφέστο (3000 λέξεων), που θα οδηγήσει τη συμμαχία όχι μόνο ως βάση της καμπάνιας στις εκλογές αλλά και στην επόμενη φάση της εξέλιξής της.

Το μανιφέστο ήταν το προϊόν μιας συζήτησης που διήρκεσε μια μέρα και διεξάχθηκε κυρίως από τις πολιτικές οργανώσεις που στηρίζουν τη Συμμαχία: το SWP (ΣΕΚ), το SP (Σοσιαλιστικό Κόμμα, πρώην Μίλιταντ), το ISG (Διεθνής Σοσιαλιστικός Σύνδεσμος, αγγλικό τμήμα της Τέταρτης Διεθνούς), το Workers' Power (Εργατική Εξουσία), το Alliance for Workers' Liberty (Συμμαχία για την Ελευθερία των Εργατών/-ριών), το ΚΚ της Μεγάλης Βρετανίας (προϊόν διάσπασης του παλιού σταλινικού ΚΚ, το οποίο κινείται προς τροτσκιστική κατεύθυνση) και το Revolutionary Democratic Group (Επαναστατικός Δημοκρατικός Σύνδεσμος, προϊόν διάσπασης του SWP), που έχει έμμονη ιδέα με το Σύνταγμα του βρετανικού κράτους. Αυτές οι οργανώσεις υιοθέτησαν το μανιφέστο παρά-

γραφο με παράγραφο. Το ανώτερο πολιτικό ζήτημα πέρα από τη συζήτηση για το μανιφέστο ήταν ο πολιτικός χαρακτήρας της ίδιας της Συμμαχίας.

Μερικές οργανώσεις, το Workers' Power, το ΚΚΜΒ και ιδιαίτερα το RDG επιχειρηματολόγησαν από μια αριστερίστικη προπαγανδιστική σκοπιά ότι η Σοσιαλιστική Συμμαχία θα έπρεπε να υιοθετήσει αμέσως ένα εντελώς επαναστατικό πρόγραμμα συμπεριλαμβανομένων σοβιέτ και ένοπλων ομάδων εργατικής άμυνας.

Η πλειοψηφία, ανάμεσα σε αυτούς κι εμείς (το International Socialist Group), το SWP και το AWL, επιχειρηματολόγησε ότι, αν επιλέγαμε αυτό το δρόμο, αυτό θα μας χώριζε από το πιο σημαντικό ακροατήριο σήμερα, τους ανθρώπους που απορρίπτουν τον μπλερισμό αλλά ακόμα δεν είναι επαναστάτες/-ριες. Όλοι θέλουμε να δούμε την εμφάνιση ενός νέου, μεγαλύτερου και πλατιά ριζωμένου επαναστατικού κόμματος στη Βρετανία αλλά αυτό δεν μπορεί να επιτευχθεί σπρώχνοντας τη Συμμαχία πρόωρα σε αυτήν την κατεύθυνση. Αυτό που χρειάζεται η Συμμαχία είναι ένα πρόγραμμα δράσης συμπεριλαμβανομένου ενός αριθμού μεταβατικών αιτημάτων που αντικατοπτρίζουν τη σημερινή φάση της ανάπτυξής της και χαράζουν μια σαφή εναλλακτική λύση στον μπλερισμό.

Ωριμότητα

Αυτή ήταν η προσέγγιση που υιοθετήθηκε αλλά μετά από δύσκολη συζήτηση δεδομένου του ότι η πλειοψηφία των παρεβρικομένων στο Birmingham, οι οποίοι ήταν η πλειοψηφία όσων είναι δραστήριοι στη Συμμαχία σε όλα τα επίπεδα, είναι επαναστάτες/-ριες. Αλλά έχοντας υπόψη τη μακροχρόνια ιστορία του σεχταρισμού στη βρετανική Αριστερά ο βαθμός ωριμότητας, με τον οποίο η συνδιάσκεψη του Birmingham κατόρθωσε να αναφερθεί σε αυτά τα ζητήματα, ήταν αξιοσημείωτος. Και η αφιέρωση όσων είχαν επιχειρηματολογήσει για μια διαφορετική προσέγγιση, αποδείχθηκε από το γεγονός ότι μόνο ένα άτομο καταψήφισε όλο το μανιφέστο, όταν έγινε η ψηφοφορία στο τέλος της ημέρας.

Ήταν σημαντικό ότι αυτή η μάχη κερδήθηκε, αφού η Συμμαχία είναι κιόλας πολύ περισσότερο από μια συσπείρωση ομάδων της άκρας Αριστεράς που ήταν αρχικά.

Η Συμμχία δεν είναι εκλογική συμφωνία ή εκλογικό μπλοκ σύμφωνα με το πρότυπο της λίστας των LO/LCR στη Γαλλία αλλά διαμορφώνεται ως πολιτική συμμαχία που περικλείει ευρύ φάσμα ανθρώπων που απορρίπτουν τον μπλερισμό.Οι πολιτικές οργανώσεις ανήκουν στον πυρήνα της και παίζουν αποφασιστικό ρόλο στην ηγεσία και οργάνωσή της αλλά η Συμμαχία είναι ήδη περισσότερο από το σύνολο αυτών που την αντιπροσωπεύουν.

Αυξανόμενη αποξένωση

Ο μόνος αρνητικός παράγοντας που προέκυψε στη συνδιάσκεψη ήταν η αυξανόμενη αποξένωση του ΣΚ (πρώην Μίλιταντ) που είχε λιγότερα από 20 μέλη στη συνδιάσκεψη. Στην προηγούμενη συνδιάσκεψη του περασμένου Σεπτέμβρη, όπου συμφωνήθηκε η ίδρυση της Συμμαχίας, αντιπροσωπεύθηκε από 150 μέλη. Η προσέγγιση του ΣΚ είναι να επιμείνει ότι η Συμμαχία δεν είναι πολιτικό σχήμα αλλά εκλογική συμφωνία ανάμεσα στις συμμετέχουσες οργανώσεις. Ενώ το μέλος του ΣΚ και πρόεδρος της συμμαχίας, Dave Nellist, έπαιξε πλήρη και θετικό ρόλο, το ίδιο το ΣΚ παρενέβη από τα πλάι με τα δικά του εσωτερικά πολιτικά θέματα και δεν πήρε μέρος στην κύρια συζήτηση, αν και όλα τα μέλη του ΣΚ υπερψήφισαν το μανιφέστο στο τέλος. Στο τοπικό επίπεδο, παρ' όλο που μέλη του ΣΚ είναι υποψήφιοι της Συμμαχίας , κάνουν περισσότερο τις δικές τους καμπάνιες παρά να τις ενσωματώσουν στη Συμμαχία συνολικά.

Αυτό το γεγονός δεν μπορεί όμως να μειώσει την αξιοσημείωτη επιτυχία της Συμμαχίας μέχρι τώρα. Το σχέδιο είναι το μανιφέστο να βγει ως μπροσούρα που μπορεί να πουληθεί από τους μαχητές/-ριες στα σπίτια, σε καμπάνιες, στις θέσεις εργασίας και στους δρόμους και, όπως ελπίζουμε, να διανεμηθεί από τους πράκτορες εφημερίδων. Αυτό θα μας δώσει την ευκαιρία να καλύψουμε το πλάτος των ζητημάτων, για τα οποία κάτι έχουμε να πούμε, και να παρουσιάσουμε ένα όραμα μιας κοινωνίας που θα είναι ριζικά διαφορετική από τη Βρετανία της κυβέρνησης του ΕΚ, η οποία χαρακτηρίζεται από το κυνήγι του κέρδους και την εξάπλωση της

φτώχειας.

Αυτό θα συνδυασθεί με τη ραδιοφωνική και τηλεοπτική καμπάνια, που θα προετοιμάσει ο γνωστός σκηνοθέτης Ken Loach μαζί με μια μικρή ομάδα της Συμμαχίας. Ο στόχος είναι ραδιόφωνο και τηλεόραση να φέρουν στα σαλόνια των ανθρώπων μια εικόνα του πλάτους της εμπειρίας, του ταλέντου και των ιδεών που οι υποψήφιοί μας σε όλη τη χώρα αντιπροσωπεύουν, αλλά και τα κύρια ζητήματα της καμπάνιας.

Ριζική αλλαγή

Εξακολουθεί να συζητιέται στη Συμμαχία ο βαθμός της αφοσίωσης του SWP σε αυτήν με την έννοια ενός μακρπρόθεσμου σχεδίου. Αλλά όσοι αμφισβητούν την αφοσίωση του SWP σε αυτήν τη φάση να συνεχίσει στη Συμμαχία πέρα από τις εκλογές, αγνοούν τη ριζική αλλαγή που το SWP ήδη διένυσε. Ο βαθμός της συνεργασίας, που το SWP έχει πραγματοποιήσει τώρα με την υπόλοιπη Αριστερά, ήταν αδιανόητος πριν 2 ή 3 χρόνια.

Αυτό θα μπορούσε να αλλάξει αν υπήρχαν σοβαρές αρνητικές εξελίξεις στη Συμμαχία αλλά διαφορετικά όλα δείχνουν ότι αυτό δε θα συμβεί. Είναι πολύ ενδεικτικό ότι το SWP προσχώρησε την Πρωτομαγιά στο ΣΣΚ, κάτι που είναι μεγάλο βήμα μπροστά για το ΣΣΚ και άμεσο αποτέλεσμα της εμφάνισης της Συμμαχίας στην Αγγλία.

Το SWP κατανόησε σωστά ότι δύο παράγοντες οδηγούν στην ανασύνθεση της Αριστεράς στη Βρετανία. Ένα μαχητικό αντικαπιταλιστικό κίνημα, που αντιδρά στις λαίλαπες της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποιημένης αγοράς, διαμορφώνεται σε διεθνή κλίμακα. Πρόκειται για ένα κίνημα που θα έχει μέλλον και προσελκύει μεγάλο αριθμό νέων ανθρώπων στις γραμμές του φέρνοντας τον αντικαπιταλισμό στο λεξιλόγιο της καθημερινής ζωής. Στην επόμενη κινητοποίηση για τη Γένοβα αναμένεται να συγκεντρωθούν πάνω από 100.000 άνθρωποι.

Η πρωτοβουλία της «Αντίστασης ενάντια στην παγκοσμιοποίηση», που το SWP ξεκίνησε αλλά σε πλατιά και ανοιχτή βάση, εξακολουθεί να προσελκύει μεγάλο αριθμό ανθρώπων στις κινητοποιήσεις και εκδηλώσεις αποτελώντας ένα νέο παράγοντα της βρετανικής πολιτικής και μετατοπίζοντας το κέντρο βάρους του κινήματος ενάντια στην παγκοσμιοποίηση από το αναρχικό περιθώριο προς τα κύρια ρεύματα της Αριστεράς.

Δίπλα στην «Αντίσταση ενάντια στην παγκοσμιοποίηση» υπάρχει και η Σοσιαλιστική Συμμαχία που ξαναφέρνει τους ανθρώπους στη δραστηριότητα και οικοδομεί μια πλατιά εναλλακτική λύση στον μπλερισμό. Αυτές οι δύο εξελίξεις έχουν τη δυνατότητα να κατορθώσουν μια θεμελιώδη ανασύνθεση στη Βρετανία. Τα παλιά σημεία αναφοράς αρχίζουν να χάνουν την ισχύ τους και νέα τα αντικαθιστούν. Βέβαια, το SWP δε συμμερίζεται το όραμά μας ότι η Σοσιαλιστική Συμμαχία στην Αγγλία θα έπρεπε μεσοπρόθεσμα να προσπαθήσει να μεταβληθεί σε νέο κόμμα της Αριστεράς σαν το ΣΣΚ στη Σκοτία. Ωστόσο το SWP κινείται σε αυτήν την κατεύθυνση. Αφοσιώνεται στην πλήρη συνέχιση της Συμμαχίας μετά τις εκλογές. Πραγματικά είναι υπέρ της ενίσχυσης των δομών της προς ένα σχήμα που θα έμοιαζε περισσότερο με κόμμα. Επιχειρηματολογεί όμως ότι σε αυτήν τη φάση θα εμπόδιζε σε ένα βαθμό την ανάπτυξή της και θα το έκανε πιο δύσκολα για αυτούς, που έρχονται σε ρήξη με το νέο ΕΚ, να προσχωρήσουν σε αυτήν, αν την αποκαλούσαμε κόμμα και την προβάλλαμε ως τέτοιο.

Κατανοητό

Αυτή η ανησυχία είναι κατά τη γνώμη μας

κατ' αρχήν κατανοητή αλλά άστοχη, όπως η εμπειρία του ΣΣΚ δείχνει με σαφήνεια. Αν η Συμμαχία εξακολουθήσει να εξελίσσεται σε θετική κατεύθυνση, τότε η δομή ως συμμαχία, ακόμα με προκατάληψη ενάντια στην κομματική δομή, δε θα ανταποκριθεί πια στις ανάγκες ακριβώς των ανθρώπων, για τους οποίους το SWP ανησυχεί.

Έτσι τίθεται επίσης το ζήτημα της επαναστατικής ανασύνθεσης. Η ύπαρξη της Σ.Σ. στην Αγγλία και του ΣΣΚ στη Σκοτία συμβάλλει ήδη στην ανασυγκρότηση της Αριστεράς στη Βρετανία και στη διάλυση παλιών διαχωριστικών γραμμών που υπήρχαν πολλά χρόνια.

Η επαναστατική ανασύνθεση είναι δύσκολη και περίπλοκη διαδικασία αλλά τίθεται αντικειμενικά από την πλατύτερη ανασύνθεση που βρίσκεται σε εξέλιξη. Πώς μπορεί η Αριστερά να είναι η κινητήρια δύναμη μιας πλατιάς αντι-μπλερικής ανασύνθεσης αν παραμείνει ανίκανη να ξεπεράσει, μέσα σε αυτήν, τους δικούς της επιζήμιους χωρισμούς;

Η τέχνη της πολιτικής συνίσταται πάντως στο να αξιοποιεί κανείς την ευκαιρία όταν εμφανίζεται και, αν δεν αξιοποιηθεί, η επόμενη ευκαιρία μπορεί να παρουσιασθεί μόνο μετά από μεγάλο διάστημα.

Ανακοίνωση της Σοσιαλιστικής Συμμαχίας

Μια μεγάλη αρχή

Οι προεκλογικές καμπάνιες της Σοσιαλιστικής Συμμαχίας (ΣΣ) και του Σκωτσέζικου Σοσιαλιστικού Κόμματος (ΣΣΚ) έφεραν τις σοσιαλιστικές ιδέες σε περισσότερους εργαζόμενους τις τελευταίες 4 εβδομάδες, από ότι οι προεκλογικές καμπάνιες στις προηγούμενες εκλογές, εδώ και αρκετές γενεές. Διότι το κόμμα των Τόρις κατεδαφίστηκε και η Σοσιαλιστική Συμμαχία έκανε μια μεγάλη αρχή για το χτίσιμο της σοσιαλιστικής εναλλακτικής επιλογής σε εθνικό επίπεδο, ενάντια στο Νέο Εργατικό Κόμμα.

Χωρίς δύο αποτελέσματα περιφερειών στην Αγγλία και την Ουαλία και 22 στην Σκοτία που δεν έχουν έρθει, ο συνδυασμός της Σοσιαλιστικής Συμμαχίας / Σκωτσέζικου Σοσιαλιστικού Κόμματος κέρδισε πάνω από 100.000 ψήφους (55.635 για τη Σοσιαλιστική Συμμαχία και 49.182 για το Σκοτσέζικο Σοσιαλιστικό Κόμμα). Το σύνολο είναι η καλύτερη επιτυχία από το 1950, όταν το Κομμουνιστικό Κόμμα κατέβηκε με 100 υποψήφιους.

Δύο υποψήφιοι της ΣΣ και εννιά του ΣΣΚ έσωσαν το ποσό που είχαν καταβάλει για ασφάλεια. Η Νέηλ Τόμσον στην περιοχή Αγ. Χέλενς πήρε το 7% των ψήφων αφού οι Εργατικοί κατέρρευσαν. Στο Κόβαντρη, ο Ντέηβ Νέλλιστ επίσης γλίτωσε το ποσό που είχε καταβάλει με 7% των ψήφων.

Η Κεσίλια Πρόσπερ στο Νότι Χάκνεη κέρδισε το 4,6% των ψήφων (μόλις 116 ψήφους λιγότερους από όσο χρειαζόταν για να γλιτώσει την προκαταβολή). Η Λουής Κριατιάν πήρε 1.106 ψήφους, 2,5%, στο Χόρνεη και Γουντ Γκρην. Ο Γουέημαν Μπενετ πήρε 1.162, 3,7%, αυξάνοντας το ποσοστό του από τις εκλογές στο Τότενχαμ.

Άλλα καλά εκλογικά ποσοστά είναι στο Βήγκαν, όπου η ΣΣ κέρδισε 800 ψήφους και στις δύο περιφέρειες, το Γουίνγτον στο Μάντσεστερ, όπου ο Τζόν Κλεγκ πήρε 1.208 (3,5%), στο Χόλμπρον και Πάνκρας όπου η Κάντη Ουντγουην κέρδισε 3,1%, στο ανατολικό Νότιγχαμ όπου ο Πετέ Ράντκληφ κέρδισε 3,8%, στο Λίβερπουλ Ρίβερσαηντ όπου η Κάθη Γουίλσον πήρε 3,6% και στο Λέβησαμ Ντέπφορντ όπου ο Ιαν Πεγκε πήρε 4,3%.

Το 1997 οι Πράσινοι, στην τέταρτη προεκλογική τους καμπάνια, πήραν 63.000 ψήφους και πουθενά δεν ξεπέρασαν το 7%. Δυο χρόνια μετά εκλέξανε βουλευτές και ένα χρόνο αργότερα 3 δημοτικούς συμβούλους στο Λονδίνο.

Ο μέσος όρος των ψήφων για κάθε υποψήφιο της ΣΣ στις εκλογές ήταν 1,75%. Το 1950 για το ΚΚ ήταν μόλις 1,32%. Για τους 50 υποψήφιους του ΣΣΚ ο μέσος όρος ήταν 3,3%.

Ήταν μια καταπληκτική καμπάνια, για πρώτη φορά. Αυτό χάρη στην απόφαση να κατασκευάσουμε μια δραστήρια, σε εθνικό επίπεδο, οργάνωση. Είχαμε δίκιο να το κάνουμε. Οι επιθέσεις στην εργατική τάξη που σχεδιάζονται από το Νέο Εργατικό Κόμμα, δείχνουν ότι αντιδράσαμε έγκαιρα. Τώρα θα πρέπει να κεφαλαιοποιήσουμε την εμπειρία μας από τις γενικές εκλογές και να διευρύνουμε την οργάνωσή μας και να προετοιμαστούμε για τις μάχες με τη φιλοκαπιταλιστική Εργατική κυβέρνηση.

Συγχαρητήρια σε κάθε φίλο της ΣΣ για την τεράστια βοήθεια που έδωσε στην προεκλογική εκστρατεία και στο χτίσιμο μιας στερεής πλατφόρμας για το μέλλον.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΕΑ: Το αδελφό κόμμα, ΣΣΚ κέρδισε ως μέσο όρο 3,3% στη Σκοτία. Στη Γλασκόβη το ΣΣΚ αυξήθηκε στο 6,5%. Στο σύνολο, περισσότερο από 70.000 ψήφοι. Στην Αγγλία, τη Σκοτία και την Ουαλία ο μέσος όρος (ανά υποψήφιο) ήταν πάνω από 2% για τη ΣΣ και το ΣΣΚ.

Μετάφραση: Νίκος Καπράλος (μέλος της ΣΣ)

Εξαφάνιση της Ισραηλινής Αριστεράς

της Tikva Honig-Parnass

Το κείμενο αυτό αναδημοσιεύεται από το έντυπο Between the Lines (Vo. 1, no.5, March 2001) και αναφέρεται στις εξελίξεις στο Ισραήλ μετά την επανεμφάνιση της γνώριμης «Σιωνιστικής Ομοφωνίας».

Ο Ισραηλινός πολιτικός στίβος, κατά την αντίληψη της Ισραηλινής, Παλαιστινιακής και παγκόσμιας γνώμης, διαιρείται ευδιάκριτα σε δυο κυρίως μπλοκ, με τα Σιωνιστικά Εργατικό κόμμα και την Λικούντ (Likud) επί κεφαλής. Θεωρείται ότι αυτά τα δύο μπλοκ αντιπροσωπεύουν την κλασσική διαίρεση της 'Αριστεράς' και 'Δεξιάς' η οποία υποτίθεται ότι συμπεριλαμβάνει, στην Ισραηλινή εκδοχή, αντίθετες θέσεις για την Παλαιστινιακή-Ισραηλινή σύγκρουση: το '-στρατόπεδο της ειρήνης' το οποίο υποστηρίζει μαζικές εδαφικές παραχωρήσεις και Παλαιστινιακό κράτος από τη μια πλευρά, και το 'εθνικό στρατόπεδο' το οποίο μοχθεί να εγκαθιδρύσει την ηγεμονία του Ισραήλ σε ολόκληρη την ιστορική Παλαιστίνη από την άλλη.

Επιπλέον, από την πρόσφατη εκλογική εκστρατεία για πρωθυπουργό, έγινε μάλλον σαφές ότι αυτή η αντίληψη στην πραγματικότητα επικρατεί επίσης εντός της Ισραηλινής αριστεράς της ίδιας, συμπεριλαμβανομένων και ριζοσπαστικών τμημάτων του Ισραηλινού 'στρατοπέδου ειρήνης'. Επομένως, για μια ακόμη φορά, είναι σημαντικό να αντικρούσουμε αυτή τη φανταστική αντίληψη η οποία παραπλανεί πολλούς, αποτρέποντας την ανάπτυξη μιας πραγματικής Αριστεράς η οποία αγωνίζεται για κοινωνικό και πολιτικό μετασχηματισμό του Εβραϊκού-Σιωνιστικού κράτους, πράγμα το οποίο είναι αναγκαία προϋπόθεση για μια δίκαια ειρήνη.

Η Κοινή Νέο-Φιλελεύθερη Ιδεολογία και Πολιτική της Αριστεράς και της Δεξιάς

Αμφότερα τα μπλοκ, Αριστερά και Δεξιά, δεν εκφράζουν καμία σημαντική διαφορά σε κοινωνικό-οικονομικά συμφέροντα, όπως κλασσικά αποδίδεται στην 'σόσιαλ-δημοκρατία' εν σχέση προς την συντηρητική παράταξη η τη δεξιά στην Δυτική Ευρώπη. Πολιτικά, και τα δύο αντιπροσωπεύουν το οικονομικό, στρατιωτικό και πολιτικό κατεστημένο των Ασκενάζι (Ashkenazi) (Ευρωπαίοι Εβραίοι).

Επομένως, από τη δεκαετία του 1980 και μετά, δέχτηκαν τις προσταγές των ΗΠΑ και της Παγκόσμιας Τράπεζας και ξεκίνησαν μια πολιτική που στόχευε στην ένταξη του Ισραήλ στις διαδικασίες της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης. Συγκεκριμένα, οικονομία της ελεύθερης αγοράς, μείωση των κυβερνητικών εξόδων για υποδομή και εκπαίδευση, ιδιωτικοποίηση της υγείας και της κοινωνικής πρόνοιας, και πάγωμα η μείωση των μισθών των εργαζομένων, οι οποίοι αντιμετωπίζουν σκληρό ανταγωνισμό από ξένους εργάτες (δηλαδή φέρνουν ξένους εργάτες με σκοπό τη μείωση των μισθών των ντόπιων εργατών). Έτσι το διευρυνόμενο χάσμα εισοδήματος στο Ισραήλ έχει γίνει ένα από τα μεγαλύτερα στον δυτικό κόσμο. Τα ανώτερα οικονομικά στρώματα τώρα ζουν με ετήσιο εισόδημα που είναι δώδεκα φορές μεγαλύτερο από αυτό των χαμηλότερων στρωμάτων, σε σύγκριση με 8.6 φορές που ήταν πριν δέκα χρόνια.

Η κυβέρνηση του Μπάρακ, επιλεγμένος από την ηγεσία του Εργατικό Κόμματος και πιστός οπαδός της Θατερικής οικονομίας, ακολούθησε τις από μακράν αντιρρήσεις του Εργατικού Κόμματος για τον νόμο περί βασικού μισθού. Επιπλέον, εναντιώθηκε στην αύξηση του τωρινού βασικού μισθού, σκόπευε να καταργήσει τα δικαιώματα των ενοίκων σε εργατικές κατοικίες [οι περισσότεροι από τους οποίους είναι Εβραίοι Μιζραχίμ (Mizrahim)], σκόπευε να περιορίσει την κοινωνική πρόνοια των ανθρώπων οι μισθοί των οποίων είναι χαμηλότεροι του επίσημου βασικού μισθού και με αυτόν τον τρόπο επιφέροντας ακόμα πιο σκληρό πλήγμα στην εργατική τάξη, η πλειοψηφία της οποίας είναι επίσης Μιζραχίμ.

Εν τούτοις, οι στόχοι του Σιωνισμού,

δηλαδή, ο αποικισμός της γης και ο έλεγχός της, δεν κατορθώνονται με την μη επέμβαση στην οικονομία και με ανεξέλεγκτες ελεύθερες αγορές, επειδή βρίσκεται αντιμέτωπο με τα συλλογικά εθνικά σχέδια.

Έτσι εξηγείται η παράλογη κατάσταση που χαρακτηρίζει το Ισραήλ, σύμφωνα με την οποία μερικοί επιφανείς ηγέτες της Δεξιάς (με τον Σαρόν επικεφαλή) είναι υπέρ του κρατικού παρεμβατισμού, όχι φυσικά για να επιφέρουν έναν πιο δίκαιο καταμερισμό αλλά για να εκτελέσουν εθνικά σχέδια, όπως τη διατήρηση του Εβραϊκού ελέγχου στη 'κρατική γη' και τον 'εξιουδαϊσμό της Γαλιλαίας και του Νεγκέβ'.

Επιτέλους, η συμφωνία μεταξύ των στρατοπέδων σχετικά με την μάκρο-οικονομική πολιτική είναι συνολική, εξηγώντας έτσι τη σιωπή τους για αυτά τα ζητήματα κατά τη διάρκεια της εκλογικής εκστρατείας.

Αμφότεροι ο Μπάρακ και ο Σαρόν ενδιαφέρονταν για τη συνέχιση της διαδικασίας της διάλυσης του κράτους προνοίας στην υπηρεσία του καπιταλισμού, στο μέτρο που θα εξασφάλιζε την ενδυνάμωση των Σιωνιστικών στόχων αποίκησης.

Και πράγματι, η συνάντηση που έγινε σύντομα μετά τις εκλογές, ανάμεσα στους αντιπροσώπους των καπιταλιστών (οι οποίοι χρηματοδότησαν την Εργατική εκστρατεία) και του Σαρόν, στο κτήμα του, βόρεια της ερήμου της Νέγκεβ, τους άφησε ιδιαίτερα ικανοποιημένους. Ο Σαρόν υποσχέθηκε να συνεχίσει την ιδιωτικοποίηση και με κρατικές επιχορηγήσεις στη βιομηχανία., να μείωση τον φόρο κεφαλαίου, να δυναμώσει τους οικονομικούς δεσμούς με το διεθνές κεφάλαιο χρηματοδότησης, και να μεταφέρει περισσότερες βιομηχανίες στις γειτονικές Αραβικές χώρες όπου τα εργατικά χέρια είναι πολύ φτηνά.

Το γεγονός ότι τα δυο Σιωνιστικά κόμματα αντιπροσωπεύουν όμοια ταξικά συμφέροντα φαίνεται από τον τρόπο που αντιμετωπίζουν τη λύση της Παλαιστινιακής-Ισραηλινής σύγκρουσης. Αλλά, ενώ η κοινή νοοτροπία προς την οικονομική πολιτική εκφράζεται ανοικτά, (παρόλο που η επιχειρηματολογία είναι διαφορετική), δεν συμβαίνει το ίδιο με την πολιτική διαδικασία. Σχετικά με την 'ειρήνη' η συμφωνημένη πλάνη για 'το σοβαρότερο ρήγμα στην Ισραηλινή κοινωνία' έχει διατηρηθεί και τροφοδοτηθεί από τα δύο στρατόπεδα.

Το Κοινό Σχέδιο Λύσης της Αριστεράς και της Δεξιάς

Πράγματι, το μόνο ζήτημα που έχει διαφοροποιήσει την Ισραηλινή 'Αριστερά' από τη 'Δεξιά' είναι οι αντίθετες θέσεις που ισχυρίζονται ότι έχουν σχετικά με τη διαδικασία ειρήνης στα πλαίσια της Συμφωνίας του Όσλο.

Εντούτοις, όλες οι Ισραηλινές κυβερνήσεις, το Εργατικό Κόμμα όπως και το Λικούντ, εκμεταλλεύτηκαν τα 7 και περισσότερα χρόνια από το Όσλο για να εφαρμόσουν Ισραηλινούς στόχους μέσων μαζικών αποικισμών και την κατασκευή παρακαμπτηρίων δρόμων για να διαιωνίσουν την Ισραηλινή ηγεμονία στη Δυτική Ακτή και τη Γάζα και να αποτρέψουν την δυνατότητα ενός βιώσιμου Παλαιστινιακού κράτους.

Κατά τη διάρκεια εκλογικών εκπομπών και συνεντεύξεων, ο Μπάρακ ανακοίνωσε ότι εάν ο Αραφάτ επιμείνει, όπως στο Καμπ Ντέηβιντ, για το 'Δικαίωμα στην Επιστροφή' και για την 'κυριαρχία στο Τέμπλ Μάουντ (Temple Mount), η δική του κυβέρνηση (του Μπάρακ), εάν εκλεγόταν, θα διατηρούσε την εντολή 'Εμείς είμαστε εδώ και αυτοί είναι εκεί' στο οποίο ο ανώτερος σχολιαστής, Ακίβα Έλνταρ (Akiva Eldar) προσθέτει: «αυτό που εννοούσε ήταν ότι θα προσαρτήσει στο 'εδώ', προσωρινά, 20-30% των εδαφών και θα αφήσει για το 'εκεί' το υπόλοιπο της περιοχής». Τα ζητήματα των τελικών συνόρων, της Ιερουσαλήμ και των προσφύγων έπρεπε να περιμένουν για μια 'κατάλληλη στιγμή'.

Το φαινομενικά αθώο σύνθημα του 'διαχωρισμού' είναι παραπλανητική, διότι ο χάρτης των οικισμών δείχνει ότι σχεδιάστηκε ακριβώς για να αποτρέψει τον διαχωρισμό, και έτσι να επιτρέψει τη συνέχιση του ελέγχου του Ισραήλ επί του 'εκεί'.

Αλλά ο στόχος του διαχωρισμού, για την οποία η Αριστερά τρέφει βαθιά εκτίμηση, είναι επίσης επικίνδυνος: η σκεπτική πάνω στην οποία βασίζεται μπορεί εύκολα να οδηγήσει στο συμπέρασμα της μεταβίβασης, όπως ο Μ. Κ. Ρεχαβάμ Ζε'εβι (M. K. Rehavam Ze'evi), αρχηγός του Κόμματος της Μεταβίβασης, λέει, όταν απαντά σε

μερικούς από την Αριστερά που εναντιώθηκαν στη συμμετοχή σε κυβέρνηση μαζί του: «Ο Μπάρακ επίσης υιοθέτησε το σύνθημα ‘εμείς είμαστε εδώ και αυτοί είναι εκεί’. Η μόνη διαφορά μεταξύ μας είναι σχετικά με το που το ‘εκεί’ θα είναι. Ως επί το πλείστον, είναι μόνο ζήτημα μεταφοράς του συνόρου μερικά χιλιόμετρα ανατολικά» (Ραδιοφωνία του Ισραήλ, Κανάλι 2, 25η Φεβρουαρίου).

Παρόλα αυτά, η απλή αναφορά από τον Μπάρακ των συνθηκών για την τελική συμφωνία, (αναφέρθηκαν πιο πάνω) ενώ είχε πλήρη επίγνωση ότι ήταν απαράδεκτα για τους Παλαιστίνιους, όπως και η ανακοίνωσή του στο τέλος του Όσλο, δίκαια δημιουργεί αμφιβολίες για το εάν ο Μπάρακ ενδιαφερόταν καν για μια συμφωνία στο Καμπ Ντέηβιντ.

Το κύριο άρθρο του Χα’αρετζ (Ha’aretz) (18 Φεβρουαρίου) επίσης εκφράζει αυτή τη δυσπιστία: «ο Μπάρακ, μέχρι τώρα, δεν έχει δώσει καθησυχαστική απάντηση σε αυτούς που πιστεύουν ότι το θάψιμο της συμφωνίας του Όσλο είναι πράγματι ευθυγραμμισμένη με τη δική του άποψη για τον κόσμο».

Πράγματι, μόνο τρείς μέρες μετά την ομιλία του, όταν παραιτήθηκε από Πρόεδρο του Εργατικού Κόμματος, ύστερα από την ήττα του στις εκλογές, στην οποία καυχήθηκε για τις συμβιβαστικές λύσεις που προσέφερε στο Καμπ Ντέηβιντ, είχε ήδη γράψει στον πρόεδρο των ΗΠΑ ότι η νέα κυβέρνηση του Σαρόν δεν δεσμεύεται από τις συμφωνίες που επιτεύθηκαν στο Καμπ Ντέηβιντ και στην Τάμπα (Taba), και ότι στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν πλέον. Με αυτόν τον τρόπο άνοιξε τον δρόμο για να κρατήσει ο Σαρόν ακόμα πιο σκληρή στάση.

Πρόσφατα είχαμε απερίφραστες δηλώσεις από ανώτερους ηγέτες του Εργατικού Κόμματος όπως τον Σιμόν Περές (Shimon Peres), τώρα Υπουργό Εξωτερικών στην κυβέρνηση του Σαρόν, οι οποίοι υποστηρίζουν μια προσωρινή συμφωνία ή μια μερική συμφωνία σαν αυτή για την οποία μίλησε ο Μπάρακ στην ‘εδω και εκεί’ ομιλία του.

Αυτή επίσης είναι η στάση του Σαρόν προς τη συμφωνία με τους Παλαιστίνιους, η οποία είναι και η επίσημη στάση της κυβέρνησης του Μπους. Ακολουθεί η εξήγηση αυτού του νέου ελιγμού εναντίων των Παλαιστινίων όπως παρουσιάστηκε από τον Σιμόν Σίφερ (Shimon Shifer) στην Ισραηλινή ημερήσια εφημερίδα Γέντιοτ Αχαρονότ (Yediot Aharonot) (2 Φεβρουαρίου).

«Μια μακροπρόθεσμη προσωρινή συμφωνία, χρονικά απεριόριστη, που υπόσχεται εδαφική συνέχεια στις Παλαιστινιακές Αρχές με την κατασκευή γεφυρών, το σκάψιμο σηράγγων και την παράδοση περιοχών που, ούτως η άλλως, θα τους δοθούν ως μέρος οποιασδήποτε συμφωνίας στο μέλλον, δηλαδή, μετατρέποντας Περιοχές Β σε Περιοχή Α, επί της οποίας οι Παλαιστίνιοι έχουν πλήρη έλεγχο [sic] ενώ το Ισραήλ συνεχίζει να κρατά τις στρατηγικές περιοχές, η μοίρα των οποίων θα αποφασιστεί μόνο στα πλαίσια των τελικών συμφωνιών, και στο τέλος της διαμάχης.»

Έτσι τα περιστέρια και τα γεράκια τώρα συσπειρώνονται για να υποστηρίξουν μια λύση που θα επιτρέψει την εγκαθίδρυση ενός κράτους Μπάντουσταν (Bandustan) στο 50% των Κατεχόμενων Περιοχών του 1967, ενώ οι υπόλοιπες περιοχές θα προσαρτηθούν ντε φάκτο στο Ισραήλ, όπου επιπλέον ‘στοιχεία’ θα εδραιωθούν και που θα παγιώσουν τον έλεγχο του Ισραήλ σε αυτές.

Και έτσι, η διαδικασία του Όσλο, μια από τις μεγαλύτερες απάτες στην σύγχρονη ιστορία, είναι πεθαμένη και θαμμένη. Οι ίδιοι οι υποστηρικτές της, με πλάγιο τρόπο, παραδέχονται ότι ‘είναι η σύλληψη του Όσλο που έχει καταρρεύσει’, δηλαδή ‘η ιδέα να φέρουμε εδώ ανθρώπους από την Τύνιδα, να τους δώσουμε μα περιοχή, και να επιβάλλουμε σε αυτούς να διατηρούν τάξη και ασφάλεια για εμάς και να πιστέψουμε ότι θα αποδόσει.’ (Σλόμο Μπεν Άμι, (Shlomo Ben Ami) Υπουργό Εξωτερικών στην κυβέρνηση Μπάρακ)

Ο προοδευτικός σχολιαστής, Χαΐμ Μπάραμ (Haim Baram), προσθέτει: «τα παιδιά του Μπέιλιν (Beilin) έχουν πουλήσει στο κοινό την αυταπάτη ότι είναι δυνατόν να κερδίσουμε την ειρήνη στην χαμηλότερη τιμή, με μια ενωμένη και διευρυμένη Ιερουσαλήμ κάτω από Ισραηλινή κυριαρχία και με 81 οικισμούς μέσα στην Παλαιστινιακή περιοχή. Ο Μπέιλιν ο ίδιος προσπάθησε να πουλήσει την Άμπου Ντις (Abu Dis) στον Αραφάτ ως πρωτεύουσα, ισχυριζόμενος ότι αυτή η γειτονιά είναι η Ιερουσαλήμ. Από τότε που οι ιεραπόστολοι στην Μαύρη Αφρική είχαν αγοράσει εκτάσεις γης, η κάθε μια στο μέγεθος ολόκληρης της Ευρώπης, σε αντάλλαγμα για μερικές γυάλινες χάντρες δεν έχει υπάρξει μια τόση διάφανη προσπάθεια να αγοραστεί ειρήνη και γενικά η Αραβική αναγνώριση σε τόσο χαμηλή τιμή.»

Έρποντας προς μια Ενοποιημένη Κυβέρνηση

Και πράγματι η 'απογοήτευση' από τη διαδικασία που στηρίχτηκε στην απάτη και στην συγγένεια με τις θέσεις του Λικούντ εξηγεί γιατί το Εργατικό Κόμμα σέρνεται να συμμετάσχει στην Ενοποιημένη Εθνική Κυβέρνηση που ηγείται ο Σαρόν, ο χειρότερος εγκληματίας πολέμου όλων των Ισραηλινών ηγεσιών, δίπλα στον Ρεχαβ'αμ Ζε'εβι (Rehav'am Ze'evi), ηγέτη του Κομματος της Μεταβίβασης.

Ο Τομ Σέγκεβ (Tom Segev) (Χαάρετζ 23 Φεβρουαρίου) υπενθυμίζει τους αναγνώστες του την εξήγηση που ο τότε μέλος της Κνέσετ Μπένι Μπέγκιν (Benny Begin) (Λικούντ, γιος του πρώην πρωθυπουργού Μέναχεμ Μπέγκιν) έδωσε το 1991 όταν ιδρύθηκε το Κόμμα Μεταβίβασης, σχετικά με την πλατφόρμα του:

«Τι εννοούμε όταν χρησιμοποιούμε τη λέξη 'μεταβιβάζω'; Ακόμα και εάν προσθέσουμε τις λέξεις 'εκούσια' ή 'συναινετικά' όπως κάνει ο Ζε'εβι, το σχέδιο είναι οι Άραβες της Δυτικής Ερέτζ (Eretz) Ισραήλ [μεταξύ του Ιορδάνη Ποταμού και τη Μεσόγειο] να λιμοκτονήσουν, να διψάσουν, να επιβαρυνθούν και να φοβηθούν ως που να φύγουν ηθελημένα».

Είναι δύσκολο να βρεθεί κάποια σημαντική διαφορά ανάμεσα σε αυτό το σχέδιο και τους στόχους του Εργατικού Κόμματος που ηγείται ο Μπάρακ. Κανείς από αυτούς που εκφράζουν κάποια επιφανειακή αντίρρηση στο να συμμετάσχουν στην ενοποιημένη κυβέρνηση, όπως επιφανείς ηγέτες της Εργασίας σαν τον Χαΐμ Ραμόν, Σλόμο Μπεν Άμι και Γιόσσι Μπέιλιν , δεν θα έπρεπε να είναι 'έκπληκτος' από την απόφαση που ηγήθηκαν οι Πέρες και Μπάρακ να συμμετάσχουν στην κυβέρνηση Σαρόν, διότι γνώριζαν για τις συσκέψεις που γίνονταν από τον Μπάρακ και Σαρόν ταυτόχρονα με την εκλογική εκστρατεία.

Επιπλέον, δεν θα έπρεπε να είναι έκπληκτοι γιατί η πολιτική τους σχετικά με τις διαπραγματεύσεις όπως και την καταστολή της Ιντιφάντα είναι απόδειξη του γεγονότος ότι το δικό τους 'στρατόπεδο ειρήνης' είναι κενό οποιουδήποτε πρωτότυπου περιεχομένου που θα μπορούσε να αποτρέψει μια ενοποιημένη κυβέρνηση με την Λικούντ.

Όντως, ο πιο σημαντικός κοινός παρονομαστής που ενώνει το Εργατικό Κόμμα και το Λικούντ είναι η αφοσίωσή τους στον Σιωνισμό, στην Εβραϊκότητα του κράτους, και στην συνέχιση της ύπαρξης πρακτορείων που εκπληρώνουν τους στόχους της ενθάρρυνσης και χρηματοδότησης της μετανάστευσης Εβραίων στο Ισραήλ και την προτίμηση των Εβραίων μέσα στο κράτος, όπως δηλώνεται στο πρώτο σχεδιάγραμμα για τις 'Οδηγίες για την ενοποιημένη κυβέρνηση' (Χα'αρετζ 26 Φεβρουαρίου)

«Άρθρο 6.1: Η κυβέρνηση του Ισραήλ θα βάλει τη Σιωνιστική ημερησία διάταξη στην κορυφή των προτεραιοτήτων της.

Άρθρο 6.2: Η κυβέρνηση θα ενεργήσει, μαζί με το Εβραϊκό Πρακτορείο και την Παγκόσμια Σιωνιστική Ομοσπονδία, για να ενθαρρύνει τη μετανάστευση προς τη χώρα, να εντατικοποιήσει την Εβραϊκή-Σιωνιστική μόρφωση της νέας γενεάς στη διασπορά, να ενισχύσει την ενότητα του Εβραϊκού έθνους γύρω από το Ισραήλ, και να διασφαλίσει την Εβραϊκή, Σιωνιστική και δημοκρατική φύση του Ισραήλ».

Επιπλέον, ο στόχος της ενοποιημένης κυβέρνησης δεν είναι μόνο η συνέχιση της λειτουργίας των 'εθνικών' ιδρυμάτων. Εργατικοί ηγέτες, συμπεριλαμβανομένων αυτών σαν τον Μπέιλιν, πίστευαν ότι η επίτευξη μιας υποχρεωτικής ειρήνης επί του Παλαιστινιακού λαού θα καθιστούσε αυτά τα κραυγαλέα ιδρύματα απάρτχαϊντ άχρηστα. Η ενοποι-

ημένη κυβέρνηση φτάνει στο σημείο να δηλώνει απερίφραστα την ανάγκη ενδυνάμωσης αυτών των ιδρυμάτων εντατικοποιώντας την κρατική συνεργασία μαζί τους. Φαίνεται πράγματι, ότι η νέα εποχή στην οποία 'δεν υπάρχει συνέταιρος για ειρήνη' θα αναβάλει την εφαρμογή της ιδιωτικοποίησης των Σιωνιστικών ιδρυμάτων.

Η Μεσαία Τάξη 'Αριστερά' των Ασκενάζι εναντίον της Εργατικής Τάξης των Μιζράχι 'Δεξιά'

Οι στόχοι του Σιωνισμού σχετικά με τη φύση του Εβραϊκου κράτους είναι αποδεκτά από την πλειοψηφία της εξωκοινοβουλευτικής Ισραηλινής Αριστεράς. Το 'κίνημα Ειρήνης' έχει παραδοσιακά ταχθεί υπέρ της υποστήριξης της διακυβέρνησης του Εργατικού Κόμματος και της αποτροπής της ανόδου στην εξουσία του 'Εθνικιστικού Στρατοπέδου' που ηγείται το Λικούντ. Όμως τα ασαφή σύνορα μεταξύ Αριστεράς και Δεξιάς όσον αφορά την οικονομία και τη σύγκρουση με τους Παλαιστίνιους, συνοδεύεται από τους φαινομενικά 'αφύσικους' χώρους επιρροής αυτών των δύο μπλοκ.

Οι Μιζραχίμ, οι οποίοι όπως αναφέρθηκε προηγουμένως αποτελούν την πλειοψηφία της εργατικής τάξης στο Ισραήλ (μαζί με τους Παλαιστίνιους πολίτες), έχουν ταχθεί υπέρ της ψήφου για τη Δεξιά για τις τελευταίες τρεις δεκαετίες, ενώ οι μεγάλες επιχειρήσεις και η μεσαία τάξη των Ασκανάζι υποστηρίζουν την Αριστερά.

Έτσι, στις πρόσφατες εκλογές, για παράδειγμα, ενώ στις συνοικίες της ανώτερης μεσαίας τάξης όπως αυτές της Κφαρ Σμαργιαχού (Kfar Shmaryahu) και Ραμάτ Χασαρόν (Ramat Hasharon), ο Μπάρακ έλαβε 75% και 62% των ψήφων αντίστοιχα, και στις 'αναπτυσσόμενες πόλεις' όπως τις Σντερότ και Άσντοτ, έλαβε 13% και 9% αντίστοιχα.

Αυτές οι διαφορές στους τύπους της ψήφου αντανακλούν την Ισραηλινή κατάσταση στην οποία το να ανήκεις στην Αριστερά/Στρατόπεδο Ειρήνης (και να ψηφίζεις Εργατικούς) συνεπάγεται, όχι τόσο διαφορετικές πολιτικές θέσεις από αυτούς που ψήφισαν την Δεξιά, όσο μια κοινή 'πολιτισμική ταυτότητα' των Ασκενάζι εναντίον της οποίας αντιδρά η ψήφος των Μιζράχι..

Αυτή η πολιτισμική ταυτότητα αποτελείται από Ανατολιτιστικές (Orientalist), ρατσιστικές θέσεις τυλιγμένες σε μια, κατά τη δική τους αντίληψη, εικόνα διαφωτισμού, ορθολογισμού, διαχωρισμού εκκλησίας και κράτους, και δημοκρατίας σε αντίθεση με την 'οπισθοδρομικότητα', 'παραδοσιαρχία', και '-πρωτογονισμό' που αποδίδονται στους ορθόδοξους υποστηρικτές της Δεξιάς (δείτε συνέντευξη Αμνόν Ραζ-Κρακότζκιν (Amnon Raz-Krakotzkin) στο Between the Lines, Φεβρουάριος 2001).

Η εξέταση αυτής της αντίληψης για τον εαυτό τους, εντούτοις, αποκαλύπτει ότι το βασικό αντικείμενο του μίσους των Ασκενάζι δεν είναι η λαϊκή δεξιά ούτε το Εθνικό Θρησκευτικό Κόμμα (Μαφντάλ (Mafdal), το οποίο καθοδηγεί το κίνημα αποίκησης) αλλά το Κόμμα Σας (Shas)που ενσαρκώνει, κατά τη δική τους άποψη, πιθανή απειλή προς την ηγεμονία των Ασκενάζι, έμφυτη στην αυτόοργάνωση των Μιζράχι.

Ούτε το Λικούντ ούτε το Εθνικό Θρησκευτικό Κόμμα δεν αποκλείστηκαν από τη συμμετοχή στην ενοποιημένη κυβέρνηση που ο Μπάρακ προσπάθησε να στήσει μετά τη νίκη του Εργατικού Κόμματος στις εκλογές του 1999. Το ρατσιστικό σύνθημα 'Απλώς όχι το Σας' (απαιτώντας να μην επιτραπεί στην Σας η συμμετοχή στην κυβέρνηση) ακούστηκε από τη Σιωνιστική Αριστερά και το Κεφάλαιο, οι οποίοι χρηματοδότησαν τεράστιες διαφημίσεις σε πολλές Ισραηλινές καθημερινές εφημερίδες.

Επιπλέον, ο διαχωρισμός κράτους και εκκλησίας που διεκδικεί η Σιωνιστική Αριστερά, δεν έχει καμία σχέση με μια κοσμοθεωρία που βασίζεται σε δημοκρατικές αξίες, στηριγμένη στην ελευθερία συνείδησης και θρησκείας. Αντιθέτως, οι συλλογικοί στόχοι του Σιωνισμού αντιλαμβάνονταν, και ως επί το πλείστον ακόμα αντιλαμβάνονται σήμερα, ως δικαιολογία για την καθυπόταξη των ατομικών δικαιωμάτων στις ανάγκες του 'έθνους και του κράτους'.

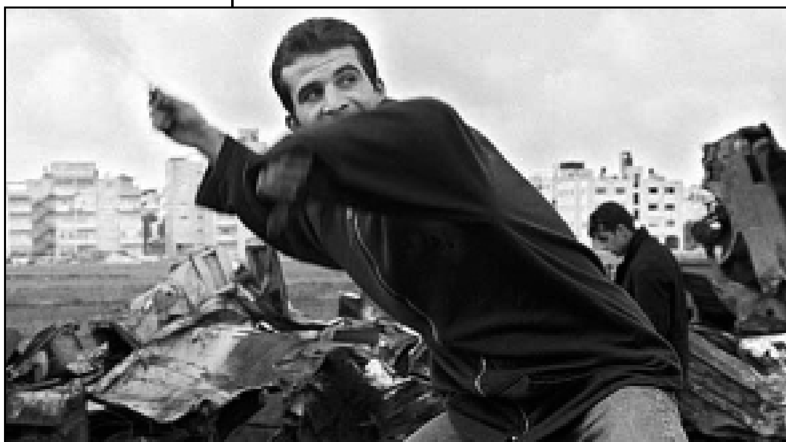
Μια πραγματική αφοσίωση σε ανθρωπιστικές και οικουμενικές αξίες αναπόφευκτα αποδυναμώνεται όταν βρίσκεται αντιμέτωπη με τη Σιωνιστική συνάφεια με θρησκευτικές πηγές, σύμβολα, και τον προσδιορισμό του εθνικισμού ως θρησκευτική ένταξη, τα οποία όλα οδηγούν σε θρησκευτική νομοθεσία σε κεντρικούς τομείς της ατομικής και κοινωνι-

κής ζωής.

Ο χαρακτηρισμός του Σας στη βάση της ορθοδοξίας του μόνο, όπως γίνεται από τη Σιωνιστική Αριστερά, παραβλέπει ηθελημένα το γεγονός ότι η πλειοψηφία των ψηφοφόρων του δεν είναι ορθόδοξοι και ότι η υποστήριξή τους πηγάζει από τη διαμαρτυρία τους ενάντια στην πολιτισμική, πολιτική και οικονομική περιθωριοποίηση των Μιζραχίμ από το πολιτικό και πολιτισμικό κατεστημένο της Αριστεράς, με το Σιωνιστικό Εργατικό κίνημα επί κεφαλής. Αυτός ο προσδιορισμός στοχεύει στο να παρουσιάσει τον αγώνα ενάντια σε αυτό το κίνημα σαν 'τη μάχη μεταξύ των δυνάμεων του διαφωτισμού εναντίον αυτών του σκότους', και έτσι να ακυρώσει τις προσπάθειες των Μιζραχίμ να διαμαρτυρηθούν και να οργανωθούν.

Η Προδοσία της Ισραηλινής Αριστεράς

Στη διάρκεια των 7 χρόνων από το Όσλο, η εξωκοινοβουλευτική Ισραηλινή Αριστερά έχει υποστηρίξει τις προσταγές των Εργατικών στις διαπραγματεύσεις με του Παλαιστίνιους, ενώ σχεδόν σιωπούσε για τη μαζική αύξηση στο χτίσιμο οικισμών. Επί πλέον ακόμα και τα πιο ριζοσπαστικά τμήματα της Αριστεράς, κυρίως οπαδοί του Χαντάς (Hadash) (του μετώπου που ηγείται το Κομμουνιστικό Κόμμα, και του οποίου τα μέλη είναι κυρίως Παλαιστίνιους του 1948) και το Μέρετζ (Meretz), (το Κόμμα Πολιτικών Δικαιωμάτων που θεωρείται ότι βρίσκεται αριστερά των Εργατικών) με το να μην δηλώνουν ότι η διαδικασία ειρήνης στη τωρινή της μορφή είναι κατοχή και καταπίεση μεταμφιεσμένα, βοήθησαν να διατηρηθεί η παραπλανητική εικόνα της. Ουσιαστικά, αυτό καθησύχασε την Αριστερά ότι αυτό που συνέβαινε ήταν όντως διαδικασία ειρήνης που σκοπό είχε να εκπληρώσει τα εθνικά δικαιώματα του Παλαιστινιακού λαού.

Έτσι, όταν έφτασε ο καιρός, όλο το φάσμα της εξωκοινοβουλευτικής Ισραηλινής Αριστεράς ήταν ώριμο να δεχτεί την εκδοχή του Μπάρακ όσον αφορά την αποτυχία των συνομιλιών του Καμπ Ντέηβιντ (όπως και αυτών στην Τάμπα), υιοθετώντας τον ισχυρισμό του ότι 'δεν υπάρχει συνέταιρος στην ειρήνη'. Και ακόμα, όταν ξέσπασε η Ιντιφάντα, οι περισσότεροι από αυτούς δέχτηκαν- είτε σαφώς είτε σιωπηρά - τα βάρβαρα μέσα καταστολής της.

Παρά τη μαζική δολοφονία περισσοτέρων από 400 Παλαιστινίων συμπεριλαμβανομένων και 13 Ισραηλινών πολιτών, η Αριστερά κάλεσε για 'ψήφο στον Μπάρακ' στις πρόσφατες εκλογές ενώ τον απεικόνιζε ως ο άνθρωπος 'ο οποίος μπορεί να εξασφαλίσει την εφαρμογή της διαδικασίας ειρήνης'.

Η παραδοσιακή αφοσίωση στο Σιωνιστικό Εργατικό κίνημα μοιραζότανε από ακόμα περισσότερους ριζοσπαστικούς κύκλους της Αριστεράς. Διανοούμενοι και ακαδημαϊκοί, γνωστοί για την γνήσια προσκόλλησή τους στην αναζήτηση μιας 'δίκαιας λύσης', αποκαλύφθηκαν να έχουν στην πραγματικότητα δεχτεί την ουσιαστική διαίρεση μεταξύ 'Αριστεράς' και 'Δεξιάς' ως αντιπροσωπευτική των θέσεων της 'ειρήνης' εναντίον 'πολέμου'.

Είχαν δεχτεί την υπόθεση ότι παρά τα τρομερά και καταπιεστικά μέσα που χρησιμοποιήθηκαν από τον Μπάρακ (και παραβλέποντας την Θατσερική οικονομική πολιτική του) 'προχώρησε περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο πολιτικό πριν από αυτόν στην παρουσίαση συμβιβαστικών προτάσεων στους Παλαιστινίους'.

Για παράδειγμα, ο καθηγητής Ζε'εβ Στερνχελλ (Ze'ev Sternhell), ο οποίος αποκάλυψε στο βιβλίο του *Χτίσιμο Εθνών ή μιας Νέας Κοινωνίας* την φαινομενικά φασιστική φύση του 'Εθνικού Σοσιαλισμού' που υιοθετήθηκε από το Σιωνιστικό Εργατικό κίνημα, κάλεσε τον λαό να ψηφίσει τον Μπάρακ επειδή οι προτάσεις του προς του Παλαιστινίους ήταν 'ένα μεγάλο βήμα μπροστά' και επειδή 'ο Μπάρακ είχε ελευθερωθεί όπως ο Ράμπιν και ο Πέρες από τους μύθους από τους

οποίους ήταν δέσμιος', όπως 'ο μύθος που προσδιορίζει ότι το Ισραήλ έχει τη δυνατότητα, εξ' αιτίας της τεχνολογικής και στρατιωτικής της δύναμης, να υποχρεώσει τον Αραβικό κόσμο να δεχτεί τους όρους της' (Χα'αρετζ 26 Ιανουαρίου).

Το Χαντάς, που δέχτηκε τις προτάσεις Κλίντον-Μπάρακ στο Καμπ Ντέηβιντ, καθυστέρησε να καλέσει τους ψηφοφόρους του να ρίξουν λευκό ψηφοδέλτιο, μέχρι 3 μέρες πριν από τις εκλογές, καθώς περιμένε να δει τι θα πετύχαινε ο Μπάρακ όσον αφορά την επίτευξη κάποιας συμφωνίας στην Τάμπα. Ακόμα και τότε, δεν άκουσε την πίεση που ερχόταν από τον Παλαιστινιακό δρόμο στο Ισραήλ και δεν συμμετείχε μαζί με τους περισσότερους ηγέτες που καλούσαν για μποϋκοτάρισμα των εκλογών.

Η σύνδεση με το Εργατικό Κόμμα , η οποία είναι ακόμα μάλλον δυνατή ανάμεσα στην ηγεσία του Χαντάς, αντανακλάται σε μια συνέντευξη που έδωσε ο Μ.Κ. Μοχάμεντ Μπαρκέ (M.K. Muhammed Barkeh) δύο μέρες μετά τις εκλογές, στην οποία σχεδόν ζήτησε συγνώμη που κάλεσε για λευκό ψηφοδέλτιο: 'Εμείς συνεχίσαμε να μιλάμε με τους υπουργούς του Μπάρακ μέχρι την τελευταία στιγμή, αλλά δεν μας άφησαν άλλη επιλογή [και εμείς υποχρεωθήκαμε] να δεχτούμε το λευκό ψηφοδέλτιο που είναι η χειρότερη επιλογή στην οποία μπορεί να φτάσει κανείς' (Μα'αριβ (Ma'ariv) 9 Φεβρουαρίου).

Έτσι, το Χαντάς στην πραγματικότητα δεν έχει ενεργή συμμετοχή στο ιστορικό σημείο αλλαγής της πολιτικής συμπεριφοράς των Παλαιστινίων στο Ισραήλ.

Μερικοί Γνήσιοι Αριστεροί Ισραηλινοί

Αντίθετα με το Χαντάς, μια πολύ μικρή ομάδα Ισραηλινών Εβραίων έχουν υιοθετήσει ξεκάθαρα τη θέση της αποφυγής της ψήφου (κυρίως με το λευκή ψηφοδέλτιο), εντούτοις, με την πλήρη πολιτική της σημασία. Η θέση τους βασίστηκε στις σοβαρές τους αντιρρήσεις για την διαδικασία στο Όσλο και την πρόσφατη εκδοχή του Καμπ Ντέηβιντ, όπως και στην βαθιά αφοσίωσή τους στα εθνικά δικαιώματα του Παλαιστινιακού λαού. Αυτή η θέση υποδεικνύει την εγκατάλειψη της Σιωνιστικής Αριστεράς μαζί με την παραδοσιακή της περιφρόνηση για τους Παλαιστινίους πολίτες του Ισραήλ ή και την προσβλητικά συγκαταβατική στάση τους απέναντί τους.

Αντίθετα με την πλειοψηφία της Ισραηλινής Αριστεράς, αυτή η ομάδα υποστηρίζει κατηγορηματικά το Παλαιστινιακό Δικαίωμα Επιστροφής (ΔΕ) (Right of Return), η οποία είναι η τελική δοκιμασία για την υιοθεσία μιας θέσης για δίκαια λύση στην Παλαιστινιακή-Ισραηλινή σύγκρουση. Η χωρίς επιφύλαξη υποστήριξη του ΔΕ δείχνει αναγνώριση των πραγματικών ριζών της σύγκρουσης, δηλαδή, το Σιωνιστικό σχέδιο που από την έναρξή του στόχευε να εγκαθιδρύσει ένα αποκλειστικά Εβραϊκό κράτος σε ολόκληρη την ιστορική Παλαιστίνη, και το οποίο οδήγησε στην εκδίωξη του Παλαιστινιακού λαού από την πατρίδα του το 1948.

Αυτή η αναγνώριση υποδηλώνει την αναγκαιότητα μιας ουσιαστικής μετατροπής του Εβραϊκού κράτους απάρτχαϊντ σε κράτος όλων των πολιτών της. Σε αντίθεση, η προσκόλληση σε Εβραϊκό κράτος αναπόφευκτα συνεπάγεται την απόρριψη του ΔΕ, που σύμφωνα με την επικρατούσα αντίληψη, 'απειλεί το Εβραϊκό κράτος' με την προνομιούχα θέση των Εβραίων.

Η προοπτική να αναδυθεί μια ριζοσπαστική Αριστερά ανάμεσα σε Ισραηλινούς Εβραίους που θα αγωνίζονται για τα εθνικά δικαιώματα του Παλαιστινιακού λαού, πράγματι δεν εξαρτάται μόνο από την αποσύνδεση από την ηγεμονία της Σιωνιστικής Αριστεράς, αλλά και από το να αμφισβητήσει τη φύση του Σιωνιστικού Κράτους Ασκενάζι μέσα στην οποία η καταπίεση των Μιζραχίμ όπως και των Παλαιστινίων είναι δομικά εγγενής.

Σε αυτό το στάδιο όμως, ο δρόμος που οδηγεί στην μετάφραση της διαμαρτυρίας των Μιζραχίμ, (που είναι ιστορικά εναντίον της Αριστεράς με την ψήφο προς Σας και Λικούντ), σε αγώνα ενάντια στην καταπίεσή τους από ολόκληρο το κατεστημένο των Ασκενάζι, μολονότι εναντίον αυτών των Παλαιστινίων, έχει εμπόδια.

Ενδυνάμωση της Εθνικής Συνείδησης των Παλαιστινίων στο Ισραήλ

Η ανταπόκριση των Παλαιστινίων στο Ισραήλ στο κάλεσμα για μποϋκοτάρισμα

των εκλογών ήταν καταπληκτική. 82% από αυτούς δεν ψήφισαν καθόλου, και από το 18% που ψήφισε, μόνο ένα ελάχιστο ποσοστό ανταποκρίθηκε στο Χαντάς να ρίξει λευκό ψηφοδέλτιο.

Αυτό το μαζικό μποϋκοτάρισμα δείχνει την άρνησή τους να συνεχίσουν να συμμετάσχουν στο παιχνίδι που ενορχηστρώνεται από την Σιωνιστική Αριστερά και την απελευθέρωσή τους από την παραδοσιακή τους πίστη στο Ισραηλινό 'στρατόπεδο ειρήνης'.

Μπορεί να αποδειχθεί ότι είναι ένα βήμα μπροστά στην ενδυνάμωση της εθνικής ταυτότητας των Παλαιστινίων στο Ισραήλ, που υποδηλώνει την αλληλεγγύη με τους αδερφούς τους στα Κατεχόμενα Εδάφη του '67 και στην διασπορά, όπως και την ετοιμότητά τους να αγωνιστούν για τα συλλογικά τους δικαιώματα ως εθνική μειονότητα στο Ισραήλ.

Η υιοθέτηση του συνθήματος των συλλογικών δικαιωμάτων που τέθηκε από την Εθνική Δημοκρατική Συμμαχία (Τατζαμού (Tajamu)) από ένα όλο και ευρύτερο στρώμα Παλαιστινίων πολιτών στο Ισραήλ, είναι ένα μεγάλο βήμα πέραν του στόχου της 'πολιτισμικής αυτονομίας' (που πρόσφατα μερικοί Εβραίοι φιλελεύθεροι είναι πρόθυμοι να υιοθετήσουν) επειδή συνεπάγεται την αναγκαιότητα μιας σημαντικότερης μετατροπής της Εβραϊκής φύσης του κράτους.

Φαίνεται ότι στη σκηνή του Ισραήλ σήμερα, αυτή ακριβώς η εθνική αποκρυστάλλωση των Παλαιστινίων μέσα σε αυτήν, όσον αφορά αμφότερα τη συνειδητοποίηση και την πολιτική οργάνωση, είναι αυτό που αποτελεί την σοβαρότερη απειλή στο καθεστώς του Σιωνιστικού Απάρτχαϊντ, επειδή στοχεύει τα θεμέλια του Σιωνιστικού κράτους. Αυτός είναι ο λόγος γιατ μπορούν και πρέπει να είναι η κινητήρια δύναμη στο χτίσιμο μιας πραγματικής Παλαιστινιακής- Ισραηλινής Αριστεράς.

Η αποκοπή αυτών των Παλαιστινίων από την Σιωνιστική Αριστερά, αποτελεί την αφαίρεση μιας κεντρικής πηγής νομιμοποίησης που οι Παλαιστίνιοι του 1948 έδιναν στην Εβραϊκή Αριστερά με την προσκόλληση της στις θέσεις των Εργατικών (και της Μέρετζ). Χωρίς αυτό το φύλλο συκής, ίσως βοηθήσουν να πειστούν ευρύτεροι κύκλοι στην Ισραηλινή παραδοσιακή Αριστερά να υιοθετήσουν μια γνήσια, δίκαιη θέση για τη σύγκρουση.

Παρ' όλα αυτά, μια αναγκαία προϋπόθεση για να αναπτυχθεί η Ισραηλινή Αριστερά σε ευρύ αντί-κατοχικό και αντί-απάρχαϊντ κίνημα, είναι να αποβάλλει τις Ανατολιτιστικές και ρατσιστικές απόψεις της προς τις μάζες των Μιζραχίμ, η καταπίεση των οποίων τους καθιστά την πιο υποσχόμενη δυναμική για να αμφισβητήσουν τα θεμέλια του κράτους του Ισραήλ μέσα στην Ισραηλινή Εβραϊκή κοινωνία.

Μόνο τότε θα μπορέσει να ανοίξει ο δρόμος για έναν κοινό αγώνα από αυτούς που έχουν εκδιωχθεί και περιθωριοποιηθεί από το Εβραϊκό Σιωνιστικό κράτος, Παλαιστίνιοι και Ισραηλινοί.

Η ανάγκη για έναν κοινό αγώνα για ριζική δημοκρατικοποίηση έχει γίνει εμφανής στο φως της ίδρυσης της Ενοποιημένης Εθνικής Κυβέρνησης και της νέας εποχής που ακολουθεί.

Τώρα, που η χίμαιρα της Αριστεράς έχει εξαφανιστεί, πιθανώς να βρισκόμαστε πίσω στις μέρες όταν τα περισσότερα Σιωνιστικά ρεύματα ήταν ενωμένα γύρω από μια πολεμική πολιτική που παρουσιάζεται ότι υπηρετεί την 'ασφάλεια' του Ισραήλ.

Ο Σαρόν δεν έχει κρύψει ποτέ ότι ταυτίζεται με τη Δεξιά Πτέρυγα του Σιωνιστικού Εργατικού κινήματος. Μαζί με τον Σιμόν Πέρες, νικητή του Βραβείου Νόμπελ για την Ειρήνη, είναι θαυμαστής της πολιτικής της 'ασφάλειας' του Μπεν Γκουριόν με την οποία ανατράφηκε, και στην εφαρμογή της οποίας συμμετείχε ως νεαρός αξιωματικός.

Χωρίς πραγματική αντιπολίτευση και με την νομιμοποίηση των Εργατικών υπουργών 'άμυνας' και εξωτερικών, τα πάντα φαίνονται δεκτά με τη πρόφαση 'κατάστασης εθνικής ανάγκης'.

Επίσης, χωρίς πραγματική φωνή για τις κακουχίες των Μιζραχίμ εργατών και των ανέργων, αυτή η πρόφαση εξυπηρετεί να τους αποσιωπήσει για λίγο καιρό ακόμα. Για αυτό το λόγο είναι τόσο επιτακτική η ανάγκη για την δομικά αδύνατη Ισραηλινή Αριστερά να συμμαχήσει με τις εμφανιζόμενες μαχητικές δυνάμεις των Παλαιστινίων στο Ισραήλ στον αγώνα για τους κοινούς τους στόχους της εθνικής και κοινωνικής δικαιοσύνης και ισότητας.

Η Ελλάδα στο δρόμο της προλεταριακής επανάστασης

Το παρακάτω κείμενο αποτελεί απόφασή της Κ.Ε. της ΟΚΔΕ που εκδόθηκε στη Θεσσαλονίκη τον Μάιο του 1936 μετά την άγρια καταστολή των εργατικών κιντηποιήσεων από τη χωροφυλακή του μεταξικού καθεστώτος. Είναι μια σύντομη περιγραφή και απολογισμός των γεγονότων του «Κόκκινου Μάη» της Θεσσαλονίκης μαθήματα χρήσιμα από την ιστορία του εργατικού κινήματος.

Το αίμα των ηρωικών προλεταρίων της μακεδονικής πρωτεύουσας είναι αχνό ακόμα στα λιθόστρωτά της. Η κραυγή της εκδίκησης, η κραυγή του πολέμου των τάξεων που βγήκε μέσ' απ' τα στήθια των εργατών όλης της χώρας, σαν απάντηση στην άνανδρη σφαγή ακόμα αντηχεί στ' αφτιά των πανικόβλητων δημίων. Μα οι μάζες που χτυπήθηκαν απ' τις σφαίρες των χωροφυλάκων του Ντάκου και των πολυβόλων του Ζέπου, κι οι μάζες που στις 14 του Μάη ξεχύθηκαν στους δρόμους, ετοιμάζονται για καινούριες εξορμήσεις. Μεγάλες ταξικές συγκρούσεις βρίσκονται μπροστά μας. Βαθιές ζυμώσεις συντελούνται μέσα σ' όλα τα κοινωνικά στρώματα και τ' αντίπαλα στρατόπεδα διαχωρίζονται και συγκροτούνται με γοργότητα καταπληκτική.

Η Ελλάδα στο δρόμο της προλεταριακής επανάστασης.

Το προλεταριάτο καλείται στον υπέρ των όλων αγώνα. Αν τον αγώνα αυτόν τον διεξαγάγει κάτω απ' την καθοδήγηση ενός ικανού και τολμηρού επιτελείου η νίκη του είναι εξασφαλισμένη. Αλλιώς η φασιστική πανούκλα θ' απλωθεί πάνω απ' τη χώρα κι οι μάζες των εκμεταλλευόμενων για μια περίοδο, της οποίας η διάρκεια δεν μπορεί απ' τα πριν να καθοριστεί, θα στενάζουν κάτω απ' τη βαριά κι αιματοβαμμένη της μπότα.

Μέσα στα πλαίσια των παγκόσμιων εξελίξεων της κατάστασης και της όξυνσης των ιμπεριαλιστικών και των ταξικών ανταγωνισμών τα επαναστατικά γεγονότα που συγκλόνισαν συθέμελα τη χώρα σημειώνουν το πέρασμα της κρίσης σ' ένα καινούριο κι αποφασιστικό στάδιο. Οι εσωταξικές αντιθέσεις αμβλύνονται μπροστά στην όξυνση των ταξικών αντιθέσεων, η πάλη ανάμεσα στ' αστικά κόμματα που ως τώρα έσερναν πίσω τους την πιο μεγάλη μερίδα των καταπιεζόμενων, χάνει την παλιά εξοντωτική μορφή της και η μια ενάντια στην άλλη ορθώνονται δύο τάξεις: η τάξη των εκμεταλλευτών, των σφετεριστών του κοινωνικού πλούτου, των παρασίτων απ' τη μια μεριά, η τάξη των εκμεταλλευομένων και καταπιεζομένων, με το προλεταριάτο επικεφαλής, από την άλλη.

Τα παλιά σύμβολα καταρρέουν. Τα κόμματα που μέσα στις τρεις τελευταίες δεκαετίες είχαν βάλει τη σφραγίδα τους σ' ολόκληρη την πολιτική ιστορία της χώρας, αποσυντίθενται. Τα κοινοβουλευτικά συγκροτήματα συνθλίβονται ανάμεσα στα δύο άκρα.

Η αντίδραση συγκεντρώνει τις δυνάμεις της. Κάτω απ' το βασιλικό σκήπτρο προσπαθεί να συσπειρώσει όλα τα καθυστερημένα, τα οπισθοδρομικά κι εξαθλιωμένα μικροαστικά στρώματα για να σχηματίσει μ' αυτά τις στρατιές της αντεπανάστασης, τις μαύρες συμμορίες των φασιστών. Ο αντιδραστικός Τύπος λυσσομανάει, ουρλιάζει, απειλεί. Οι πολιτικοί εκπρόσωποι της πιο αντιδραστικής μερίδας της κυρίαρχης τάξης για πρώτη φορά με τόση σαφήνεια καθορίζουν τους σκοπούς τους: να συντρίψουν το επαναστατικό απελευθερωτικό κίνημα και να επιβάλουν στις μάζες των καταπιεζομένων με τη φωτιά και με το σίδερο την πιο άγρια κι αιματηρή δικτατορία. Οι ζυμώσεις μέσα στ' αντιβενιζελικά κόμματα, οι προσπάθειες για την εξόντωση της πιο προοδευτικής τάξης που γνώρισε ποτέ η ιστορία: της εργατικής τάξης.

Τα «δημοκρατικά» κοινοβουλευτικά κόμματα αποσυντίθενται. Η προς τ' αριστερά στροφή των μαζών προκαλεί μετατοπίσεις και σ' αυτές τις κορυφές τους. Κι ενώ τα πιο δημαγωγικά στοιχεία προσπαθούν με μια «αριστερίζουσα» φρασεολογία να προσαρμοστούν στην κατάσταση πνευμάτων των μαζών τους για να μπορέσουν

να τις συγκρατήσουν στα πλαίσια της αστικής δημοκρατίας και να ανακόψουν την πορεία τους προς το δρόμο της επανάστασης, τα πιο συνειδητά κεφαλαιοκρατικά στοιχεία, οι ηγέτες οι πιο στενά συνδεόμενοι με τους κύκλους του αγγλοελληνικού χρηματιστικού κεφαλαίου αντιτάσσονται στους «δημαγωγούς» στηρίζουν με όλα τα μέσα την κυβέρνηση των δημίων της Σαλονίκης την καθαρά βοναπαρτιστική κυβέρνηση Μεταξά και τείνουν να ευνοήσουν ακόμα και τη λύση μιας βασιλικής δικτατορίας που θα εξαφανίσει κι αυτά τα τελευταία ίχνη των ελευθεριών και των δημοκρατικών κατακτήσεων των καταπιεζομένων.

Η διάσπαση, η αποσύνθεση και η κατάρρευση των κοινοβουλευτικών αυτών κομμάτων, μέσα στις συνθήκες των διαρκώς οξυνόμενων ταξικών ανταγωνισμών θα συντελούνταν πολύ γρηγορότερα και πολύ γρηγορότερα κι αποφασιστικότερα οι καταπιεζόμενες μάζες θα προχωρούσαν προς τις επαναστατικές λύσεις αν η προδοτική πολιτική του παλιού Κομμουνιστικού Κόμματος δεν έδινε παράταση ζωής στα κόμματα αυτά και δεν έσπερνε τη σύγχυση μέσα στις μάζες. Με μάσκα του «Παλλαϊκού Μετώπου» λιποταχτεί απ' το στρατόπεδο της προλεταριακής επανάστασης, απαρνείται την παλιά επαναστατική του σημαία και μετατρέπεται στο κόμμα της συνεργασίας των τάξεων και της «λαϊκής δημοκρατίας». Δεμένο ολότελα στο άρμα του κόμματος του Ιδιωνύμου, του κόμματος που η ιστορία του είναι συνυφασμένη με την ιστορία της ληστρικής χρηματιστικής ολιγαρχίας που κρατάει στα χέρια της την οικονομική ζωή της χώρας και ληστεύει τον ιδρώτα και το αίμα των εργατών και των φτωχών χωρικών, το Κομμουνιστικό Κόμμα, το παλιό επαναστατικό κόμμα του ελληνικού προλεταριάτου αποτελεί σήμερα τον πιο ύπουλο κι επικίνδυνο εχθρό της επανάστασης. Ένα εχθρό που ο ρόλος του συνίσταται στην απ' τα μέσα διάλυση κι αποσύνθεση των προλεταριακών γραμμών. Ο ρόλος του στα τελευταία επαναστατικά απεργιακά γεγονότα προκαθορίζει το ρόλο του στις επερχόμενες νέες ταξικές συγκρούσεις. Το κόμμα που έβαλε τους φιλελεύθερους βουλευτές μέσα στην απεργιακή επιτροπή και τους έδωσε όλες τις δυνατότητες να δράσουν για λογαριασμό και κατ' εντολή της κυβέρνησης Μεταξά για να «συμβιβάσουν» τα πράγματα, για να καλμάρουν την επαναστατική διάθεση των μαζών, το κόμμα που συμφώνησε χωρίς αντίρρηση με τον Καλομοίρη για την αναβολή της κήρυξης της πανελλαδικής απεργίας και δέχθηκε η απεργία αυτή να κηρυχτεί τότε, όταν οι επαναστατημένες μάζες της Σαλονίκης θα είχαν συντριβεί, το κόμμα που ούτε μια έκκληση δεν τόλμησε να κάμει στους σιδηροδρομικούς και στους ναυτεργάτες ν' αρνηθούν κάθε μεταφορά στρατευμάτων που η κυβέρνηση έστελνε στη Σαλονίκη για να συντρίψει την εξέγερση των μαζών, το κόμμα που καλούσε τους εργάτες να μη διαταράξουν την τάξη τη μέρα της απεργίας και που αρνήθηκε να βρεθεί επικεφαλής τους όταν αυτές, αυθόρμητα, ωθούμενες από το ταξικό τους ένστικτο πλημμύριζαν τους δρόμους, το κόμμα αυτό δεν μπορεί παρά να παίξει ως το τέλος τον ειδικό αντεπαναστατικό του ρόλο. Αύριο, όταν οι μάζες θα ριχτούν ξανά στην πάλη, όταν θα στήνουν τα οδοφράγματα και θα διεκδικούν την εξουσία που τους ανήκει, το Κομμουνιστικό Κόμμα, ελληνικό πρακτορείο της σοσιαλπατριωτικής σταλινικής Διεθνούς θα βρεθεί μαζί μ' εκείνους που θα θελήσουν να «συμβιβάσουν» τα πράγματα, να περιορίσουν τη δράση των μαζών μέσα στα πλαίσια της αστικής δημοκρατίας, την οποία αυτό θα αποκαλεί «λαϊκή δημοκρατία». Το κόμμα των λακέδων των ληστών του

χρηματιστικού κεφαλαίου. Το κόμμα αυτό θα υπογράψει αύριο μαζί με τ' άλλα κόμματα της «τάξεως» τις θανατικές εκτελέσεις των επαναστατών που παρά κι ενάντια στη θέλησή του θα οδηγούν το επαναστατικό προλεταριάτο στον αγώνα για την ανατροπή του καπιταλισμού και τη σοσιαλιστική ανοικοδόμηση της χώρας.

Οι μάζες όμως θα τραβήξουν το δρόμο τους. Μέσα στην πάλη με την ίδια τους την πείρα, θ' αντιληφθούν την προδοσία και την απάτη των συνθηκολόγων και λιποτακτών αρχηγών. Μέσα στη φωτιά της μάχης θα βρουν τους επαναστάτες αρχηγούς τους, τους τολμηρούς καθοδηγητές. Το οδόφραγμα θα ξεκαθαρίσει τα πράγματα και θα κάνει να φανεί ποιοι είναι εκείνοι που κρατούν ψηλά τη δοξασμένη, την αιματοβαμμένη, την ηρωική σημαία της Κομμούνας και του Ρωσικού Οκτώβρη.

Τα προβλήματα μπαίνουν με την πιο μεγάλη οξύτητα μπροστά στο ελληνικό προλεταριάτο. Οι τσακισμένες απ' την χτηνώδη εκμετάλλευση και την πείνα εργαζόμενες μάζες απειλούνται με καινούρια πτώση του επιπέδου ζωής τους. Η δραχμή βρίσκεται στις παραμονές ενός τρομαχτικού κατρακυλίσματος. Στους αβάσταχτους φόρους προστίθενται νέοι για να εξασφαλιστούν η ανασυγκρότηση και ο τεχνικός ανεφοδιασμός των πολεμικών δυνάμεων της χώρας. Οι ξένοι και Έλληνες τοκογλύφοι απαιτούν το αίμα των εργαζομένων απέναντι στα δάνειά τους. Κι ενώ ο παγκόσμιος πόλεμος έρχεται με βήματα γίγαντος, οι κυρίαρχοι της χώρας παζαρεύουν το πούλημα των καταπιεζομένων στους ξένους ιμπεριαλιστές. Η αγανάκτηση φουντώνει μέσα στο προλεταριάτο. Οι καπνεργάτες της Μακεδονίας ετοιμάζονται για καινούρια εξόρμηση. Οι προλετάριοι των πόλεων και οι σκλάβοι των χωριών της Κρήτης με πείσμα υπερασπίζουν τη ζωή και τα δικαιώματά τους. Στην αγροτική Πελοπόννησο βράζει ένα ηφαίστειο, που από στιγμή σε στιγμή θα ξεσπάσει. Στα οδοφράγματα και με τ' όπλο στο χέρι θα δοθεί η τελική λύση. Κι αν η λύση αυτή δεν θάναι η δικτατορία του προλεταριάτου τότε θάναι η δικτατορία του αιμοσταγούς φασισμού, η δικτατορία που θα ανοίξει μια καινούρια περίοδο μεσαιωνικής βαρβαρότητας και δουλείας.

Στους επαναστάτες εργάτες, σ' αυτούς που μένουν πιστοί στη σημαία του Μαρξ, του Λένιν και του Τρότσκι, πέφτουν σήμερα οι πιο μεγάλες ευθύνες και τα πιο μεγάλα και ιστορικά καθήκοντα. Συσπειρούμενοι κάτω απ' τη σημαία της 4ης Διεθνούς, μέσα στις γραμμές του νέου επαναστατικού κόμματος του ελληνικού προλεταριάτου, οφείλουν αμέσως να αναλάβουν την πιο μεγάλη και την πιο τολμηρή και αποφασισμένη φάλαγγα μαχητών μπορεί μέσα στις κρίσιμες και ιστορικές αυτές στιγμές να συγκεντρώσει γύρω της ολόκληρες τις επαναστατικές δυνάμεις της χώρας.

Αντιτάσσοντας στην αντίδραση, σ' όλα τα αστικά κόμματα και στους «παλλαϊκούς» λακέδες τους την καθαρή ταξική τους σημαία, αντιτάσσοντας στο προδοτικό σύμφωνο Σοφούλη-Σκλάβαινα, και στο ενιαίο μέτωπο με τη βενιζελική «δημοκρατική» πλουτοκρατία, το ανεξάρτητο ταξικό μέτωπο των εργατών, και τη συμμαχία του προλεταριάτου με τους χωρικούς, στις φασιστικές συμμορίες που εξοπλίζει η κυρίαρχη τάξη την εξοπλισμένη εργατική πολιτοφυλακή, στη «δημοκρατική και αντιφασιστική κυβέρνηση» των σταλινικών την κυβέρνηση των εργατών και των χωρικών, «στη λαϊκή δημοκρατία» τη δικτατορία του προλεταριάτου για τη σοσιαλιστική ανοικοδόμηση της χώρας, το καινούριο επαναστατικό κόμμα θα οδηγήσει τις μάζες της πόλης και του χωριού στη νίκη και στο θρίαμβο.

Η Ελλάδα μπήκε στο δρόμο της προλεταριακής επανάστασης.

Αν η επαναστατική πρωτοπορία σταθεί στο ύψος της ιστορικής της αποστολής το προλεταριάτο θα πάρει στα χέρια του την εξουσία. Αλλιώς, το τσεκούρι και το στιλέτο των φασιστών θα επιβάλει την κυριαρχία των ληστών του χρηματιστικού κεφαλαίου.

ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ, ΤΙΣ ΕΡΓΑΤΡΙΕΣ ΚΑΙ ΒΙΟΠΑΛΑΙΣΤΕΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Μέσα στις πέντε αλησμόνητες ημέρες από το περασμένο πολύνεκρο Σάββατο, η Θεσσαλονίκη και μαζί της ολάκαιρη η χώρα έζησαν με ίλιγγο

δεκαετίες ολάκαιρες. Τα μεγάλα γεγονότα που διαδραματίστηκαν δεν είναι μονάχα για την Ελλάδα το πιο βαρυσήμαντο και το πιο πολύτιμο σε διδάγματα κεφάλαιο απ' όλη την ιστορία του εργατικού κινήματος. Γεμίζουν ακόμη και μια από τις πιο συνταρακτικές σελίδες στην παγκόσμια ιστορία των νεοτέρων κοινωνικών αγώνων. Το μεγαλείο της απεργιακής κινητοποίησης σύσσωμου του προλεταριάτου της Θεσσαλονίκης και κοντά σ' αυτό όλων των εργαζομένων της από τη μια μεριά, και από την άλλη η αιμοβόρα λύσα της βασιλικής χωροφυλακής του στρατηγού Μεταξά, ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο μέσα στη χώρα. Ξεπέρασαν όχι μόνο το φρικαλέο κατακρεούργημα μιας δεκάδας εργατών το Φλεβάρη 1932 στο Εργατικό μας Κέντρο από τη «δημοκρατική» Χωροφυλακή των Φιλελευθέρων. Ούτε μόνο τις σφαγές της Καλαμάτας, Αιγίου, Ηρακλείου κλπ. από την αστυνομία του Τσαλδάρη. Αλλά ξεπέρασε κι αυτά ακόμη τα γεγονότα της Γενικής Απεργίας του 1928 που την αιματοκύλησε στο Πασαλιμάνι ο στρατηγός Πλαστήρας. Ο Κόκκινος Μάης του 1936 στη Θεσσαλονίκη θυμίζει μόνο την πρώτη ηρωική έξοδο των Ρώσων εργατών στα 1905, και τους ποταμούς εργατικού αίματος που έτρεξε στις λεωφόρους της Πετρούπολης, κάτω από το πυρ της φρουράς του Τσάρου.

Πάντοτε, ώσπου να γκρεμίσουν την αιματόβρεχτη κυριαρχία των καπιταλιστών, όλοι οι προλετάριοι της Ελλάδας και του κόσμου θα γυρίζουν τα μάτια τους στους δρόμους της Θεσσαλονίκης, που στρώθηκαν με πολυάριθμα πτώματα προλεταρίων της, για να ιδούν σε ποια αποθηρίωση απειλεί να ρίξει την κοινωνία ο καπιταλισμός αν εξακολουθήσει να κυβερνά ακόμη τον κόσμο. Για να ιδούν άλλη μια φορά ποιους ανεξάντλητους θησαυρούς δύναμης και αυταπάρνησης κλείνει μέσα της η εργατική τάξη για να ανατρέψει το χρεωκοπημένο αυτό σύστημα. Για να ιδούν, τέλος, σε τι φοβερά αποτελέσματα μπορεί να οδηγηθεί η εργατική τάξη αν οι αρχηγοί της από δισταγμό και έλλειψη ταξικής αυτοπεποίθησης στηρίξουν την επιβολή των δικαίων της, όχι στις δικές της δυνάμεις, αλλά στη φανταστική «βοήθεια» και στις φτηνές υποσχέσεις των κομμάτων της κεφαλαιοκρατίας.

Τα ηρωικά γεγοβότα

Στο πρώτο δεκαήμερο του Μάη 40.000 καπνεργάτες, καπνεργάτριες και στιβαδόροι, συμπαγείς και με ενθουσιώδη ορμή, μέσα στην ανασυγκροτημένη ενιαία Ομοσπονδία τους, έδωσαν το σύνθημα της πάλης σε όλους τους εργάτες της χώρας. Από την πρώτη στιγμή, οι διεκδικήσεις τους κατέκτησαν τη συμπάθεια όλων των εργαζομένων στρωμάτων. Ποτέ άλλοτε ίσαμε τότε η οργανωτική ενότητα ενός μεγάλου κλάδου εργατών, η σύγχυση μέσα στους εργοδότες και η γενική κατάσταση, δεν είχαν δώσει τόσες δυνατότητες για μια νικηφόρα επιβολή των εργατικών διεκδικήσεων. Το αιματοκύλισμα των καπνεργατών, κλωστοϋφαντουργών, υποδηματεργατών, σιδηροδρομικών, τροχιοδρομικών κλπ. στη Θεσσαλονίκη, που όλοι αγωνίζονταν για το ψωμί τους, ξεσήκωσε ένα κύμα πάνδημης οργής και αυτόματα έσπρωξε στο πλευρό των απεργών όλη την εργατική τάξη και τους φτωχούς επαγγελματίες της χώρας.

Με ενστικτώδη ορμή όλα τα τμήματα των εργατών στις μεγάλες πόλεις έμπαιναν σε κίνηση και οι επαγγελματίες αλληλέγγυοι σταματούσαν τις δουλειές τους. Δύο ολάκαιρες ημέρες, Σάββατο και Κυριακή, η μακεδονική πρωτεύουσα βρέθηκε στα χέρια των εργαζομένων με επί κεφαλής το οργανωμένο προλεταριάτο. Και τα δολοφονικά όργανα του Κεφαλαίου αμπαρώθηκαν στα αστυνομικά τμήματα για να μη λιντσαριστούν. Τα στρατευμένα παιδιά του εργατικού λαού είχαν συναδελφωθεί με τους απεργούς. Ένα σύνθημα μόνο περίμενε η εργατική τάξη σε όλες τις πόλεις της Ελλάδας για να κατέβει στη γενική απεργία. Η κυβέρνηση σε αμηχανία έκανε σπασμωδικές κινήσεις. Πότε άλλοτε η εργατική τάξη της χώρας μας βρέθηκε σε τόσο ευνοϊκές συνθήκες για να επιβάλει τις άμεσες οικονομικές διεκδικήσεις της και να αναχαιτίσει με την οργανωμένη της δύναμη την εντεινόμενη πολιτική τρομοκρατία;

Και όμως, ποια είναι τώρα τα αποτελέσματα απ' όλη αυτή την ηρωική πάλη;

Ηττηθήκαμε. Γιατί;

Μόνο ηλίθιοι ή πολιτικοί αγύρτες μπορούν να μιλούν για νίκη. Η εργατική τάξη δεν έχει καμιά ανάγκη να βαυκαλίζεται με ψέματα και αυταπάτες. Αντικρίζει τα πράγματα όπως είναι. Με πεποίθηση στον ιστορικό της προορισμό αντλεί διδάγματα τόσο από τις νίκες όσο και από τις προσωρινές της αποτυχίες.

Πρέπει να το πούμε καθαρά: Με τόσο πρωτάκουστες θυσίες και με μια τόσο μεγαλειώδη κινητοποίηση, οι εργάτες δεν επέβαλαν στο κεφάλαιο ούτε το ένα εκατοστό από τις οικονομικές τους διεκδικήσεις. Στο ματωμένο καπνεργατικό προλεταριάτο η κυβέρνηση ρίχνει σήμερα σαν εμπαιγμό μια υπόσχεση πως θα επιβάλει στους καπνεμπόρους μια αύξηση 2-5 δραχμές. Δηλαδή, μια αύξηση που θα την είχαν κιόλας αποσπάσει οι εργάτες από το καπνεμπορικό κεφάλαιο, δίχως θύματα και μόνο με την απειλή μιας απεργίας για ένα τόσο ασήμαντο αίτημα. Για τα άλλα τμήματα των εργατών ο εμπαιγμός είναι ακόμη μεγαλύτερος γιατί δεν απέσπασαν καμιά τους διεκδίκηση. Οι απεργίες λύθηκαν ενώ εκατοντάδες αθώοι εργάτες ρίχτηκαν και βρίσκονται ακόμη στις φυλακές. Οι σφαγιαστές των εργατών, ελεύθεροι και επικεφαλής των κρατικών υπηρεσιών, συνεχίζουν το δολοφονικό τους έργο. Οι οικογένειες των θυμάτων μένουν στο λιθόστρωτο. Πτώματα που τα έθαψαν κρυφά τις τραγικές νύχτες, μένουν ακόμη άγνωστα, και οι ανακριτές φυλακίζουν ως «υπαίτιους» τα θύματα των δολοφονικών επιθέσεων. Τα σωματεία κλείνουν, ο χαφιεδισμός οργιάζει, γραφεία εργατικών εφημερίδων σπάζονται. Μέσα στα κρατητήρια ξεσπούν πάνω στους εργάτες τα λυσασμένα ένστικτα της εκδίκησης των χωροφυλάκων. Η μηχανή των «Επιτροπών Ασφαλείας» ξανάρχισε να κινείται. Ένα κύμα αγριότερης τρομοκρατίας από την αυλική κυβέρνηση εξαπολύθηκε σε όλη τη χώρα και αρχίζουμε να ξαναζούμε σιγά σιγά τις ημέρες της Κονδυλικής «Κοσμογονίας».

Εγκληματικά λάθη. Προδοσία

Η κρισιμότερη στιγμή της πάλης ήταν το αιματοβαμμένο Σάββατο. Αν την άλλη ημέρα, Κυριακή, οι διοικήσεις των Συνομοσπονδιών άκουγαν την αγωνιώδη φωνή ολόκληρης της εργατικής τάξης και εκήρυσσαν τη γενική απεργία, πρώτ' απ' όλα στις μεταφορές, ο Μεταξάς θα ήταν ανίκανος να καταπνίξει την απεργία. Οι εργοδότες και η κυβέρνησή τους θα υποχωρούσαν μπροστά στην πανεργατική εξέγερση. Σήμερα το προλεταριάτο θα πανηγύριζε στην Ελλάδα μια από τις πιο περίλαμπρες νίκες του.

Είναι έγκλημα που φθάνει τα όρια της προδοσίας ότι τη διαχείριση του ζητήματος στην κρίσιμη εκείνη στιγμή την είχε πάρει στα χέρια της η κλίμα των εξ επαγγέλματος απεργοσπαστών που διευθύνουν τη Γενική Συνομοσπονδία, Καλομοίρης και Σία. Είναι φανερό ότι τα μίσθαρνα αυτά όργανα του κεφαλαίου, συνεννοημένα με την κυβέρνηση και τους καπνεμπόρους, έβαλαν την ημέρα εκείνη ένα φραγμό στο πανελλαδικό κύμα της εργατικής εξέγερσης. Ορισαν την πανελλαδική απεργία για την Τετάρτη, και έτσι έδωσαν όλη την ευκαιρία στο Μεταξά να μεταφέρει στη Μακεδονία νέα στρατεύματα, να αναλάβει την επίθεση, να καλμάρει την εξέγερση και έτσι να αλλάξει ριζικά την κατάσταση μέσα στη Θεσσαλονίκη, να καταπονέσει και να φέρει τους απεργούς σε μειονεκτική θέση.

Αλλά το έγκλημα αυτό δεν είναι μονάχα του Καλομοίρη και Σία. Σύμμαχός τους στάθηκε και η «παλλαϊκή» σταλινική διοίκηση της Ενωτικής Συνομοσπονδίας με επικεφαλής τον γνωστότατο απεργοσπάστη της Καβάλας του 1927 βουλευτή Θέο και Σία. Ξανάκαναν, μαζί με την κλίκα του Καλομοίρη πάλι, το ίδιο έγκλημα που έγινε ύστερ' από τους σκοτωμούς των εργατών της Καλαμάτας. Αντί να ρίξουν αμέσως την Κυριακή το σύνθημα για την Πανελλαδική Γενική Απεργία διαμαρτυρίας για τις σφαγές της Θεσσαλονίκης, σύνθημα που με αφάνταστη ορμή φούντωνε μέσα στην ψυχή όλων των εργατών της Ελλάδας, έγιναν επαίσχυντη ουρά και βοηθοί των εργατοκαπήλων της Γενικής. Ενώ τα πτώματα των εργατών είχαν στρώσει τους δρόμους της Θεσσαλονίκης και κάθε εργατικός άνθρωπος σ' όλη τη χώρα φώναζε «Εκδίκηση», οι δύο αυτές γραφειοκρατικές κλίκες, αγκαλιασμένες στους υπουργικούς προθαλάμους, και μαζί με τους αξιοθρήνητους

βουλευτές του σταλινικού «Παλλαϊκού Μετώπου» στα γραφεία των πολιτικών αρχηγών της πλουτοκρατίας, εγκατέλειπαν άτιμα και τους σκοτωμένους και τους φυλακισμένους. Και έβρισκαν ένα πρόσχημα με την υπόσχεση μιας ψευτοαύξησης στα καπνεργατικά ημερομίσθια, για να σταματήσουν τη θυελλώδη αυτή ταξική σύγκρουση. Δεν την είχαν καν προβλέψει, γιατί διέψευδε με χτυπητό τρόπο την προσφιλή τους πολιτική της «νομιμόφρονης συνεργασίας» με τα διάφορα αστικά κόμματα.

Η υποχωρητική στάση της Π.Ο.Κ.

Την ολέθρια αυτή επέμβαση των δύο συνομοσπονδιακών διοικήσεων, τη βοήθησε, από ασυγχώρητη υποχωρητικότητα και σύγχυση η αντιπροσωπεία στην Αθήνα και η Εκτελεστική της ΠΟΚ. Παρέβησαν τις ρητές εντολές του 1ου Καπνεργατικού Συνεδρίου και όλων των καπνεργατικών συγκεντρώσεων. Αντί η αντιπροσωπεία να διαπραγματευθεί αυτή μόνη σαν κυρίαρχος εντολοδόχος 40.000 καπνεργατών, αυτοεξαφανίστηκε και παρεχώρησε τη θέση της στις δύο καιροσκοπικές κλίκες των συνομοσπονδιών. Και καταντήσαμε στο τέλος να αναγνωριστεί επίσημα ακόμη και το διαλυμένο κίτρινο πρακτορείο των καπνεμπόρων «Ε.Ο.Κ.Σ.Ε.»!

Στη Θεσσαλονίκη η απεργοσπαστική αυτή πολιτική εκδηλώθηκε με τρόπο άπειρα πιο επαίσχυντο και εγκληματικό. Ενώ οι μάζες των εργατών στους δρόμους εγιουχάιζαν τους καπιταλιστές βουλευτές Ζάννα και Σία, διάφοροι υπεύθυνοι, ανεύθυνοι και βουλευτές του «Παλλαϊκού» εκφύλιζαν και υπονόμευαν τον ιερό αγώνα των απεργών, συνεργαζόμενοι δημόσια και σκανδαλωδέστατα με τους αστούς βουλευτές, ιδίως του βενιζελικού κόμματος. Εκλιπαρούσαν απ' αυτούς τη μεσολάβηση για μια «νομιμόφρονα» λύση της σύγκρουσης. Και κάλεσαν την Κυριακή τους συγκεντρωμένους εργάτες όχι να επιβάλουν μαχητικά τις διεκδικήσεις τους, αλλά να ζητήσουν μια κυβέρνηση Σοφούλη, ενώ την ίδια στιγμή οι πραγματικοί μεγιστάνες των κλωστοϋφαντουργείων φιλελεύθεροι βουλευτές Ζάννας και Σία απέκρουσαν τα αιτήματα των υφαντουργών και ο Σοφούλης συμφωνούσε με τον Μεταξά για την «επιβολή του κράτους του νόμου» παριστάνοντας υποκριτικά και τον προστάτη των εργατών. Τώρα οι φιλελεύθεροι βουλευτές δηλώνουν ότι οι απεργοί τους προσκάλεσαν να επέμβουν και αυτοί είναι που «έσωσαν το αστικό καθεστώς από την αναρχίαν»! Την άτιμη αυτή συνεργασία με τους βουλευτές της κεφαλαιοκρατίας οι σταλινικοί βουλευτές του «Παλλαϊκού» τη δικαιολόγησαν με το φόβο τους μήπως εγκαθιδρύσει τη δικτατορία ο Μεταξάς. Είναι τόσο μεγάλη η τύφλα τους ώστε να μη βλέπουν ότι ίσα ίσα τώρα, με το τσάκισμα των απεργών όπου οδήγησε η πολιτική τους, ο Μεταξάς έσφιξε ακόμη περισσότερο τις βίδες της δικτατορίας του, που τη στηρίζουν από πρωτύτερα, και τη στηρίζουν ακόμη όλα τα αστικά κόμματα και πρώτο απ' όλα το Φιλελεύθερο!

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΚΟΜ. ΔΙΕΘΝΙΣΤΩΝ

Μόνο μια μικρή μειοψηφία από Κομμουνιστές Διεθνιστές αντιπροσώπους στο απεργιακό επιτελείο, που ήταν στην πρώτη γραμμή, αντιτάχθηκαν εξαρχής σ' όλες τις συνεδριάσεις με πείσμα στην ολέθρια αυτή πολιτική και δεν δέχθηκαν το αίσχος εκείνο να μοιραστεί η διεύθυνση της απεργίας με τους αντιπροσώπους της αστικής τάξης. Μόνο κομμουνιστές διεθνιστές ρήτορες χάραξαν από την αρχή μια

ξεκάθαρη προοπτική για τις ανώτερες μορφές που θα έπαιρνε η πάλη, και μόνον αυτοί διακήρυξαν στις μυριάδες του λαού, αντίθετα με τα φιλοβενιζελικά συνθήματα των σταλινικών, τη θέληση και τη δύναμη του προλεταριάτου στη Θεσσαλονίκη να επιβάλει μια δική του κυβέρνηση(;;;) στη θέση των δολοφόνων του λαού. Δυστυχώς, στις απεργιακές επιτροπές, τις σωματειακές και την κεντρική, οι κομμουνιστές διεθνιστές ήταν μειοψηφία. Την αποφασιστική πλειοψηφία είχαν οι αντιπρόσωποι του «Παλλαϊκού» σταλινικού κόμματος που επιμένει να λέγεται ακόμη «κομμουνιστικό».

Ποιος μπορούσε να φανταστεί ότι ένας τόσο ηρωικός στρατός θα έβρισκε μια τόσο αξιοθρήνητη ηγεσία;

Ας επωφεληθούμε την πολυτίμη πείρα

Με αίμα, σύντροφοι, και με βαριές θυσίες η ιστορία θέλησε να εξαγοράσουμε πείρα πολυτιμότατη. Ας την επωφεληθούμε για τους αυριανούς απελευθερωτικούς μας αγώνες. Η εργατική τάξη απέδειξε ότι κρύβει στους κόλπους της γιγάντιες δυνάμεις. Ας βγάλουμε, δίχως καμιά απογοήτευση αλλά με την ίδια προλεταριακή αυτοπεποίθηση που παλεύαμε έως χθες, όλα τα αναγκαία συμπεράσματα. Ας ξεριζώσουμε τις αιτίες που παραλύσανε και αναχαιτίσανε την ορμή του ξεσηκωμένου εργατικού γίγαντα. Η πάλη του προλεταριάτου και όλων των εργαζομένων για ανθρωπινότερη ζωή, για τις δημοκρατικές τους ελευθερίες, για την ανατροπή του καπιταλιστικού ζυγού, συνεχίζεται αδιάκοπα. Οι προχθεσινές ημέρες ήταν ένα προσωρινό της στάδιο. Ας ετοιμαστούμε γογά για τους νέους αγώνες, για την εκδίκηση των θυμάτων της προχθεσινής σφαγής. Ας ανασυντάξουμε τα όπλα των αγώνων αυτών, τις ομαδικές μας οργανώσεις. Πρέπει να τις ξεκαθαρίσουμε από τα όργανα του κεφαλαίου και να καταδικάσουμε αμετάκλητα μέσα σ' αυτές την «παλλαϊκή» πολιτική της συνεργασίας των τάξεων που τη γνωρίσατε τώρα με την ίδια σας αιματηρή πείρα και που σκεπάζεται με φράσεις επαναστατικές. Η ηρωική ΠΟΚ να καλέσει έκτακτο συνέδριο. Να κάνει δημοκρατικά τον απολογισμό της πάλης. Να στιγματίσει την καταστρεπτική πολιτική του σταλινισμού. Και να αποκτήσει μια νέα διοίκηση από δοκιμασμένους συνειδητούς εργάτες, εντελώς ανεπηρέαστους από τη λέπρα αυτή του εργατικού μας κινήματος. Πρέπει η ΠΟΚ να πάρει αποφασιστικά την πρωτοβουλία και να καλέσει όλες τις άλλες εργατικές οργανώσεις για τη δημιουργία μιας Ενιαίας Συνομοσπονδίας. Σ' αυτήν να συγχωνευθούν τα υπάρχοντα σκόρπια συνδικαλιστικά κέντρα. Και αυτή να υψώσει την ανεξάρτητη σημαία της εργατικής τάξης, μακριά από την ελεεινή παράδοση των δύο σημερινών ψευτοσυνομοσπονδιών. Αλλά πάνω απ' όλα πρέπει κάθε προλετάριος που έζησε τα γεγονότα να χαράξει βαθιά στην ψυχή του το μεγαλύτερο δίδαγμα που μας έδωσαν: Ότι η εργατική τάξη έχει ζωτική ανάγκη σήμερα να δημιουργήσει ένα κόμμα δικό της, όχι μια ουρά στα αστικά κόμματα, όπως κατάντησε το «παλλαϊκό» σταλινικό κόμμα. Όχι ένα κόμμα της ήττας, αλλά το επαναστατικό κόμμα της προλεταριακής ανεξαρτησίας. Το κόμμα της αυριανής νίκης.

Ζήτω το αθάνατο προλεταριάτο της Θεσσαλονίκης! Κάτω η αυλική δικτατορία του Μεταξά! Κάτω όλα τα αστικά κόμματα που τη στηρίζουν! Κάτω οι εργατοκάπηλοι και οι «παλλαϊκοί» προδότες! Ζήτω το νέο επαναστατικό κόμμα του προλεταριάτου! Ζήτω η Νέα Διεθνής! Ζήτω η προλεταριακή επανάσταση! Ζήτω η κυβέρνηση των εργατών και αγροτών!

Θεσσαλονίκη 14 Μαΐου 1936
Η Κ.Ε. της ΟΚΔΕ
Η Τ.Ε. Θεσσαλονίκης

Μια συζήτηση με τον παλαίμαχο συνδικαλιστή Γιάννη Χατζηδήμου

Με τον Γιάννη Χατζηδήμου συνομίλησε ο Δημήτρης Κατσορίδας

Ερωτ.: *Σχετικά με την απεργία του 1936 στη Θεσσαλονίκη θα ήθελα να μου πείτε πως δούλευε η Κεντρική Απεργιακή Επιτροπή και με ποιο τρόπο είχε εκλεγεί από τις τοπικές και ομοιοεπαγγελματικές επιτροπές;*

Γ. Χατζηδήμου: Η Κεντρική Απεργιακή Επιτροπή (Κ.Α.Ε.) είχε εκλεγεί από τη βάση. Δηλαδή, γίνονταν τοπικές συνελεύσεις κάθε συνδικαλιστικής οργάνωσης και εκλέγονταν οι αντιπρόσωποι. Αυτοί αποτέλεσαν μια επιτροπή, περίπου 45 ατόμων, τα οποία ανήκαν σχεδόν σε όλες τις συνδικαλιστικές οργανώσεις. Επικεφαλής βρίσκονταν το Εργατικό Κέντρο και το Κεντρικό Γραφείο. Οι βασικοί αντιπρόσωποι του Κεντρικού Γραφείου ήταν το Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης, η Καπνεργατική Ομοσπονδία των εργατών της Καβάλας, η Καπνεργατική Ομοσπονδία, η Ενωτική ΓΣΕΕ που δεν είχε εκπροσώπους και οι τραπεζικοί υπάλληλοι, οι οποίοι παίζανε σοβαρό ρόλο στην κοινωνική ζωή της περιοχής. Ουσιαστικά, ήταν μια πενταμελής επιτροπή που χειρίζονταν τα θέματα της κίνησης του απεργιακού αγώνα.

Ερωτ.: *Αυτή η πενταμελής επιτροπή λειτουργούσε μαζί με την Κεντρική Απεργιακή Επιτροπή;*

Γ. Χατζηδήμου: Βεβαίως. Συνέρχονταν από κοινού και έπαιρναν, πάλι, από κοινού τις αποφάσεις. Κατ' αυτόν τον τρόπο λειτούργησε καλά η επιτροπή αυτή. Αλλά παρ' ότι τα γεγονότα ήταν αιματηρά και η τρομοκρατία οργίαζε, εντούτοις οι αστυνομικοί είχαν φοβηθεί με αποτέλεσμα να κλειστούν μέσα στα αστυνομικά τμήματα. Όλη η Θεσσαλονίκη βρισκόταν στα χέρια των εργατών. Ο στρατός κλείστηκε μέσα στα συντάγματα. Όμως, ένα μέρος του στρατού προσχώρησε στους απεργούς. Συγκεκριμένα, ο ίδιος ο συνταγματάρχης Μαρινάκης προσχώρησε στους απεργούς. Μάλιστα, ακολούθησε την κηδεία των εννέα νεκρών. Ήταν Κρητικός. Γενικά, η εξουσία βρισκότανε στα χέρια των εργαζομένων. Η κυβέρνηση αναγκάστηκε να φέρει το στόλο και να στείλει από τη Λάρισα μια μεραρχία στρατού για να καταστείλει το εργατικό κίνημα.

Ερωτ.: *Η Κεντρική Απεργιακή Επιτροπή πως δούλευε;*

Γ. Χατζηδήμου: Δούλευε κατά τομέα. Καθένας είχε τον τομέα δράσης του. Η Τούμπα είχε την τοπική επιτροπή της Τούμπας. Η Καλαμαριά, το Κολέ καφέ, η Νεάπολη, η Αγία Παρασκευή, όλες οι περιοχές είχαν τοπικές επιτροπές. Κάθε συνοικία είχε σύνδεση με την Κεντρική Απεργιακή Επιτροπή. Η κάθε τοπική επιτροπή ήταν εκλεγμένη από την ίδια τη τοπική συνοικία, από τους εργαζομένους. Βέβαια, αυτές οι συνοικίες που αναφέρω ήταν εργατικές. Η πλειονότητα τότε ήταν εργάτες. Η χειρονακτική εργασία απασχολούσε τότε πολλούς εργάτες. Να σκεφτείτε ότι η Θεσσαλονίκη απασχολούσε δύο χιλιάδες υποδηματεργάτες. Σήμερα, ούτε η βιομηχανία της Αθήνας δεν απασχολεί δύο χιλιάδες υποδηματεργάτες. Άλλαξαν τα συστήματα εργασίας.

Ερωτ.: *Τελικά, τι απέγινε αυτό το μεγαλειώδες κίνημα;*

Γ. Χατζηδήμου: Κατά τη γνώμη μου η απεργία προδόθηκε. Προδόθηκε κατά τον εξής τρόπο. Ενώ η ηγεσία του ΚΚΕ, την εποχή εκείνη, έπρεπε να βρίσκετε στη Θεσσαλονίκη, δηλαδή όλο το Πολιτικό Γραφείο του κόμματος, ο ίδιος ο Ζαχαριάδης, ο Σκλάβενας, ο Παρτσαλίδης και να πρωτοστατούν, δεν το έκαναν. Αντίθετα, άφησαν το κίνημα να τραβάει χρονικά, με αποτέλεσμα η άρχουσα τάξη, συγκεκριμένα ο Μεταξάς, κατάφερε να κινητοποιήσει τις δυνάμεις καταστολής και σε μια νύχτα το κατέπνιξε. Στις τρεις η ώρα το πρωί είχαν συλληφθεί όλα τα στελέχη του κινήματος.

Ερωτ.: *Η στάση του βουλευτή του ΚΚΕ, Μ. Σινάκου, ποια ήταν;*

Γ. Χατζηδήμου: Ο Μιχάλης Σινάκος βρισκονταν στη Θεσσαλονίκη. Ήταν ένας υπέροχος άνθρωπος. Αυτός ήταν ο μόνος που βοηθούσε, από μεριάς στελεχών του κόμματος και δεν ήταν ούτε μέλος του Πολιτικού Γραφείου. Δεν θυμάμαι αν ήταν στην Κεντρική Επιτροπή του ΚΚΕ. Στα γεγονότα κράτησε υπέροχη στάση. Δηλαδή πρωτοστατούσε και μάλιστα ήταν επικεφαλής των απεργών. Γενικά βρίσκονταν παντού. Ήταν άνθρωπος με πίστη. Κατάγονταν από πλούσια αγροτική οικογένεια. Είχαν κτή-

ματα και μεγάλη περιουσία. Αυτός από τα μαθητικά του χρόνια προσχώρησε στο ΚΚΕ και ουδέποτε ξέφυγε από την γραμμή που χάραζε το κόμμα. Ουσιαστικά, ο Σινάκος, τότε, έκανε αυτό που δεν έκανε το Πολιτικό Γραφείο. Όμως και τον ίδιο το Σινάκο τον πρόδωσαν. Δεν τον βοήθησαν. Τι να κάνει ένας άνθρωπος μόνος εκεί; Έναν τέτοιο αγώνα, ο οποίος θα μπορούσε να εξελιχθεί και να επεκταθεί σε όλη την Ελλάδα, ώστε να μη περάσει η δικτατορία του Μεταξά, τον άφησαν να καταπνιγεί. Κατ' εμένα, αυτή την στάση την ονομάζω προδοσία. Διότι, ενώ αγωνιζόμασταν γι' αυτό το σκοπό επί χρόνια, όταν ήρθε η κατάλληλη στιγμή, βάσει οργανωμένου σχεδίου που είχαμε θέσει στο Εργατικό Κέντρο -η Ομοσπονδία των Καπνεργατών και γενικά όλες οι συνδικαλιστικές οργανώσεις- όταν λοιπόν ήρθε η στιγμή να τσακίσουμε το φασισμό μια για πάντα και να φέρουμε έστω μια κατάσταση Δημοκρατική, τον Παπαναστασίου επί παραδείγματι ο οποίος ήτανε ηθικό στοιχείο, αστός σοσιαλιστής αλλά με αρχές θετικές, χάσαμε την ευκαιρία.

Ερωτ.: *Ας πάμε, τώρα, σ' ένα άλλο ιστορικό θέμα, το οποίο έχει σχέση με μια ιστορική προσωπικότητα του εργατικού κινήματος: τον Παντελή Πουλιόπουλο. Απ' ότι γνωρίζω, το 1932 Ο Παντελής Πουλιόπουλος βρισκόταν στη Θεσσαλονίκη. Το γραφείο του ήταν Εγνατίας 60, απέναντι από τον Κινηματογράφο «Αλκαζάρ». Τι θυμόσαστε από την παρουσία του στη Θεσσαλονίκη;*

Γ. Χατζηδήμου: Ο Παντελής ήρθε στη Θεσσαλονίκη γιατί νόμιζε ότι μπορούσε να οργανώσει από εκεί την ομάδα του, ώστε να αναπτυχθεί το κίνημα. Κάθισε δύο χρόνια μαζί με τη γυναίκα του. Όμως, παρ' όλες τις προσπάθειες που κατέβαλε, ο οποίος ήταν ένας δυναμικός και πανέξυπνος άνθρωπος, δεν κατάφερε να οργανώσει έναν ισχυρό πυρήνα από βασικά στελέχη του κόμματος, να κερδίσει δηλαδή από το κόμμα στελέχη και να μπορέσει το κίνημα αυτό να αναπτυχθεί. Δεν το κατάφερε αυτό το πράγμα. Και αυτό, κατά τη γνώμη μου, οφείλεται στο ότι η αίγλη τότε του ΚΚΕ, το οποίο ανήκε στην Κομμουνιστική Διεθνή, ήταν τεράστια. Κατά συνέπεια, δεν ήταν δυνατόν να υποσκελιστεί ο σταλινισμός από τον Πουλιόπουλο. Επηρέαζε τους εργάτες ο Στάλιν. Ακόμη και ο καπιταλισμός υπολόγιζε τον Στάλιν, διότι ήταν άνθρωπος που δεν ήταν εκδηλωτικός, δεν μιλούσε συχνά. Όταν επρόκειτο να μιλήσει ο Στάλιν, ο οποίος μιλούσε μια φορά το χρόνο, όλοι οι καπιταλιστές, όλος ο κόσμος ήτανε στα ραδιόφωνα για να ακούσουν τι θα πει ο Στάλιν. Είχε τεράστια επιρροή ως δικτάτορας, διότι βέβαια τη δημοκρατία την είχε καταπνίξει. Ως παράδειγμα αναφέρω τους Έλληνες του Πόντου της Κριμαίας, τους οποίους εξόρισε κατά χιλιάδες στη Σιβηρία, κλείνοντας τα ελληνικά σχολεία. Τα ίδια έκανε και ο Χότζα και έγινε χειρότερος από τον Στάλιν.

Ερωτ.: *Δηλαδή, ο σταλινισμός είχε τόσο μεγάλη επιρροή που δεν επέτρεψε στον Πουλιόπουλο να αναπτύξει την ομάδα του;*

Γ. Χατζηδήμου: Ο Πουλιόπουλος παρ' ότι διαφωνούσε ριζικά με την γραμμή του ΚΚΕ, η οποία ήταν μια γραμμή της Σοβιετικής Ένωσης, συμφωνούσε πλήρως με τον Τρότσκι. Μπορούμε να πούμε ότι ο πρώτος τροτσκιστής στην Ελλάδα ήταν ο Παντελής Πουλιόπουλος. Είχε ένα «πατριωτισμό» μέσα του που νόμιζε ότι κάποια μέρα θα περάσει το Κόμμα στην επιρροή της Αριστερής Αντιπολίτευσης, της οποίας ηγέτης ήταν ο Τρότσκι. Άλλα η δικτατορία του Στάλιν εξολόθρεψε κάθε ίχνος τροτσκισμού. Δεν άφησε κανέναν μα κανέναν απολύτως. Ακόμη και στα συνδικάτα, αλίμονο, αν αντιλαμβάνονταν κάποιον με ιδέες οι οποίες συνταυτίζονταν με αυτές του Παντελή Πουλιόπουλου, αμέσως τον απομόνωναν.

Ερωτ.: *Ο Πουλιόπουλος μέσω της Εργατικής Βοήθειας βοηθούσε τους εργάτες, καθώς επίσης τα στελέχη και μέλη του κόμματος;*

Γ. Χατζηδήμου: Βοηθούσε γιατί, όπως είπα, είχε μεγάλο κομματικό πατριωτισμό μέσα του. Γενικά θυμάμαι ότι βοηθούσε.

Ερωτ.: *Το Πολιτικό Γραφείο του ΚΚΕ στην Αθήνα έμαθε ότι η οργάνωση της Θεσσαλονίκης του ΚΚΕ, το 1932, συνεργαζόταν με τον Παντελή Πουλιόπουλο. Έκανε, μάλιστα, σύσταση στα κομματικά όργανα και στα μέλη του ΚΚΕ της Θεσσαλονίκης να μην έχουν επαφές με τον Πουλιόπουλο. Απ' ότι έχω μάθει, τα μέλη του κόμματος στη Θεσσαλονίνη συνέχισαν τις επαφές μαζί του και τότε το Πολιτικό Γραφείο δημοσίευσε παρατήρηση ως ποινή, με προειδοποίηση διαγραφής, σε όσους συνέχιζαν να έχουν σχέσεις με τον Πουλιόπουλο. Ισχύει αυτό;*

Γ. Χατζηδήμου: Ισχύει. Εγώ μπορώ να σου πω ότι παρ' ότι κατείχα τη θέση του Γενικού Γραμματέα του Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης, είχα κάποια επαφή με τον Πουλιόπουλο. Και τούτο γιατί τον εκτιμούσα ως πρόσωπο. Όχι

μόνο τον Πουλιόπουλο, αλλά γενικά όλους τους τροτσκιστές που ήταν εκεί. Ήταν κάποιος Μελανικίδης από τον Πόντο, πολύ δραστήριο στέλεχος της ομάδας του Πουλιόπουλου. Επίσης, κάποιος Χρήστος Βλάχος από τη Σαμαρίνα. Γενικά, είχε τρία-τέσσερα ικανά στελέχη, που προέρχονταν από το κόμμα και τα οποία μέσα στα συνδικάτα εκφράζανε ανοιχτά τις απόψεις τους. Αυτούς εγώ τους αξιοποιούσα στους απεργιακούς αγώνες και στους καθημερινούς αγώνες, διότι ήταν ικανοί άνθρωποι. Το κόμμα αντιλαμβάνονταν ότι εγώ τους αξιοποιούσα, αλλά δεν έφτασαν στο σημείο να με διαγράψουν, διότι είχα -χωρίς να θέλω να περιαυτολογήσω- μεγάλη επιρροή, όχι μόνο στα στελέχη του κόμματος στη Θεσσαλονίκη, που ήταν πολυάριθμα, αλλά και στο λαό της Θεσσαλονίκης. Αρκεί να σας πω ότι προτάθηκα τρεις φορές υποψήφιος βουλευτής και θα ήμουν ο μικρότερος βουλευτής στη Βουλή των Ελλήνων εκ μέρους του ΚΚΕ αν είχα δικαίωμα εκλογής. Θυμάμαι πως η εμφάνισή μου και μόνο σε μια συγκέντρωση δέκα χιλιάδων εργατών, το 1932, μαζί με τον Πορφυρογέννη, ο οποίος ήταν τότε Γενικός Γραμματέας της Εργατικής Βοήθειας της Ελλάδος, είχε ως αποτέλεσμα να ξεσηκώσω πλήθος χειροκροτημάτων. Είχα μια πολύ μεγάλη επιρροή τότε. Επίσης, πολύ συμπαθής και πολύ ικανός άνθρωπος ήταν ο δικηγόρος Μηλιαρέσης, ο οποίος πέθανε από φυματίωση στα Μελίσσια. Ήταν αγαπητός άνθρωπος. Μια φυσιογνωμία πολύ ισχυρή. Ο θάνατός του ήταν μια τεράστια απώλεια για το ΚΚΕ.

Ερωτ.: *Με ποιο τρόπο αξιοποιούσατε τον Παντελή Πουλιόπουλο, παρά την εντολή του κόμματος;*

Γ. Χατζηδήμου: Τον ενημέρωνα για τις εξελίξεις και τις αποφάσεις μας. Ήμουν στην ουσία κάτι σαν «σύνδεσμος» του Πουλιόπουλου. Τον συμπαθούσα. Ο Πουλιόπουλος ήταν μια εξέχουσα φυσιογνωμία για το εργατικό κίνημα . Ήταν ένας άνθρωπος που πίστευε στη πράξη. Στην εκτέλεσή του, στο Νεζερό, κράτησε στάση υπέροχη, άφοβη. Η τόλμη του περνούσε τα όρια της παλικαριάς. Αυτά τα έμαθα από κάποιον που έζησε αυτά τα γεγονότα και γλίτωσε την εκτέλεση από τους Ιταλούς. Ονομάζονταν Ξενοφών Φανερός. Αυτός μου έδωσε τις πληροφορίες. Ήταν κι αυτός κρατούμενος. Μετά τον πήραν οι Γερμανοί στο Νταχάου μαζί με τον Ζαχαριάδη και εκεί τον εκτέλεσαν, ενώ τον Ζαχαριάδη δεν τον εκτέλεσαν. Ο Ξενοφών ήταν Κούτβης. Τον είχαν στείλει στη Ρωσία για ανώτερο στέλεχος. Εκεί εξέφρασε κάποιες απόψεις διαφωνίας. Όταν ήρθε στην Ελλάδα ήταν, ήδη, ειδοποιημένος ο μηχανισμός του κόμματος και τον αποξένωσαν. Αυτός μου είχε πει αρκετά για την κατάσταση εκεί στη Σοβιετική Ένωση, δηλαδή ότι δεν είναι όπως μας τα παρουσιάζουν. Επίσης, συμπαθούσε πολύ τον Πουλιόπουλο ο Δημήτρης Σαββόπουλος που ήταν ραπτεργάτης και ήταν φανατικός οπαδός του Πουλιόπουλου, ενώ τα αδέλφια του ήταν σταλινικοί. Ο ένας από αυτούς, ο οποίος εκτελέστηκε στην Καισαριανή, είχε στείλει ένα μήνυμα που έλεγε: «Παρακαλώ τα αδέλφια μου να συνεχίσουν τον αγώνα μέχρι την τελική νίκη του Προλεταριάτου». Λεγότανε Σάββας Σαββόπουλος. Ο Δημήτρης Σαββόπουλος, που ήταν ο μεγαλύτερος από τα αδέλφια, ήταν όπως ήδη είπα φανατικός οπαδός του Πουλιόπουλου. Το βιβλίο μου του άρεσε πολύ. Αλλά μου έκανε παρατήρηση επειδή έγραψα πολύ λίγα για τον Πουλιόπουλο ενώ μπορούσα να γράψω περισσότερα. Πέθανε το 2000, σε ηλικία 93 χρονών. Υπέροχος άνθρωπος. Μέχρι που ξεψυχούσε ήταν δοσμένος στον Παντελή Πουλιόπουλο και στον Λέων Τρότσκι.

Ο Γιάννης Χατζηδήμου είναι ένας βετεράνος αγωνιστής του εργατικού κινήματος και της Αριστεράς. Διετέλεσε, κατ' επανάληψιν, Γενικός Γραμματέας του Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης κατά την περίοδο πριν τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Επίσης, την ίδια περίοδο υπήρξε μέλος της Κομματικής Οργάνωσης του ΚΚΕ στη Θεσσαλονίκη. Άρχισε να εργάζεται ως υποδηματεργάτης από 13 ετών και ξεκίνησε την πολιτική του δράση το 1924-25, όταν έγινε μέλος της ΟΚΝΕ, σε ηλικία περίπου 15 ετών. Αγωνίστηκε από τις γραμμές της ΟΚΝΕ, στο συνδικαλισμό, στο Τμήμα Νέων του Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης, μέχρι το Μάρτιο του 1928, όπου και έγινε μέλος του ΚΚΕ. Κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής κατατάχτηκε στο ΕΑΜ στις 15/12/1942 και πολέμησε μέσα από τις γραμμές του ΕΛΑΣ Χαλκιδικής από τι; 16/9/1943 έως τις 25/2/1945, όπου και απολύθηκε μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας. Είναι συγγραφέας του βιβλίου με τίτλο: *«Σημειώσεις από την ιστορία του εργατικού μας κινήματος»*, το οποίο έκδωσε με δικά του έξοδα, όπου περιγράφει με αναλυτικό τρόπο πολλά από τα σημεία που αναφέρονται στην εν λόγω συνέντευξη που είχαμε μαζί του.

Η Κομμούνα του Παρισιού

Τον περασμένο Μάιο, ήταν η επέτειος της Κομμούνας του Παρισιού (1871). Ο Μάης όμως, για όσους και όσες μοιράζονται την ιστορική μνήμη των μεγάλων επαναστατικών στιγμών (Μάης του '68), σηματοδοτεί την άνοιξη των εξεγέρσεων και των μεγάλων αυτοδιαχειριστικών προταγμάτων. Δημοσιεύουμε σήμερα τέσσερα μοναδικά ντοκουμέντα, που αναφέρονται στις επαναστατικές διαδικασίες οι οποίες δρομολογήθηκαν από τους Κομμουνάρους της Κομμούνας του Παρισιού, και σχετίζονται με την απόπειρα νομοθετικής παρέμβασης στο πεδίο των αυτοδιαχειριζόμενων εργαστηρίων που οι προηγούμενοι ιδιοκτήτες τους είχαν εγκαταλείψει. Τα κείμενα αυτά αναδεικνύουν τις επαναστατικές εμπειρίες αλλά και τα σοβαρά προβλήματα οικονομικής πολιτικής που είχε να παλέψει η Κομμούνα ήδη την επομένη ημέρα από την επικράτησή της. Ειδικότερα δημοσιεύουμε, το κείμενο του Διατάγματος που ψήφισε η Κομμούνα του Παρισιού στις 16 Απριλίου του 1871 σχετικά με τις εγκαταλειμμένες περιουσίες, δυο κείμενα των Κομμουνάρων που εξειδικεύουν το παραπάνω διάταγμα (την αναφορά σχετικά με τον στρατιωτικό ιματισμό και την αναφορά σχετικά με τα Δημόσια έργα), και τέλος έναν κατάλογο των υπό την Κομμούνα εργατικών ενώσεων της παραγωγής στο Παρίσι.

Τα κείμενα αυτά δημοσιεύτηκαν για πρώτη φορά στο Τεύχος Νο 5 6 του περιοδικού "Autogestion", του Μαίου - Ιουνίου του 1968 που εκδιδόταν στο Παρίσι, και περιέχονται στην μελέτη του Andre Decoufle, με τίτλο «Η Κομμούνα του Παρισιού (1871), Μελέτη σχετικά με την φύση της επαναστατικής εξουσίας σε μια λαϊκή επανάσταση» Παρίσι 1968.

(Απόδοση στα ελληνικά: Θοδωρής Ζέης)

ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΤΗΣ 16 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1871 ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΑΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΜΜΕΝΕΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΕΣ

Η Κομμούνα του Παρισιού,
Έχοντας υπόψη ότι ένας αριθμός εργαστηρίων εγκαταλείφθηκαν από αυτούς που τα διεύθυναν προκειμένου να αποφύγουν τις υποχρεώσεις τους ως πολίτες και αδιαφορώντας για τα συμφέροντα των εργαζόμενων,
Έχοντας υπόψη ότι εξ αιτίας αυτής της άνανδρης εγκατάλειψης, πολλές εργασίες απαραίτητες στη ζωή της Κομμούνας, διακόπηκαν, βάζοντας έτσι σε κίνδυνο την επιβίωση των εργαζομένων,

ΘΕΣΠΙΖΕΙ:
Τα εργατικά συνδικαλιστικά συμβούλια συγκλήθηκαν με σκοπό να κάνουν πράξη την θεσμοθέτηση μιας διερευνητικής επιτροπής που θα έχει στόχο:
1. Να συντάξει μια λίστα των εγκαταλειμμένων εργαστηρίων, όπως επίσης και μια λεπτομερή ανάλυση της κατάστασης στην οποία βρίσκονται και των εργαλείων δουλειάς που αυτά διαθέτουν.
2. Να παρουσιάσει μια αναφορά που να καθορίζει τους πρακτικούς όρους της άμεσης εκμετάλλευσης των εργαστηρίων αυτών, όχι πια από τους λιποτάκτες που τα εγκατέλειψαν, αλλά από την συνεταιριστική ένωση των εργαζομένων που δούλευαν σε αυτά ως υπάλληλοι.
3. Να επεξεργαστεί ένα σχέδιο συγκρότησης αυτών των συνεταιριστικών εργατικών κοινοτήτων.
4. Να συγκροτήσει μια επιτροπή διαιτησίας η οποία να νομοθετήσει, εν όψει της επιστροφής των ως άνω αφεντικών, σχετικά με τους όρους της οριστικής εκχώρησης των εργαστηρίων στις εργατικές ενώσεις και σχετικά με την αναλογία της αποζημίωσης που θα πρέπει να πληρώσουν οι εταιρίες στα αφεντικά.

Αυτή η διερευνητική επιτροπή θα πρέπει να απευθύνει την αναφορά της στην επιτροπή της Κομμούνας για την Εργασία και τις Ανταλλαγές, η οποία θα είναι υποχρεωμένη να παρουσιάσει στην Κομμούνα χωρίς καθυστερήσεις, το σχέδιο διατάγματος που θα ικανοποιήσει τα συμφέροντα της Κομμούνας και των εργαζομένων.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΤΟΜΕΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΙΔΙΩΤΙΚΟ ΤΟΜΕΑ

ΚΟΜΜΟΥΝΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΤΩΝ ΛΕΒΥ ΛΑΖΑΡ ΚΑΙ ΕΒΕΤ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ ΙΜΑΤΙΣΜΟ

Η Επιτροπή Εργασίας και Ανταλλαγών, έλαβε γνώση μέσω μιας αντιπροσωπείας, σχετικά με τα συμβόλαια αγοράς για τον στρατιωτικό ιματισμό.

Συμπεραίνει, με την αναφορά που παρουσίασαν οι αντιπρόσωποι, ότι από τις 18 Μαρτίου, η Διοίκηση, δελεασμένη από τις προσφορές των βιομηχάνων, θα κατέβαζε τις τιμές των φασόν σε αξιοσημείωτο επίπεδο.

Κατά πρώτο λόγο είναι μάλλον παραπλανητικές οι αιτίες που επέβαλαν αυτόν τον τρόπο λειτουργίας. Έχοντας να κάνει με αγορές η Κομμούνα, συμφώνησε με τους πλειοδότες, δηλαδή με αυτούς που τους ζητούσαν τις λιγότερο ψηλές τιμές.

Με αυτό το σύστημα, τα φασόν θα έχουν σίγουρα ακόμη πιο χαμηλές τιμές. Γιατί ο επιχειρηματίας που κάνει μια τέτοιου είδους δουλειά, δεν διατρέχει κανένα ρίσκο από τη στιγμή που στην πραγματικότητα δεν κάνει τίποτε άλλο από το να συμπιέζει τους μισθούς. Τι τον ενδιαφέρει να κάνει προσφορά με έκπτωση; Οι εργάτες και οι εργάτριες, πιεσμένοι από την ανάγκη για δουλειά, δεν βρίσκονται εκεί παρά για να υποστηρίζουν οι ίδιοι την μείωση του εργατικού κόστους;

Η Κομμούνα μπορεί να ξεκινήσει μια έρευνα, αυτό είναι πολύ εύκολο. Έχοντας ως δεδομένο ότι στις αγορές Μπερνάρ και Μοντέ τα χιτώνια κοστίζουν 3 φρ. 75 σ. και τα παντελόνια 2 φρ. 50 σ., είναι δυνατόν οι αμοιβές των φασόν που οι επιχειρηματίες πληρώνουν στους εργάτες και στις εργάτριες, να αντιπροσωπεύουν ικανοποιητικό μεροκάματο ώστε να μπορούν να ζουν;

Όσο για τα αφεντικά, αυτοί κάνουν την περιουσία τους χωρίς να αντιμετωπίζουν καμιά πιθανότητα ζημιάς:

Μεταξύ της αγοράς της Κομμούνας και του τρόπου με τον οποίο κάνουν τις συμφωνίες τους, υπάρχει πάντα μια διαφορά που είναι αρκετή για γεμίσει το πορτοφόλι τους.

Η ίδια η Κυβέρνηση της 4ης του Σεπτέμβρη, φοβήθηκε τις συνέπειες μιας τέτοιας κυκλοφορίας. Και οι συμφωνίες που κλείστηκαν υπό την διοίκησή της, δεν είχαν ποτέ σαν βάση τον μειοδοτικό διαγωνισμό.

Στην παρούσα περίπτωση εμφανίζεται μια ένσταση: Αν οι επιχειρηματίες χρεώνονται τα χιτώνια με 3 φρ.75 σ. το ένα, μπορούμε να καταφύγουμε στον συνεταιρισμό δίνοντας του 6 φράγκα; Γιατί αν παραδεχτούμε ότι ο συνεταιρισμός δουλεύει για 3 φρ. 75 σ. (πράγμα που δεν το θέλει), θα βρίσκουμε πάντα επιχειρηματίες που θα υποβάλουν προσφορά για 3 φρ. Θα έπρεπε λοιπόν τότε να εγκαταλείψουμε τους συνεταιρισμούς για να καταφύγουμε στα αφεντικά;

Σ' αυτόν τον χυδαίο ανταγωνισμό, η Κομμούνα χάνει σε αξιοπρέπεια, ενώ οι εργάτες και οι εργάτριες βλέπουν να εξανεμίζονται προοδευτικά οι ήδη ανεπαρκείς μισθοί τους.

Το ζήτημα τίθεται κατά τον ακόλουθο τρόπο: αφεντικά που επωφελούνται από την δημόσια κατάρρευση για να μειώσουν τους μισθούς και η Κομμούνα είναι αρκετά τυφλή ώστε να στηρίζει τέτοιου τύπου χειρισμούς.

Στην πραγματικότητα είναι άχρηστο και ανήθικο να προσφεύγει κανείς σε έναν ενδιάμεσο που δεν έχει κανέναν άλλο ρόλο παρά το πώς θα παρακρατήσει ένα φόρο από το μεροκάματο των εργαζόμενων που εκμεταλλεύεται. Έτσι παρατείνεται η υποδούλωση των εργαζομένων από την συγκέντρωση της δουλειάς στα χέρια του αφεντικού. Έτσι συνεχίζονται οι δουλοκτητικές παραδόσεις του αστικού καθεστώτος, που έχει συμφέρον να πολεμά αδυσώπητα οποιαδήποτε χειραφέτηση της εργατικής τάξης.

Δεν θα μπορεί να επικαλεστεί κανείς ούτε την κατάσταση των οικονομικών μας, γιατί όπως επισημαίνει πολύ σωστά η αναφορά της αντιπροσωπείας, «αν η δουλειά δεν είναι αρκετή για να θρέψει ην οικογένεια, αυτή θα καταφύγει στις επιτροπές αγαθοεργίας οι οποίες από την άλλη πλευρά επιβαρύνουν τον προϋπολογισμό». Είναι μια αδιαφιλονίκητη οικονομική αλήθεια. Ο εργάτης θα αναγκαστεί να ζητήσει από την φιλανθρωπία αυτό που η δουλειά δεν μπόρεσε να του προσφέρει. Μόνο το συμφέρον του αφεντικού είναι εγγυημένο σΕ αυτήν την υπόθεση, όπως αποδείχτηκε πιο πάνω.

Καταρχήν, το έχουμε παραδεχτεί σε όλες τις κοινωνικές μας μελέτες, όταν κατά την μεταβατική περίοδο, το άτομο υποβάλλει προσφορά για μια δουλειά του Κράτους, οφείλει να καθορίσει το κόστος εργασίας μέσω ενός βιβλίου εξόδων, γιατί αν το εργατικό κόστος αφεθεί στην τύχη του στις αγορές, θα είναι τότε αυτός που θα επιβαρυνθεί με την μείωση της τιμής.

Αυτό δεν μπορεί να γίνει αλλιώς, και στην παρούσα περίπτωση δεν υπάρχει κανένα βιβλίο εξόδων, τίποτε, τίποτε που θα μπορεί να αποτελέσει εγγύηση για την εργασία απέναντι στην μέχρις εσχάτων εκμετάλλευση!

Και ο εργαζόμενος είναι στις επάλξεις και σκοτώνεται για να μην υποστεί ποτέ στο μέλλον αυτήν ακριβώς την εκμετάλλευση!

Συμπέρασμα:

Η Επιτροπή Εργασίας και Ανταλλαγών, ζητά τα συμβόλαια αγοράς που θα μπορούν να γίνουν άμεσα από τους συνεταιρισμούς, να τους ανατεθούν.

Θα γίνει διακανονισμός των τιμών από την Επιμελητεία, το Συνδικαλιστικό Κοινοβούλιο της συντεχνίας και από μια αντιπροσωπία της Επιτροπής Εργασίας και Ανταλλαγών.

Το μέλος της Κομμούνας, αντιπρόσωπος της Επιτροπής Εργασίας και Ανταλλαγών,
ΛΕΟ ΦΡΑΝΚΕΛ

Συμβόλαια αγοράς για τον στρατιωτικό ιματισμό

ΑΝΑΦΟΡΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟ ΣΤΑ ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΡΓΑ

Στην έρευνά μας για τα συμβόλαια αγοράς μέχρι τις 25 Απριλίου 1871, διαπιστώσαμε ότι τα χιτώνια κόστιζαν 6 φράγκα η κατασκευή από την πόλη, και τα παντελόνια 3 φρ. 50. Με αυτές τις αμοιβές, ήταν δυνατόν να συντηρηθούν οι εργάτες και οι εργάτριες που έκαναν αυτή την εργασία. Αλλά από την ημερομηνία αυτή και μετά, τα αφεντικά πρόσφεραν 4 φρ. για την κατασκευή αυτών των ρούχων και μάλιστα 3 φρ. 75 το χιτώνιο, 2 φρ. 50 τα παντελόνια. Οι παραγγελίες αυτές είναι υπό εκτέλεση. Από τα παραπάνω βγαίνει το συμπέρασμα ότι η ήδη αρκετά χαμηλή τιμή των φασόν θα πέσει ακόμη περισσότερο, κοντά στο μισό κι ότι όσοι κάνουν αυτή την εργασία δεν θα μπορούν να ζήσουν. Θα φτάσουμε δηλαδή στο σημείο ώστε να έχει προκαλέσει η επανάσταση το εξής αποτέλεσμα: η δουλειά στην Κομμούνα για την εθνική φρουρά, να πληρώνεται πολύ λιγότερο από ότι στην Κυβέρνηση της 4ης του Σεπτέμβρη. Κι έτσι θα μπορούμε να πούμε ότι η κοινωνική δημοκρατία κατάφερε αυτό που δεν θέλησαν να κάνουν εκείνοι που μας καταδιώκουν σήμερα: Να μειώσει τους μισθούς.

Γιατί το ζήτημα είναι να ξέρουμε τελικά αν η Κομμούνα θέλει να βοηθήσει το λαό να ζήσει με ελεημοσύνες ή με δουλειά. Μας λένε ότι η κυβέρνηση είναι αναγκασμένη να υπολογίζει και να αγοράζει στην χαμηλότερη δυνατή τιμή.

Θέλουμε να διαπιστώσουμε και να αποδείξουμε ότι η παρούσα περίπτωση δεν είναι ούτε εμπορική ούτε ειδική. Κι ότι αντίθετα ενδιαφέρει ολόκληρο τον εργατικό πληθυσμό. Είναι φανερό ότι αντί να κερδίζει η εργάτρια 2 φρ. την μέρα δεν κερδίζει παρά ένα, πρέπει αναγκαστικά να απευθυνθεί στις καντίνες και στα γραφεία βοηθείας. Είναι το ίδιο σαν να πληρώνει από την τσέπη της η Κομμούνα και είναι αδιαμφισβήτητο ότι βάλλεται η ηθική.

Μας πονάει να είμαστε αναγκασμένοι να κάνουμε μια αναφορά που βρίσκεται τόσο λίγο σε συμφωνία με ότι θα έπρεπε να είναι σχετικό με τις πράξεις μιας σοσιαλιστικής κυβέρνησης, και διαπιστώνουμε με πίκρα ότι τα αφεντικά που προσφέρουν τις χαμηλότερες τιμές, είναι ακόμη ευνοημένα.

Οι εργατικές ενώσεις δεν μπορούν να αποφασίζουν να εκπληρώσουν ένα ρόλο που συνίσταται στο να επωφελούνται από την δημόσια δυσπραγία για να χαμηλώσουν το εργατικό κόστος. Κι όμως αν η Κομμούνα θέλει να έχει καλό εφοδιασμό και καλής ποιότητας δουλειά, θα πρέπει να απευθυνθεί στους ίδιους τους εργάτες που αποτελούν τον συνεταιρισμό των εργατών ραφτάδων του Παρισιού. Γιατί δηλώνουμε ότι δεν είναι δυνατόν να φτιάξουμε ρουχισμό σε αξιοπρεπείς συνθήκες, με τις τιμές που υπέβαλαν ως προσφορά οι τελευταίοι παραγγελιοδόχοι.

Θέλουμε να προειδοποιήσουμε την Κομμούνα να φυλάγεται από ένα τέτοιο σκόπελο που θα αποτελούσε πλήγμα στις μεγαλύτερες αρχές της κοινωνικής επανάστασης την οποία οφείλουμε με κάθε θυσία να διατηρήσουμε καθαρή από κάθε τέτοια σπίλωση και να μην αποδυναμώσουμε με μικροκερδοσκοπίες το μεγαλείο και το γόητρο του κινήματος που ολοκληρώνεται.

Πρέπει οπωσδήποτε ο πολίτης αντιπρόσωπος στα δημόσια έργα να κάνει την Κομμούνα να καταλάβει ότι δεν πρέπει να επιμείνει στις χαμηλές τιμές που της προσφέρονται από τα αφεντικά.

Είναι γνωστό ότι οι εργατικές ενώσεις δεν μπορούν σήμερα να μάχονται ανταγωνιστικά, κι ότι δεν θα το καταφέρουν ποτέ αν δεν βρουν μια υλική και ηθική υποστήριξη.

Η πτώση των τιμών της παραγωγής δεν θα έρθει, παρά από την στιγμή που οι ενώσεις θα γίνουν αυτοδύναμες.

Κλείνουμε, απαιτώντας οι τιμές των φασόν του ρουχισμού της εθνικής φρουράς να παραμείνουν ως είχαν εδώ και οκτώ μήνες και όλες οι παραγγελίες και επιχειρήσεις που αφορούν τον ρουχισμό να ανατεθούν όσο είναι δυνατόν στον συνεταιρισμό των εργατών ραφτάδων.

Εταιρία, Συνδικαλιστικό Κοινοβούλιο, Ένωση αντίστασης, αυτές οι τρις συλλογικότητες που είναι οι εντολοδόχοι μας, κατέθεσαν στα χέρια μας ένα συμβόλαιο ομοσπονδιακό που θέτει στην διάθεσή μας τους είκοσι ή τριάντα χιλιάδες εργάτες αυτού του επαγγέλματος.

Οι αντιπρόσωποι στον στρατιωτικό ιματισμό,
Λεβύ ΛΑΖΑΡ, ΕΒΕΤ

Κατάλογος των εργατικών ενώσεων της παραγωγής που υπάρχουν στο Παρίσι υπό την Κομμούνα

Κατασκευαστές γλωσσίδων, Τιρμπώ και Σία, 64, ανάχωμα Μενιλμοντάν.
Κοσμηματοπώλες επίχρυσων, Ντρεβίλ, Τιμπώ και Σία, 14, οδός Μπερανζέρ.
Μπαστούνια και Λαβές ομπρελλών, Η Οικογένεια, 1, οδός Τεβενώ.
Εργάτες κατασκευής καρεκλών, 63, οδός των Αμυγδαλιών Ποπινκούρ.- Γκαλοπίν και Σία, 10, οδός Σεν Νικολά.
Ξυλουργοί, Γκελκέν Μεγκέ 55, οδός Λεκούρμπ.
Ξυλουργοί, Φρινώ, οδός ντε λα Ραπέ.
Συνεταιριστική ένωση λεβητοποιών, Γκουρέ 107, λεωφόρος Παρισιού (Σεν Ντενί)
Καρφάδες, επιπλοποιοί, σελοποιοί, σαγματοποιοί, Σενού, Σοπί και Σια, 210, οδός Σεν- Μουρ.
Υποδηματοποιοί, κόφτες, 2, οδός Κινκαμπουά.
Υποδηματοποιοί, κατασκευαστές μποτινιών, 34, οδός ντε Φωσσέ ντι Τεμπλ.
Επιχρυσωτές, επαργυρωτές μετάλλων, 1, οδός και αδιέξοδο Σεν Σεμπαστιάν.
Κατασκευαστές πιάνων, 66, οδός ντε Πουασσονιέρ.
Λευκοσιδηρουργοί, Λισσύ, Πισενουά και Σία, 70, οδός ντε Μποντύ.
Καλαποδοποιοί, Ντελόντρ και Σία, 48, οδός Σεν Σωβέρ.
Καπνοδοχοκαθαριστές, Μπρανκά, διευθυντής, 8, οδός Σαρλ- Σενκ.
Ξυλογλύπτες, Κουλόν και Σία, 32, οδός ντε Ρεϊγί.
Μουσικά όργανα, Σιντρ και Σία, 45, οδός Σεν Μωρ.
Φανοποιοί, Λαρμιώ και Σία, 90, Βουλεβάρτο Μονσώ.
Φανοποιοί αμαξιών, Μπιεμόντ και Σία, 30, οδός ντε Κολυσσέ.
Λιθογράφοι, Σμιτζ και Σία, αποβάθρα του Βαλμύ Νο 149.
Κατασκευαστές ματογιαλιών, Ντελάμπρ, Μινώ Βιλλεπιέντ, 6, οδός ντΕΑνζού (Μαρέ).
Κτίστες, Μπανιάρ και Σία, 12, οδός Μονζ.
Εργάτες λευκοδεψίας, Μπετόν Ντεσριέρ, 5, οδός ντε Καρόν.
Μαραγκοί αμαξιών, Κιργκώ και Σία, κυκλικό σημείο των Τερν.
Μαραγκοί κτιρίων, Γκιλεμέ και Σία, 216, οδός Σεν Μωρ οδός Γκύ Λουσσάκ.
Σκαλιστές επίπλων, 8, πέρασμα Πιερ -Αμελώ.
Οπτικοί, οδός Πιερ Λεβέ, 9.
Χαρτικά Παριζιάνικα, 67, οδός Μοντοργκέιγ.
Εμπόριο σειρητιών, 75, οδός Κινκαμπουά.
Μπογιατζήδες κτιρίων,56, οδός Σενταίν Πικόν και Σία, 13 αποβάθρα του Ανζού.- Ανώνυμη Εταιρία, 20, οδός Σαρλώ (στο Μαρέ).
Βαφές αμαξιών, 69, βουλεβάρτο ντε Κουρσέλ.
Υδραυλικοί, κατασκευές επισκευές στεγών, τσίγκου, Σωτάρ και Σία, 8 οδός ντε Σαντιέρ.
Στιλβωτές χαλύβδινων (όπλα), Υρμπλίν και Σία, 308, αποβάθρα Ζεμμάπ.
Κανουλοποιοί, Ρεγκού και Σία, 59, οδός σεν Σεμπαστιάν. Γκιγιώμ και Σία, 21, οδός του Γκράν Σεν Μισέλ.
Γλύπτες, 42, οδός Φονταίν Σεν Ζωρζ.
Κλειδαράδες (επίπλων), Ντρε και Σία, 12, οδός ντΕΑλίγκρ.
Εταιρία πρώτων υλών για έπιπλα από έβενο, Ταβερνιέ και Σία, 4,πέρασμα Σεν Μαρί.
Ραφτάδες αμφίων, 33, οδός Τουρμπιγκώ.
Βαρελοποιοί, Λουλιέ και Σία, 92, οδός ντε Σουαζί.
Τορναδόροι αξόνων, Γκυρώ και Σία, 8, οδός Σαρλώ (Τερν)
Γενική ένωση τυπογράφων, 19, οδός του Φωμπούρ Σεν Ντενί.
Καλαθοποιοί, 14, οδός των Κήπων Σεν - Πωλ.

Κοινωνικοί Αγώνες και Δικαιώματα ενάντια στη Νεοφιλελεύθερη Παγκοσμιοποίηση!

Αμέσως μετά τη διεθνή διαδήλωση στην Γένοβα ενάντια στο G8 και τις ισχυρές οικονομικές εξουσίες θα πραγματοποιηθεί το 18ο Διεθνές Σοσιαλιστικό κάμπινγκ νεολαίας για να συνεχίσουμε μαζί την πάλη ενάντια στο κόσμο του κεφαλαίου και της αδικίας και να καταδείξουμε ότι «ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός».
Φέτος το κάμπινγκ θα πραγματοποιηθεί στην Ιταλία, κοντά στη Ρώμη και θα έχει σαν κεντρικό θέμα τις κινητοποιήσεις ενάντια στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση. Μια εβδομάδα συζήτησης, αντιπαράθεσης, συνάντησης και διασκέδασης με νέους και νέες από όλη την Ευρώπη. Μια ευκαιρία για να συζητήσουμε πως μπορούμε να συμβάλουμε στην ανάπτυξη ενός διεθνούς κινήματος ενάντια στον καπιταλισμό και για την επαναστατική αλλαγή του κόσμου.

Το κάμπινγκ δεν προσπαθεί, ούτε μπορεί να δημιουργήσει μία χώρα ελευθερίας για μία εβδομάδα στην μέση της Ιταλίας, απομονωμένη από την κοινωνία. Μπορούμε όμως να διασκεδάσουμε και να εμπνευστούμε για μία σειρά από δραστηριότητες. Και θα προσπαθήσουμε να βρεθούμε μαζί με ένα τρόπο που να αντιστοιχεί στις πολιτικές μας αντιλήψεις, δοκιμάζοντας τις στην πράξη.

Γι' αυτό και θα υπάρχουν ξεχωριστοί χώροι για τις γυναίκες και τους ομοφυλόφιλους/ες όπου θα μπορούν να βρίσκονται και να δρουν οργανωμένα και αυτόνομα και να δίνουν στο κάμπινγκ το στίγμα της αντίστασης σε κάθε μορφή καταπίεσης. Το κάμπινγκ θα έχει το δικό του νόμισμα, του οποίου οι τιμές είναι προσαρμοσμένες ώστε να εξισορροπούνται τα διαφορετικά επίπεδα αγοραστικής δύναμης. Έτσι μια μπύρα θα στοιχίζει πιο φτηνά σε έναν Πορτογάλο από ότι σε ένα Δανό. Θα προσπαθήσουμε να αποφύγουμε την κυριαρχία των αντρών στις συζητήσεις και θα συνεισφέρουμε όλοι εξίσου στα πρακτικά ζητήματα (καθαριότητα, μπαρ, περιφρούρηση).

ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΜΠΙΝΓΚ

Το κάμπινγκ της Ιταλίας θα είναι το 18ο Διεθνές Σοσιαλιστικό Κάμπινγκ Νεολαίας που οργανώνεται από οργανώσεις νεολαίας που είναι σε πολιτικής αλληλεγγύη με την 4η Διεθνή στην Ευρώπη.

Από το 1984 πολλές διαφορετικές χώρες έχουν φιλοξενήσει το κάμπινγκ και συμμετέχουν περίπου 500 με 1000 νέοι και νέες. Οργανωτής του φετινού κάμπινγκ είναι η Bandiera Rossa, που αποτελεί κομμάτι της Rifondazione Communista.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ: Από 22 έως 28 Ιουλίου. Βλ. πίσω το αναλυτικό πρόγραμμα του κάμπινγκ.

ΚΟΣΤΟΣ: Το κόστος συμμετοχής στο κάμπινγκ είναι 25.000 δρχ. και τα έξοδα μεταφοράς μαζί με μία προηγούμενη στάση στη Γένοβα για τη διεθνή διαδήλωση είναι περίπου 65.000 δρχ.

Για περισσότερες πληροφορίες: ομάδα Απελευθέρωση, Βαλτετσίου 35, τηλ. 0938.0945.16, 38 13 928 και ΟΚΔΕ-Σπάρτακος, τηλ. 33 01 297 (απογευματινές ώρες)

e-mail: dhilar@hotmail.com

URL: http://www.ecn.org/bandierarossa/campo/home.htm (Το site του κάμπινγκ στα ιταλικά)